மூன்றும்
குலோத்துங்க சோழன்

ஆசிரியர்
வி. ரா. இராமசந்திர தீக்ஷிதர், எம். ஏ.

மூன்றாம்
குலோத்துங்க சோழன்

மூன்றும் குலோத்துங்க சோழன்

அ.மா.ப.

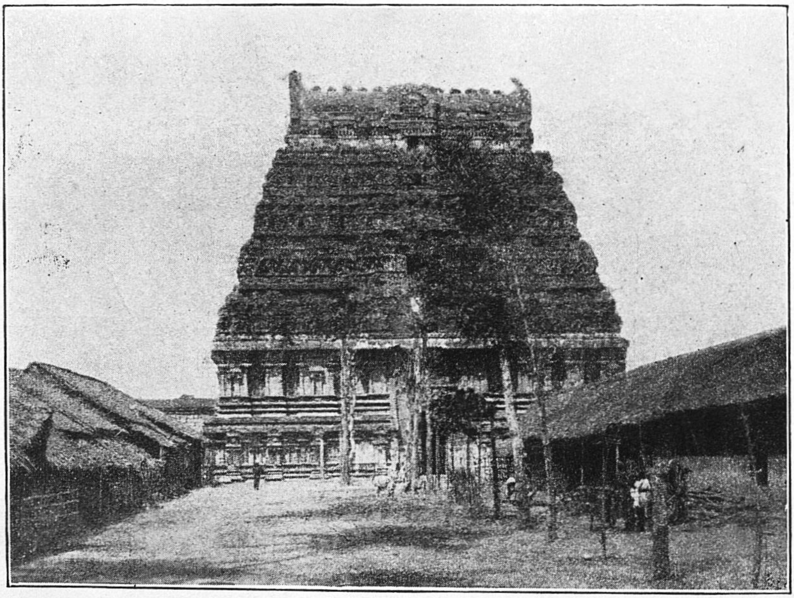

கம்பஹரேசுவரர் கோயில், திரிபுவனம்

Copy-right, Archaeological Survey of India

மூன்றும்
குலோத்துங்க சோழன்

ஆசிரியர்
வி. ரா. இராமசந்திர தீக்ஷிதர், எம். ஏ.
Lecturer in Indian History and Archaeology,
University of Madras

(All rights reserved)

1941

A. M. ஜோதிமணி
புத்தக வியாபாரம்
அம்மன் சன்னதி
காரைக்குடி.

PRINTED BY
THOMPSON & CO., LTD.
MADRAS.

முகவுரை

படைப்புக்காலந்தொட்டுத் தமிழகத்தில் செங்கோலோச்சி வந்த முடியுடை மூவேந்தர் வரலாறுகளை உள்ளபடி யறியப் போதிய சான்றுகள் கிடைத்தில. ஆயினும், சோழர் வரலாற்றை அறிதற்குப் பல சாதனங்கள் கிடைத்துள்ளன. இலக்கியங்களையும் கல்வெட்டுக்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ச்சியாளர்கள் இம் மன்னர்களைப்பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். அவர்களுள் ஸ்ரீ க. அ. நீலகண்ட சாஸ்திரியார் ஆராய்ச்சி குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்காலத்துச் சோழஅரசர்களுள் கீர்த்தி மிக்க மூன்றாங் குலோத்துங்கனைக் குறித்து, இதுவரை வெளிவந்துள்ள வரலாறுகளையும், கல்வெட்டுக்களையும், இலக்கியங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இச்சிறுநூல் எழுதப்பட்டுளது.

இந்நூல் அச்சுப்பொறி யேறி வருந்துணையும் மறப்பென்னும் பகையால் வந்த பிழைகளைத் திருத்தியும், தக்க இடங்களில் பொருத்தமான ஆலோசனைகளைக் கூறியும் துணைசெய்த நண்பர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

வி. ரா. இராமசந்திர தீக்ஷிதர்.

இந்நூல்

சென்னை மெடிகல் காலேஜ் பிரின்ஸிபலும்,

உயர்தரக்கல்வியை வளர்க்கும் உத்தமரும்,

தமிழ்த்தொண்டு புரிந்துவரும் பெருந்தகையாளருமான

ராவ் பகதூர் டாக்டர்

A. லக்ஷ்மணஸ்வாமி முதலியார், M.D., F.R.C.O.G.

அவர்கட்கு

அன்புடன் உரிமையாக்கப் பெற்றது.

பொருளடக்கம்

எண்	விஷயம்		பக்கம்
I	தமிழகமும் சோழரும்	...	1
II	சோழர் முன்னோர்	...	5
III	இராஜாதிராஜன்	...	21
IV	குலோத்துங்கன் ஆட்சித் தொடக்கம்	...	34
V	போர்ச்செயல்கள்	...	37
VI	கலை வளர்ச்சி	...	58
VII	சமயநிலையும் அறச்செயல்களும்	...	75
VIII	சாமந்தர்கள்	...	84
IX	நாட்டுச் செய்திகளும் வழக்குக்களும்	...	97
X	அரசியல்	...	122
	அநுபந்தம் 1		
	பல்லவராயன்பேட்டை சாசனம்	...	150
	அநுபந்தம் 2		
	மெய்க் கீர்த்திகள்	...	164
	அநுபந்தம் 3		
	தௌகித்திரபரம்பரை	...	174
	இப்புத்தகத்தில் எடுத்தாண்டுள்ள நூல்கள் முதலியன	...	175
	அகராதி	...	177

விளக்கப்படங்கள்

1. மூன்றாங் குலோத்துங்கன் இராஜ்யப்பரப்பு
2. கம்பஹரேசுவரர் கோயில், திரிபுவனம்

மூன்றாம்
குலோத்துங்க சோழன்

அத்தியாயம் I

தமிழகமும் சோழரும்

நம் பாரத தேசத்தில், வடக்கில் வேங்கடமும் தெற்கில் குமரியும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கடல்களும் எல்லைகளாகவுடைய தென்கோடிப் பகுதியில் தமிழ்மொழி வழங்குகின்றது. அதனல், இதனைத் 'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்', தமிழகம் என்று முன்னோர் வழங்கினர். இந் நிலப்பகுதிக்கு வடக்கே பெரும்பாலும் வடமொழி பயின்று வந்தமையால், அதினின்றும் வேறுபாடறிய, இந் நிலத்து மொழி தென்மொழி என்று வழங்கப்பட்டது. இத் தமிழகத்தை அநாதிகாலமாக ஆண்டுவந்த அரசர்கள் சேரர் சோழர் பாண்டியர் என்ற மூவராவர். இம் மூவருடைய ஆட்சிக்கு உட்பட்ட தேசங்கள், தலைகீழான (ஃ) ஆய்தவெழுத்தின் வடிவில் மூன்று மண்டலங்களாய்ச் சேரநாடு, சோணடு, பாண்டிநாடு என வழங்கின. இவற்றை முறையே குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என்று கூறுவதும் பண்டை வழக்கு.[1] சேரநாடு மேல்நாடாகியதால் குடபுலம் என்றும், சோழநாடு அதற்குக் கிழக்கே உள்ளமையால் குணபுலம் என்றும், அவ்விரண்டுக்கும் தெற்கில்

1. சிறுபாணாற்றுப்படை, 47, 49, 63.

அமைந்தமையால் பாண்டிநாடு தென்புலம் என்றும் கூறப்பட்டன.

தமிழகத்தின் இம்மூன்று இராஜ்யங்களும் எந்தக்காலத்தில் நிறுவப்பெற்றவை என்பது தெரியவில்லை. அதனால் இந்த மூன்று நாடுகளின் அரசர்களையும் படைப்புக்காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவரும் பழங்குடியினர் என்று முன்னோர் கூறலாயினர்.[1] ஆதி இதிகாசங்களான இராமாயண மகாபாரதங்களில் இந்நாடுகளின் இயல்புகளும் அரசர்களைப்பற்றிய செய்திகளும் சிறப்பித்துக்கூறப்பட்டுள்ளன. புத்தபகவானது முற்பிறவிகளைப்பற்றிக்கூறும் ஜாதகக்கதை[2] யொன்றில், சோழரது 'தமிளராஜ்ய'மும் அதன் தலைநகரான காவிரிப்பூம் பட்டினமும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மௌரிய சக்ரவர்த்தியாய் இப் பரத கண்டத்தின் பெரும்பகுதியையும் தன் ஒருகுடைக்கீழ் வைத்தாண்ட அசோகனது காலத்தில், இத் தமிழகம் அவன் ஆட்சிக்கு உட்படாமல் மூவேந்தர்க்கே உரிய தனி நாடாய் விளங்கிய செய்தி அவனது கல்லெழுத்துக்களால் தெரியவருகின்றது. இவ்வாறான உரிமைபற்றியே தமிழ்கூறும் நல்லுலகமான இதனை "வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு" என்று தொல்காப்பியனார் கூறுவாராயினர்.[3]

1 குறள், குடிமை, 5, பரிமேலழகருரை.
2 The Jatakas, Vol. V, p. 150.
3 பொருளதி, செய். 79.

தென்னாட்டின் முடியுடைவேந்தரான இம் மூவருள் நடுநாயகமாய் விளங்கியவர்கள் சோழ மன்னர்களாவர். இவர்கள் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட குணபுலமானது, வானம் பொய்யாமற்பெய்து காலத்திற் பெருக்கெடுக்குங் காவிரியாற்றின் நீர்ப் பாய்ச்சலால் பெருவளம் படைத்த பிரதேசமாகும். நீர்வளம்பற்றியே 'புனனாடு' எனவும் இது பெயர் பெற்றது.

"வேலி ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கும் நாடு" (பொருநராற்றுப்படை. 246-8)

"ஏரியும் ஏற்றத்தி னானும் பிறர்நாட்டு
வாரி சுரக்கும் வளனெல்லாம்—தேரின்
அரிகாலின் கீழுகூஉம் அந்நெல்லே சாலும்
கரிகாலன் காவிரிசூழ் நாடு" (ஷை இறுதிவெண்பா)

"தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேந்தன் சோழனே
மண்ணாவ துஞ்சோழ மண்டலமே" (த. நா. சரிதை)

"சோழவளநாடு சோறுடைத்து" (தனிப்பா)

என்று, இவ்வாறு முன்னோரும் பின்னோரும் புகழ்ந்துள்ள நாட்டுச்சிறப்பெல்லாம் இக் காவிரியின் மாட்சியால் உண்டானதே. காந்தமன் என்னும் சோழன் வேண்ட "அமர முனிவன் அகத்தியன் தனாது, கரகங் கவிழ்த்த காவிரிப்பாவை"[1]யைக் கங்காதேவியிடம் சென்று வாங்கிவந்து அம் முனிவர் தென்னாட்டில் பெருகவிட்டார் என்பது புராண வரலாறு.[2] இதனால், கங்கைப் பேராற்றின்

1 மணிமேகலை, பதிகம்.

2 "கங்கையாருழைச்சென்று காவிரியாரை வாங்கி" என்பர் நச்சினார்க்கினியர் (தொல்-பாயிரம்)

புனிதமும் பெருமையும் உடையது காவிரிப்பேராறு என்பது தெரியலாகும். பொன்போன்ற வண்டலோடுகூடிய காவிரி நீர்வளத்தால், அழகும் செல்வமும் அறிவும் பொங்கி இன்றுவரையிலும் நின்று செழித்து வருகின்றது சோழவளநாடு. இந்நாட்டை அநாதிகாலமாக ஆண்டுவந்த சோழ வேந்தர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள். இவ்வேந்தரின் முன்னோர்களைச் சங்ககாலத்துக்கு முற்பட்ட சோழர், சங்ககாலத்துச் சோழர், பிற்காலத்துச் சோழர் என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

அத்தியாயம் II

சோழர் முன்னோர்

1. **சங்ககாலத்துக்கு முற்பட்ட சோழர்:**—நம் பரத கண்டத்து அரசர்கள் சோம குலம், சூரிய குலம், அக்கினி குலம் என்னும் மூன்று மரபுகளுள் ஒன்றுக்கு உரியவராகப் பெரும்பாலும் கூறப்படுவர். அம்முறையில், சோழவேந்தர் சூரியகுலத்தைச்சேர்ந்தவராவர். பாண்டியர் சந்திரகுலத்தவராகவும் சேரர் அக்கினி குலத்தவராகவும்[1] கூறப்படுகின்றனர். சூரியகுலத்து ஆதிவேந்தர்களான மனு, இக்ஷ்வாகு, மாந்தாதா, சிபி, முசுகுந்தன் முதலியோரே இச் சோழர்க்கும் குலமுன்னோர்கள். கலிங்கத்துப்பரணி, மூவருலா முதலிய தமிழ்நூல்களிலும் அன்பில், திருவாலங்காடு, கன்யாகுமரி முதலிய இடங்களில் அகப்பட்ட சிலாதாமிர சாஸனங்களிலும் இம் முன்னோர்களின் வமிசாவளியும் வரலாறுகளும் சுருங்கக் கூறப்பட்டுள்ளன. இவருள், மனு சிபிகளின் சரித்திரங்களைப் புராணங்களிலன்றிச் சங்கநூல்களிலும் காணலாம். பசுவின்கன்றைக் கொன்ற பழிக்காகத் தன் ஒரு மகனையே தேர்க்காலிலிட்டு முறை செய்த மனுவின் கதையும், புறாவின் துக்கம் நீங்கத் தன்னுடலையே அரிந்துவைத்துத் துலையேறிய சிபியின் கதையும் பிரசித்தமானவை. இவரன்றிப்,

1 வில்லிபாரதம், திரௌபதி மாலை 45.

புகார்நகரில் இந்திரவிழாவெடுத்த முசுகுந்தன் வரலாறும், ஆகாயத்தில் பறந்து உலகத்துக்குத் துன்பம் விளைத்துவந்த அசுரர்களின் கோட்டைகளை அழித்த சோழன் ஒருவன் செய்தியும், பரசுராமன்காலத்தில் புகார் நகரில் இருந்து அரசாண்ட காந்தமன் சரித்திரமும் சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளிற் கூறப்படுகின்றன. பண்டைக்காலத்தே இவர்களைப்போலப் பிரபலரான சோழர்கள் வேறு சிலரும் உளர். இவர்கள் வரலாறுகள் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

2. **சங்ககாலத்துச் சோழர்:**—இனி, பண்டைச் சோழரின் சரித்திரங்களில் மனித ஆற்றலுக்கடங்காதனவாகக் காணப்படுஞ் செய்திகள் பலவுள்ளன. அவைகளுள், சரித்திர உண்மைகளாக இக்காலத்து அறிஞராற் கொள்ளப்படுவன சிலவே. ஆனல், இக்காலத்துக்குப் பல நூற்றுண்டுகளின் பின்பு சிறந்தவராக வாழ்ந்த சோழர்களின் வரலாறுகள் பழைய இலக்கியங்களிலிருந்து தெரியவருகின்றன. இவர்களே சங்ககாலத்தில் விளங்கிய சோழ மன்னர்கள். ஏறக்குறைய ஐம்பது வருஷங்களுக்குமுன் இவர்களும் புராணகாலத்துச்சோழர் போலவே கருதப்பட்டனர். ஆனல், முன்னூல்களும் சாஸனங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வெளிவரத் தொடங்கியபின், அவற்றின் ஆராய்ச்சியும் பெருக, இச்சோழருள் பலருடைய வரலாறுகள் உண்மையானவை என்றே அறிஞர்களால் கருதப்படலா

யின. இக் காலத்துச் சோழர்களாகப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களால் அறியப்படுவோர் பலர். இவர்களுள் பெரும்புகழ் படைத்தவர் சிலர். கரிகாற் சோழன், கோச்செங்கணன், கிள்ளிவளவன் போன்றவர்கள் முதன்மையானவர்கள். இவர்களுக்குள் முன்னவனான கரிகாலன், கரிகாற் பெருவளத்தான் திருமாவளவன் கரிகாலன் எனவும் வழங்கப் படுவன். தன் தந்தை இறந்ததும், நாட்டில் அரசுரிமைபற்றி நேர்ந்த பெருங்குழப்பத்தில், பிள்ளைப் பருவத்தனான இக் கரிகாலனைப் பகைவர்கள் சிறைப் படுத்தியதோடு, அச்சிறையில் கொள்ளியும் இட்டனர். அதிலிருந்து இவன் தப்பியோடியபோது காலொன்று அத்தீயால் கரிந்துவிட்டது.[1] இக்காரணத்தால் கரிகாலன் என்னும் பெயர் இவனுக்கு வழங்கலாயிற்று. இவ்வாறு இவன் சிறையினின்றும் தப்பி ஐந்துபிராயத்தில் முடிசூடித் தன் இளமைப் பருவத்திலேயே பகைவரை யெல்லாம் வென்று ஆட்சி புரிந்தான். அக்காலத்தில், இவனுக்குப் பேருதவி புரிந்தவர் இவன் மாமனாகிய இரும்பிடர்த் தலையார் என்னும் பெரும்புலவர்.[2] ஆண்டில் இளையனாய் இருந்தும் அறிவில் முதியவனாய் நீதிவழுவாது ஆண்ட இவனது செங்கோற் சிறப்பால் தமிழகம் பலவகையிலும் செழிக்கலாயிற்று.

1 'முச்சக்கரமும் அளப்பதற்கு நீட்டியகால், இச்சக்கரமே யளந்ததால்......கரிகாலன் கால்நெருப்புற்று' (பொருந. இறுதி வெண்பா.)

2 பழமொழி, 105.

இவனது அரிய செயல்களுள் காவிரிக்குக் கரை கட்டிச் சோழநாட்டை வளம்படுத்தியதும், தொண்டை நாட்டில் வேளாண்மக்களைக் குடியேற்றியதும், காஞ்சிமா நகரையும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தையும் பலவகைகளில் அழகுற அமைத்ததும் சிறந்தவை. இவன், மற்றைத் தமிழரசர்களை அடக்கி[1] தன் ஒரு குடைக்கீழ் இத்தமிழகத்தை ஆண்டதோடு, வடநாடுகளிலும் படையெடுத்துச் சென்று, வச்சிரம் அவந்தி மகதம் இத்தேசத்து மன்னர்களை வென்று, இமயத்தில் தன் புலிக்கொடியை நாட்டி வந்தான். இவனைப் பாடிய புலவர்கள் பலர். இவன் அருமை பெருமைகளைப் **பட்டினப்பாலை**, **பொருநராற்றுப்படை** என்னும் பாட்டுக்களிலும், பிற சங்கச்செய்யுட்களிலும் விரிவாகக் காணலாம்.

இவனுக்குப் பின்பு ஆண்ட சோழர்கள், பதினறுவருக்கு மேற்படவே சங்கநூல்களால் அறியப்படுகின்றனர். அவருள் கிள்ளிவளவன், பெருநற்கிள்ளி என்னும் இருவரைப்பற்றிய செய்திகள் சிலவற்றை **மணிமேகலை**யிலும் **சிலப்பதிகாரத்**திலும் காணலாம். ஏனையோரெல்லாம் அறிவு ஆற்றல்களாலும் வள்ளன்மையாலும் மேம்பட்டு விளங்கியவர்கள் என்பது அவர்களைப் பண்டைப் புலவர்கள் பாடிய சங்கச் செய்யுட்களினல் அறியப்படுகின்றது.

இவ்வேந்தருள், கடைசியில் ஆண்ட சோழன் கோச்செங்கணனாக இருக்கலாம் என்று

1 பட்டினப்பாலை, 276-7.

தோன்றுகிறது. இவன் முற்பிறவியில் சிலந்தியா யிருந்து, திருவானைக்காவில் எழுந்தருளியுள்ள சிவ பிரானுக்கு வெயிற்படாமல் நூற்பந்தர் இழைத்துப் புரிந்த திருத்தொண்டால், மறுபிறவியில் பேரரசன் ஆனான் என்று **தேவாரம்**[1] முதலியவற்றில் புகழ்ந்து பாடப்பட்டுள்ளான். இவன், சிவபக்தியின் மிகுதி யால் "எண்தோள் ஈசற்கு எழில்மாடம் எழுபது செய்த"வன்; அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களுள் ஒருவராக மதிக்கப்பட்டு விளங்கினவன். திருநறை யூரில் எழுந்தருளியுள்ள திருமாலிடமும் இவன் பக்தி பண்ணியவன் என்று புகழ்வர் திருமங்கை யாழ்வார். இச்சோழன் பக்திச்சிறப்போடு வீரச் சிறப்பும் பிற உத்தமகுணங்களும் உடையனாயிருந் தான். கணைக்காலிரும்பொறை என்னும் சேரமா னுடன் இவன் கழுமலத்தில் பொருது பெற்ற வெற்றித்திறத்தைப் பொய்கையார் பாடிய **களவழி நாற்பதிலும்**, ஏனைச்சங்கச் செய்யுட்களினும் காண லாம். இச் சேரமான் படைத்தலைவனாகிய **கணையன்** என்பவன் சேரரது கொங்குநாட்டைச் சேர்ந்திருந்த **விளந்தை** என்னும் ஊருக்குத் தலைவ னமையால் விளந்தைவேள் எனவும் வழங்கப் பட் டான். அவனது விளந்தையை அடுத்துள்ள கழு மலம் என்ற ஊரில் செங்கணானுக்கும் அவ்வேளுக்

1 'பண்டுபல சருகாற் பந்தர், பயின்றநூற் சிலந்திக்குப் பாராள் செல்வ மீந்தவன்காண்' (திருக்கச்சி. திருத்தாண்) என்ற அப்பர் திருவாக்குக் காண்க.

கும் பெரும்போர் மூண்டது. அதில் அவனை வென்று, அவனுக்கு உரியதாயிருந்த கொங்கு நாட்டை இச் செங்கணன் தன் சோழநாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டான்; இந்த வெற்றியே,

"மின்னாடு வேலேந்து விளந்தை வேளை
விண்ணேறத் தனிவேலுய்த் துலக மாண்ட
தென்னாடன் குடகொங்கன் சோழன்"

(பெரியதிரு. திருநறையூர்ப்பதிகம்)

எனத் திருமங்கையாழ்வாரால் சிறப்பித்துப் பாடப் பட்டது என்பர்.[1] இஃதன்றி வெண்ணி முதலிய இடத்தும் இவன் பகைவர்களை வென்ற செய்தி, அவ் வாழ்வாரது திருநறையூர்ப்பதிகத்தால் அறியப்படு கின்றது. இவனுக்கு நல்லடிக்கோன் என்ற மகன் ஒருவன் இருந்தான் என்று அன்பில்[2] சாஸனம் கூறுகின்றது. இந் நல்லடிக்கோனது ஆட்சிச்சிறப்பு சங்கச்செய்யுளான அகநானூற்றிலும் (356) குறிப் பிடப் பட்டுள்ளது.

3. **பிற்காலத்துச் சோழர்:—** கோச்செங்கணனுக்குப்பின், அஃதாவது உத்தேசம் கி. பி. நான்கு ஐந்தாம் நூற்றாண்டுமுதல், வடநாட்டரசர்கள் பெருவலி பெற்றவர்களாய்த் தமிழகத்திற் புகுந்து, அதன் பெரும் பாகத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். அதனால், தமிழ் நாட்டு முடியுடை வேந்தர் மூவருமே தங்கள் பழைய பெருமை குன்றி

1 ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பக். 245-7.

2 ஆழ்வார்கள் கால நிலை, பக். 125.

அவர்கள்கீழ் அடங்க வேண்டிய தாயிற்று. விஷ்ணு கோபன் முதலிய பல்லவர்களும், அச்சுத விக்ராந் தன் முதலிய களப்பிரர்களும்[1] தொண்டைநாடுக ளில் ஆதிக்கம்பெற்று அரசாண்ட செய்திகள் சோணாட்டுச்சாஸனங்களாலும் நூல்களாலும் தெரிய வருகின்றன. இவர்களுள், பல்லவர்கள் மிக்க வலி படைத்தவர்களாய்த் தென்னாட்டின் பெரும் பாகத் தைப் பல தலைமுறைகள் ஆட்சி புரிந்து வந்தனர். இவர்களது உள்நாட்டுத்தலைநகர் காஞ்சீபுரமும், கடற்கரைத் தலைநகர் மாமல்லபுரமும் ஆகும். இன்னோரது நீண்ட ஆட்சி பெருமைபெற்ற தென் பதில் ஐயமில்லை. இப் பல்லவருடைய ஆதிக்கத் துக்கும் எட்டு ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் ஒரு முடிவு ஏற்பட்டது. இதற்குக் காரணராயிருந்தவர் கள் வடக்கே சளுக்கியர்களும், தெற்கே பாண்டியர் களும் ஆவர். அவ்விருவரும் பல்லவருடன் பகைமை கொண்டு நடத்திய போர்கள் பல. பல்லவர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்த சோணாட்டு எல்லைப்புற மும், மழநாடு கொங்குநாட்டுப் பகுதிகளும்[2], இப் போர் வெற்றியால் பாண்டியரின் வசமாயின.

இவ்வாறே, வடக்கில் சளுக்கியர் அவர் தமைத் தாக்கி வெற்றி பெற்றனர். இவ்விதம் பல்லவர்

1 Journal of Indian History, Vol. VIII, Part i.

2 திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லாவில் லால்குடி, அன்பில், கோவிலடி முதலிய ஊர்கள் இம்மழநாட்டைச்சார்ந்தவை; பழைய கொங்குப்பகுதி என்பது உடையார்பாளையம் ஜமீன் முதலியன அடங்கிய பிரதேசம்.

ஆட்சி இருபுறமும் நெருக்குண்டதனுல், தளர்ச்சி யடைந்தது. இத் தளர்ச்சி, ஒடுங்கிக்கிடந்த சோழர்க்கு ஊக்க மளித்து அவர்களது ஆற்றலைத் தோன்றுவித்தது. இக்காலத்தில் தங்கள் பழைய சுயேச்சையை நிலைநிறுத்துவதற்கு முதன்முதலில் துணிந்து வெளிவந்த சோழர்குலத்தோன்றல் பரகேசரி விஜயாலயன் என்பவன். இவன், தஞ்சைப் பிரதேசங்களில் பல்லவர் தலைமைக்குட் பட்டு ஆண்டுவந்த முத்தரையர்களை முதலில் வென்று, அப் பிரதேசங்களைத் தன்னடிப்படுத் தியவன் என்று தெரிகின்றது. இவன்புரிந்த போர்ச்செய்திகளை அதிகம் அறிய இடமில்லை யேனும், இவ் விஜயாலயனே பிற்காலத்துச்சோழர் களின் குலமுதல்வனுனவன் என்பதில் ஐயமில்லை. இவன்முதலாகத் தொடர்ந்துவந்த சோழவமிசம், 13-ஆம் நூற்றுண்டுவரையில் பிரபலம் பெற்று, தமிழகமட்டுமன்றித் தெலுங்கு கன்னட நாடுகளை யும் வென்று சோழ ஏகாதிபத்யத்தை நிலைநாட்டி யது. விஜயாலயன் வழியில் வந்தவரான சோழ மன்னர்களை மூன்று தொகுதியினராக நாம் கொள் வது பொருந்தும். **முதல் தொகுதியினர்** புத்திர பௌத் திர பரம்பரையாக வந்தவர்கள். **இரண்டு மூன்றுந் தொகுதியினர்**, தௌகித்திர முறையில் வந்த வர்கள்.

i. **புத்திர பௌத்திர பரம்பரையினரான சோழர்கள்:**— மேற்கூறிய விஜயாலயனுக்கு மகன், இராஜ

கேசரி ஆதித்தசோழன் என்பவன். பரகேசரி, இராஜகேசரி என்பவை பண்டைக்காலத்துச் சோழருள் இருவர் தரித்த சிறப்புப் பெயர்கள். இந்த இரண்டு பெயர்களுள், பரகேசரி என்பது முன்னோனுக்கானல் இராஜகேசரி என்பது அவன் பின்னோனுக்கு வழங்கும். இது விஜயாலயன் காலம்முதலாகவே தொடர்ந்து வழங்கிவரலாயிற்று. இச் சிறப்புப்பெயர்களைக்கொண்டு ஒரேபெயர் தரித்த சோழர்களை வேறுபடுத்தி நாம் நன்கறியலாம். இம்முறையில், இராஜகேசரி என்ற பட்டந் தரித்த ஆதித்தன், தன் தந்தை விஜயாலயனிலும் வலிமிக்கவனாய்த் தக்க சமயத்தில் பாண்டியருடன் சேர்ந்துகொண்டு, பல்லவர்களைப் போரில் வென்று, தன் முன்னோர் ஆண்ட சோழநாட்டை முழுதும் மீட்டுக்கொண்டதனோடு, தொண்டைநாட்டையும் சேரமான் உதவிபெற்றுத் தன்னடிப்படுத்தினன். இவனோடு பல்லவராதிக்கம் தமிழ் நாட்டில் ஒழிந்ததுமட்டுமல்லாமல், அவர்கள் சிற்றரசர்களாகிச் சோழர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டு ஒடுங்கவும் நேர்ந்தது.

இவ் வாதித்தன் மகன், பரகேசரி பராந்தகன் என்பான். இவன், தன் பேராற்றலால் பாண்டிய நாட்டையும் ஈழ நாட்டையும் வென்று அடிப்படுத்திச் சோழர் பெருமையை ஓங்கச் செய்தான்; சிவபக்தியிற் சிறந்தவனாய்த் திருச்சிற்றம்பலத்தின் முகட்டைப் பொன் வேய்ந்து[1] புகழ்பெற்றான். இவ்

1 கண்டராதித்தர் திருவிசைப்பா, 5, 8.

வாறு பராந்தகனால் முயன்று நிலைநாட்டப்பெற்ற சோழராஜ்யத்தை, இவன் மக்களும் பேரர்களும் முன்னிலைமை குறையாதபடி பேணிப் பாதுகாத்து வந்தனர். இவர்களுள், பராந்தகனது கொட்பேரனை இராஜகேசரி முதலாம்இராஜராஜன் என்பவன், சிறு விளக்கில் ஏற்றிய பெரும் பந்தம்போல விளங்கினான். இவனே, பாண்டிய சேர ஈழ நாடுகளை வென்று, அவற்றைச் சோழநாட்டின் பிரிவுகளாக்கிச் சோழ சாம்ராஜ்யத்தை அமைத்தவன். இவன் சிவபக்தி மிக்கவன்; திருவாபரணம் முதலியவைகளைப் பெருவாரியாகக் கோயில்களுக்கு வழங்கினவன். தஞ்சைமாநகர் இவன் காலத்தில் அரசர் இருப்பாகப் பொலிவு பெற்று விளங்கியது. அந்நகரில் இவன் எடுப்பித்த இராஜராஜேசுவரம் என்னும் பிருகதீசுரர் (பெருவுடையார்) கோயிலொன்றே இவன்பெருமையை இன்றுவரை உலகில் விளக்கியுள்ளது. திருவிசைப்பாவில் கருவூர்த்தேவர் என்ற சிவனடியாரால் இப்பெரிய கோயில் பாடிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது. சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் என்னும் மூவரின் வணக்கம், இவன் காலத்திலிருந்தே நாட்டில் பரவியதாகும். இவ்வடியார்கள் அருளிச்செய்த தேவாரத்தைக்கண்டு பிடித்து, நம்பியாண்டார் நம்பிகளைக்கொண்டு வெளிப்படுத்தியும், அதனால் 'திருமுறைகண்ட சீராஜராஜன்' எனப் பெயர்பெற்றும் விளங்கிய வேந்தன் இவனே என்பர். இவனுக்குச் சிவபாதசேகரன், அருண்மொழித்தேவன், மும்முடிச்சோழன் முதலிய

பெயர்கள் வழங்கின. இவன்காலத்தி லிருந்து தான், மெய்க்கீர்த்தி என்னும் புகழ்ச்சிப் பாடல்கள் சாஸனங்களிற் பயில்வனவாயின. இன்னும் இவனது பெருமைகள் பல; விரிக்கில் பெருகும்.

இவனுடைய அருமை மகன், இராஜேந்திரன் என்பவன். பூர்வ தேசமும் கங்கையும் கடாரமும் கொண்டவன் என்று இவன் சாஸனங்களிற் புகழப் படுவன். தன் தந்தை வளர்த்த சோழ சாம்ராஜ்யத்தைக் குன்றின்மேலிட்ட தீபம்போல உலகெங்கும் ஓங்கவைத்தவன் இவன் என்பதை அறியாதார் இல்லை. கங்கதேசம், ஈழநாடு, மலைநாடு, இரட்டபாடி, ஒட்டரம், கோசலம், இலாடம், வங்காளம் முதலிய தேசங்கள் இவனால் வெல்லப்பட்டன. இவற்றோடு, அலைகடனடுவிற் பலகலஞ் செலுத்தி, மாநக்கவாரம், கடாரம், மாப்பப்பாளம் முதலிய கீழ் கடற்கு அக்கரைநாடுகளை வென்று, அந்நாட்டரசர்களையும் தனக்குப் பணியச்செய்தனன். இவன் போன்று அரியசெயலைச் செய்த தமிழ்வேந்தர், இவன் முன்னோனான கரிகாலனும் சேர வேந்தனான செங்குட்டுவனுமே யன்றி வேறு எவரும் இல்லை. இவன், கங்கை நாடுகளை வென்றதின் அடையாளமாகக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தை ஏற்படுத்தி அந்நகரைத் தன் தலைநகராகக்கொண்டும், கங்கைகொண்ட சோளீச்சுரம் என்ற திருக்கோயிலெடுப்பித்தும் சிறப்பித்தனன். கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பாவில் இக் கங்கைகொண்ட சோளீச்

சுரம் பாடப் பெற்றுள்ளது. பண்டித சோழன், முடி கொண்ட சோழன், விக்கிரம சோழன் முதலிய பல பெயர்களை இவன் தரித்தவன். இவனுக்கு, இராஜாதிராஜன், இராஜேந்திரன், வீரராஜேந்திரன் என்ற மூவர் ஆண்மக்களும், அம்மங்காதேவி என்ற மகளும் உண்டு. இவர்களுள் ஆண்மக்களெவர்க்கும் மகப்பேறு இல்லை. அதனால் ஒருவர்பின் ஒருவராய்ச் சோழ நாட்டைத் திறமையுடன் ஆண்டு வர நேர்ந்தது. இவர்களுக்கும் மேலைச் சளுக்கியர்க்கும் மூண்ட பெரும்போர்கள் பல. இவற்றிலெல்லாம் சோழர்களே வெற்றிபெற்றனராயினும், சிலர் அப்போர்களில் இறந்துபோயினர். இவருள், கடைசி மகனான வீரராஜேந்திரன் அறிவாற்றல்களால் பெருமை பெற்று விளங்கினான். வீரசோழன் என்றும் இவன் வழங்கப்பட்டான். இவன் ஆட்சிக்காலத்தில், புத்தமித்திரர் என்ற பெரும் புலவர் விளங்கி, **வீரசோழியம்** என்ற ஐந்திலக்கணநூலொன்றை இவன் பெயரால் இயற்றினார்.

ii. **முதலாம் தௌகித்திர பரம்பரை:—** இவ் வீரராஜேந்திரன் அரசுக்குரிய பிள்ளைகளின்றியே கி.பி. 1070-ல் இறந்துவிட்டான். அடுத்த பட்டத்துக் குரியவர் யாவர் என்பது பற்றிய விவாதமும் குழப்பமும் நாட்டில் உண்டாயின. வீரராஜேந்திரனுக்கு அதிராஜேந்திரன் என்ற மகனொருவன் இருந்தான் என்று தெரிகின்றது. ஆனால், சோழவரசை அடைவதற்குரிய குலவுரிமை இவனுக்கு இல்லை.

ஆதலால் நாட்டுமக்களெல்லாரும் இவனைச் சிங்காதனம் ஏற்றுவதில் வெறுப்புக்கொண்டிருந்தனர். ஆயினும், இவ் வதிராஜேந்திரனுக்கு வேண்டிய உறவினர்களும் தலைவர்களும், வீரராஜேந்திரன் இறந்ததும், இவனை அரசனுக்கிப் பட்டத்தில் அமர்த்தினர்கள். இது, சோணாட்டில் பெருங்குழப்பத்தையும் போரினையும் உண்டாக்கியது. வீரராஜேந்திரனுக்குப்பின் பட்டவுரிமை அவன் மருமகனும் வேங்கிநாட்டுச்சளுக்கிய அரசன் இராஜராஜேந்திரன் மகனுமான இராஜேந்திரனுக்கு உரியது என்றே, அவன் தாய்ப்பாட்டியாலும் பிற அரசாங்கத் தலைவர்களாலும் முன்னமே முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. இந்த இராஜகுமாரன், தன் அம்மானன சோழவேந்தன் இறந்தபோது, வடநாட்டில் சக்கரக்கோட்டம் என்ற இடத்தில் நடந்து வந்த போரில் முனைந்து நின்றான். அப்போது மாமன் இறந்த செய்தி இவனுக்குச் சில நாட்களில் எட்டியது. இவன் வடநாட்டினின்றும் விரைந்து வந்து, சோணாட்டின் குழப்பங்களை யெல்லாம் ஒழித்தும், தன் உரிமையைக் கைப்பற்றியவனைக் கொன்றும், தௌகித்திரபாத்தியங் கொண்டாடிச் சோழசிங்காதனத்தில் அமர்ந்து அரசாளுவானயினன். இவனே முதற்குலோத்துங்கன் என்பவன். வடநாட்டில் கீழைச்சளுக்கியர்க்குரிய வேங்கை மண்டலமும், தென்னாட்டுச் சோழ மண்டலம் தொண்டைமண்டலம் முதலியனவும் இக் குலோத்துங்கனுக்குக் குலவுரிமையானமையால், சோழ

சாம்ராஜ்யம் இவன்காலத்தில் முன்னிலும் பரப்பும் பெருமையும் பெற்றுநின்றது. அறிவும் திருவும் ஆற்றலும் படைத்த பெருவீரனாகிய இவன் தனக்கு அடங்காதிருந்த கலிங்கவரசனைக் கீழ்ப்படிய வைப்பதற்காகத் தன் சேனாதிபதியான கருணாகரத் தொண்டைமானைப் பெரும் படைகளுடன் ஏவி, அவனைப் போரில் வென்று கலிங்கநாட்டைத் தன் கைவசப்படுத்தினான். இவ்வெற்றியே **கலிங்கத்துப் பரணி** என்ற நூலில் சயங்கொண்டார் என்ற பெரும்புலவரால் புகழ்ந்து பாடப்பட்டது. இவன் 45 ஆண்டுகள் நீதி வழுவாமல் ஆட்சி புரிந்து வந்தான். இவனுக்கு அபயன், விஜயதரன் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. இதுவரை மகன் வழிப் பரம்பரையில் வந்த சோழ வரசர்குடி, மகள்வழியில் மாறியது இவன்காலத்திலே யாகும்.

இக் குலோத்துங்கனாகிய அபயன் மகன் விக்கிரமசோழன். இவன் கி.பி. 1117—1134 வரையில் ஆட்சி புரிந்தான். இவன் ஆட்சியில் அமைதி நிலவியது. இவன் தில்லைச் சிதம்பரத்துக்குப் பற்பல திருப்பணிகள் புரிந்தும், திருநாள்கள் கண்டும் அந்நகர்க்குச் சிறப்புண்டாக்கினான். ஒட்டக்கூத்தர் பெரும்புலவராகப் பிரசித்தி பெற்றது இவன் காலத்திலிருந்தேயாகும். உலாப் பிரபந்தம் ஒன்றால்[1] இவ் விக்கிரமனை அவர் மிக்க அழகாகச் சிறப்பித்துள்ளார். இளமையில் தன் தந்தை

1 இது, விக்கிரமசோழனுலா என வழங்கும். (அச்சேறியுள்ளது)

ஏவலால் இவன் கலிங்கப்போரில் கலந்து வெற்றி பெற்று வந்ததைப்பற்றிப் பரணியொன்றும் இவர் பாடியிருப்பதாகத்தெரிகிறது.[1] இவன் தியாக சமுத்திரம் என நூல்களிலும் சாஸனங்களிலும் வழங்கப் படுகின்றான்.

இச்சோழனுக்குப்பின் இவன்மகன் **இரண்டாம் குலோத்துங்கன்** பட்டம் எய்தினன். இவன் பழுத்த சிவ பக்தன். கவிச்சக்கரவர்த்தியான கூத்தர், இவனது இளமைக் காலத்தில் இவனுக்குத் தமிழாசிரியராக இருந்ததோடு, இவன் பட்டம் எய்தியபின் ஆஸ்தான மகாகவியாகவும் விளங்கினர். இக்குலோத்துங்கன்மேல், பிள்ளைத்தமிழ் ஒன்றும் உலாப்பிரபந்தமொன்றும் இக்கூத்தர் பாடிச்[2] சிறப்பித்துள்ளார். சிவபக்தியின் மிகுதியால், இவ்வரசன் தில்லையுள் திருமால்திருக்கோயில் கொண்ட திருச்சித்திரகூடத்தை அழித்து, அக் கோயில் மூர்த்தியைக் கடலில் இடச்செய்து, தில்லையம்பலத்தின் திருமுற்றத்தை இடம் பெருகச் செய்தான். புலவர் திலகரான சேக்கிழாரைக் கொண்டு, நாயன்மார்கள் சரித்திரமான **திருத்தொண்டர் புராணம்** என்ற பெரிய புராணத்தைப் பாடும்படி செய்தவன் இச்சோழனே. தில்லைச் சிற்றம்பலம் பேரம்பலங்களைப் பொன் வேய்ந்து கூடகோபுரங்களால்

1 தக்கயாகப் பரணி, 777-ஆம் தாழிசைக் கீழ்க்குறிப்பு.

2 குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், குலோத்துங்கனுலா என இவை வழங்கும். (அச்சேறியுள்ளன)

அந்நகரை அலங்கரித்தவன் இவன். இவனுக்கு அகளங்கன், திருநீற்றுச் சோழன் என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு.

இந்த இரண்டாங் குலோத்துங்கனுக்குப்பின், இவன்மகன் இராஜராஜன் என்பான் உத்தேசம் கி.பி. 1144-ல் பட்டம் பெற்றான். இவன் ஆட்சி முழுவதும் சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் அமைதி குடி கொண்டது. இவன் காலத்திலும் கூத்தர் மிக்க செல்வாக்குடன் விளங்கினர். இச்சோழன்மீதும் அவர் உலாப் பாடியுள்ளார். அவ்வுலாவை அரங்கேற்றும்போது, இவ்விராஜராஜன் அதன் கண்ணி ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆயிரம் பொன் சொரிந்ததாகச் சங்கர சோழனுலாக் கூறுகின்றது.[1] இந்நூலன்றி, தக்கயாகப்பரணி, ஈட்டி யெழுபது என்ற வேறு இரண்டு நூல்களும் இவன் காலத்தே அப்புலவர் பெருமானால் பாடப்பட்டன. அவ்விரண்டிலும் இவ் இராஜ ராஜ சோழனே சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளான். இவன் ஆட்சி உத்தேசம் 19 வருஷங்கள்வரை நடைபெற்றது என்று தெரிகிறது.

1 "முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதொறும், பொன்னு யிரஞ்சொரிந்த பூபதியும்" என்பது அவ்வுலா. 'நராதிபன் கூத்தனெதிர் நண்ணியோர் கண்ணிக், கொராயிரம் பொன் னீந்த வுலாவும்' என்றார், தமிழ்விடுதூதுடையாரும்.

அத்தியாயம் III

இராஜாதிராஜன்

இரண்டாம் தௌகித்திர பரம்பரை

மேற்கூறிய இரண்டாம் இராஜராஜசோழன் உத்தேசம் 19-வருஷகாலம்—அதாவது கி. பி. 1163-வரை ஆண்டவன். இவ்வரசனுக்குப் புத்திர சந்தானம் இல்லை. நாளடைவில் இவன் உடல் நிலையும் குன்றிவந்தது. அதனால் தனக்குப் பின் அரசாளுதற்குரிய மக்களைப்பற்றிய சிந்தை இவனுக்கு அதிகமாயிற்று. தனக்குமுன் ஆட்சி புரிந்த சோழர் வழியில் தோன்றிய இராஜகுமாரர்கள் உண்டா என்று விசாரித்து வந்தபோது, கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் பிள்ளைகள் இருவர் இருப்பது தெரியவந்தது. தன் பாட்டனர் விக்கிரம சோழரின் தௌகித்திரரான நெறியுடைப் பெருமாள் என்பவர்தம் மக்கள் இப்பிள்ளைகள்; இவர்கள் ஒன்றும் இரண்டுமான வயதுள்ளவராயிருந்தனர். இவர்களைத் தவிர, வேறு உரிமையான ஆண்வழிப்பிள்ளைகள் ஒருவருமே இல்லை. தன் பாட்டனரது பெண்வழிமக்களேனும் அரசாளக் கிடைத்ததற்கு மகிழ்ந்த இராஜராஜன் அவர்களைக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து உடனே அழைப்பித்து, தான் அப்போது வசித்து வந்த தலைநகரான ஆயிரத்தளியில் தன் அந்தப்புர பரிவாரங்களுடன் அவர்கள் வாழ்ந்து வளரும்படி

ஏற்பாடு செய்தான். இது நிகழ்ந்த சிலகாலத்தில், அரசனுக்கு நோய்முற்றியது; இறுதிக்காலமும் நெருங்கியது. உடனே, தன் அறிவு கலங்குவதன் முன் அப்பிள்ளைகளுள் மூத்தவனை எதிரிலிப்பெருமாள் என்பவனை 'மண்டை கவிப்பித்து'[1] இளவரசனுக்கி, ஆக்கிய அன்றே இறந்துவிட்டான்.

அரசன் இறந்ததும் நாடு கலக்கமடைந்தது. அரசுரிமைபற்றிச் சோழகுலத்தார்க்குள்ளும் அதிகாரிகள் சிலர்க்குள்ளும் குழப்பமும் சூழ்ச்சிகளும் பெருகின. இவற்றையெல்லாம் அறிந்து, இறந்துபோன அரசனுடைய அந்தரங்க மந்திரியும் அவனுல் எல்லாச் சிறப்பும் பெற்று அரசாங்கத்தில் தலைமை வகித்து வந்தவருமான பெருமான் நம்பிப் பல்லவராயர்[2] என்பவர், அரசுக்குரிய பிள்ளைகளும் அந்தப்புர பரிவாரங்களும் ஆயிரத்தளிப் படைவீட்டில் இருப்பது தகுதியன்று என்று கருதி, உடனே அவர்களை வெளியேற்றி இராஜராஜபுரத்துக்கு[3] அழைத்துச்சென்று தக்க பாதுகாவலுடன் அங்கே அமர்வித்தார்; அக்கம்பக்கங்களிற் பகைவர்சூழ்ச்சி

1 மண்டை-என்பது யுவராஜனுக்குவதற்குச் சூட்டும் ஒரு வகை முடிபோலும்.

2 'காரிகைக் குளத்தூருடையான் குளத்துழான், திருச்சிற்றம்பல முடையான் பெருமானம்பி' என்று சாஸனங்களில் இவர் வழங்கப்பெற்றவர். இவர் வேளாண்மரபினராய் அரசனுல் பல்லவராயர் என்ற பட்டம் பெற்றவர். இவரது வீரமும் கருணையும் கூத்தரால் தக்கயாகப் பரணி 236-ம் தாழிசையிற் புகழப்பட்டுள்ளன. (இந்நூல் அநுபந்தம்-I பார்க்க).

3 தாராசுரம் என்பர் இக்காலத்தார்.

களால் கேடு நேராதபடியும், உடன்கூட்டம் முதலிய அதிகாரிகளால் அதிக்கிரமமொன்றும் நடவாதபடியும் வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளைச் செய்து, இரண்டாண்டுகள்வரையும் அரசியல் நிர்வாகத்தைத் தாமே நடத்திவந்தார். இறந்த அரசனுல் இரண்டுவயதுக் குழந்தையான எதிரிலிப்பெருமாள் இளவரசனுக்கப் பட்டதுமுதல் அவன் பேரால் சாஸனங்கள் வழங்கலாயின. ஆயினும், அவ்விளங்கோவிற்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து அரசனுக்கிவிடுவதே உத்தமமென்று பல்லவராயர் தீர்மானித்து, இளவரசனுன அவ் வெதிரிலிப் பெருமாளை, அவனது நாலாம் வயதில்—அதாவது கி.பி. 1165-6ல் நாடறிய இராஜாதிராஜன் என்று அபிஷேகத் திருநாமம் சூட்டி மகுடாபிஷேகமும் செய்வித்தார். சோழ சாம்ராஜ்ய முழுதும் அரசனையும் அமைச்சரையும் வாழ்த்தின. அரசியற் பொறுப்பனைத்தையும் சிறுவனுன அரசனுக்குப் பிரதிநிதியாயிருந்து, திறமையாகவும் ஒழுங்காகவும் பல்லவராயரே நடத்திவந்தார்.

இவ் வரலாறுகள், பல்லவராயன்பேட்டைச் சாஸனத்தின் பிற்பகுதியினுலும் பிற கல்வெட்டுக்களினுலும் தெரியவருகின்றன.[1] இனி, இராஜாதிராஜன் முடிசூடிய சில ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்த வேறு சம்பவங்களை அச் சாஸனத்தின் பிற்பகுதியால் அறியலாம். அவை பின்வருமாறு.—

1 இந்நூலிறுதியில், முதல் அநுபந்தத்தால் இதன் விவரம் தெரியவரும்.

அவ்விளவரசன் பட்டம்பெற்ற நான்கு, ஐந்து வருஷங்களில், தென்னுட்டில் குலசேகர பாண்டியனுக்கு விரோதமாக, சிங்களவேந்தன் ஏவலால் ஈழப்படைகள் பாண்டிநாட்டில் புகுந்தன. அங்கே அவற்றை எதிர்த்த பாண்டியன் சேனைகளையெல்லாம் போரில் முறியடித்து, கொள்ளை கொலைகளால் அவ்வீழப்படைகள் நாட்டைப் பாழ்படுத்தியதோடு, சோழநாட்டிலும் நுழையத் தொடங்கின. அப்போது குலசேகரபாண்டியன் சோணுட்டுக்கு ஓடி, அந்நாட்டரசனைத் தனக்கு உதவிபுரியும்படி வேண்டினன். சோழவேந்தனும் அப்பாண்டியனைத் தன் நாட்டில் பத்திரமா யிருக்கும்படி செய்வித்து, தென்னுட்டுக்கு விரைந்து சென்று, ஈழப்படைகளைப் பொருது ஓட்டும்படி பெருஞ்சேனைகளுடன் பல்லவ ராயரை ஏவினன். அவரும் முழுப்பலத்துடன் அந்நாடு நோக்கிச் சென்று, அவ்விலங்கைச் சேனைகளுடன் பெரும்போர் புரிந்து அவற்றை அழித்து, அதன் படைத் தலைவனையும் கொன்று, குலசேகர பாண்டியனை முன்போல நாடாளும்படி செய்து மீண்டார். பின்பு, சோழராஜ்யம் நடக்கும்முறைப்படி, பாண்டிய நாட்டிலும் தொண்டைமண்டலத்திலும் அரசியல் நிர்வாகம் நடைபெறுமாறு ஒழுங்கு பண்ணினர். அரசியலை நிர்வகிக்குந்தலைவர்கள் தம் காலத்தில் தம் கட்டளைப்படியே நடப்பது போல, தமக்குப் பின்பும் அக்கட்டளைப்படியே நடந்துவரும்படி திட்டம் செய்து, இளவரசனது அரசாங்கப் பொறுப்பனைத்தையும் தாமே ஏற்று

வெகு திறமையுடன் நடத்திவந்தார். இவ்வாறு சோணுட்டுக்குப் பல அநுகூலங்களேயும் உண்டாக்கி, அரசனுலும் குடிகளாலும் பாராட்டப்பட்டு வந்த பல்லவராயர் சிறிது காலத்தின்பின் வியாதியால் இறந்துவிட, அவரது குடும்பப் பாதுகாப்புக்காகப் பல்லவராயன்பேட்டை என்னுங் கிராமம் அரசனது 8-ஆம் ஆட்சியாண்டில், அப்போது தலைமை யமைச்சராயிருந்த அண்ணன் பல்லவராயரால் இறையிலி செய்து அளிக்கப்பட்டது.

இச்சாஸனம் கூறுகின்றபடி, இராஜாதிராஜனது 8-ஆம் ஆட்சியாண்டுக்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன் பாண்டிய நாட்டில் இலங்கைப் படையுடன் பல்லவராயர் நடத்திய பெரும் போரைப்பற்றி, இலங்கைச் சரித்திரமான மகாவமிசமும் விரிவாகக் கூறுகின்றது. அவ் வரலாருவது:—[1]

பாண்டிய ராஜ்யத்தின் அரசாட்சியைப்பற்றிப் பராக்கிரம பாண்டியனுக்கும் குலசேகர பாண்டியனுக்கும் வழக்கு உண்டாயிற்று. பராக்கிரம பாண்டியன் சிங்களத்து அரசனுகிய பராக்கிரம பாகுவைத் துணே வேண்டினுன். அவன் தன் தண்டநாயகனை இலங்காபுரியை ஒரு பெரும் படையுடன் அனுப்பினுன். இலங்காபுரி வந்து சேருமுன்பே குலசேகரன் சேனேயால் முற்றப்பட்டிருந்த பராக்கிரமன், பெண்டுபிள்ளேகளோடும் போரில் கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு 'பிரமாதம்' நேர்ந்தது

1 சோழவமிச சரித்திரம். பக். 37–40.

எனக் கேள்வியுற்ற இலங்காபுரி யெனுந் தண்ட நாயகன், பாண்டிய நாட்டை வென்று அத னைக் கொலையுண்ட பராக்கிரம பாண்டியன் உறவினரெவருக்கேனும் கொடுப்பது என்று துணிந் தான். துணிந்து, பெருஞ்சேனையுடன் சென்று முதல்முதல் இராமேசுவரத்தைக் கைப்பற்றி ஆங் குள்ள கோயிலை அழித்தான். பிறகு குந்துகாலம் என்ற இடம் அவன் கைவசமாயிற்று. அங்கே ஒரு கோட்டை கட்டி, அதற்குப் பராக்கிரமபுரம் என்று தன் அரசன் பெயரினையிட்டான். இவ்வாறு சிறிது சிறிதாகப் பாண்டிநாட்டைக் கைப்பற்றி வரும் இலங்காபுரியைத் தாக்கவேண்டி, சுந்தர பாண்டியன், பாண்டியராஜன் என்ற இருவர் தலைமையின்கீழ்ப் பெரும்படையைக் குலசேகரன் அனுப்பினன். ஆனல், அவ்விருவரும் சிங்கள தண்ட நாயகனல் தோல்வியுற்ருர்கள். அதன் பின்பும் பற்பல இடங்களில் போர்கள் நடக்க, அவற்றிலும் சிங்களவரே வெற்றியடைந்து வந்தனர். இப் போர்களுளொன்றில் பாண்டிய தளகர்த்தனை ஆளவந்தான் என்பவன் மடிந்தான்.

இவையெல்லாம் அறிந்த குலசேகரன் கொங்கு நாட்டினின்று தன் மாமன் சேனைகளையும், பராக் கிரம பாண்டியன் சேனைகளிற் சிதறுண்டுபோன சிலவற்றையும், தன் படைகளையும் ஒருங்கு திரட்டிக் கொண்டு தானே போருக்குப் புறப்பட்டான். பெரும்போர் மூண்டது. முடிவில் குலசேகரன் தோல்வியடைந்தான். சிங்களவர் பல விடங்களைப்

பிடித்துக்கொண்டு, அவற்றையெல்லாம் பலப் படுத்தி வந்தனர்.

கொலையுண்ட பராக்கிரமனது கடைசி மகனை வீரபாண்டியன், குலசேகரன் கையில் அகப்படாமல் மலைநாட்டுக்கு ஓடி ஒளித்தான் என்பதை இலங்கா புரி அறிந்து, அவனை மதுரைக்குத் திரும்பி வந்து இராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி சொல்லியனுப்பினன். அப் பாண்டியனும் இலங்கா புரியின் தைரியத்தால் திரும்பிவந்து, சிங்கள வேந்தனல் அனுப்பப்பட்ட பரிசுகளுடன் தன் னுட்டையும் பெற்று, அவ்விலங்காபுரியின் உதவி யுடன் ஆண்டுவந்தான்.

இதனேடு, இலங்காபுரி போரை நிறுத்திவிட வில்லை. மேலும் கீழைமங்கலம் மேலைமங்கலம் முதலிய ஊர்களைப் பிடித்து கண்டதேவ மழவ ராயன் என்பவனை அவ்விடங்களை யெல்லாம் ஆளும்படி நியமித்தான். பிறகு மானவீரன் மதுரை[1] முதலிய பல இடங்களும் சிங்களவர் வசமாயின. பாதபதம் என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் குலசேகரனுக்குப் படைத்தலைவனும் மிக்க நண்பனுமான தென்னவப் பல்லவராயன் என்ப வன் இறந்தான். தொண்டி, கருந்தங்குடி, திரு வேகம்பம் என்ற ஊர்களும் சிங்களவர் வச மாயின. இவ்விடங்களை யெல்லாம், மாளவசக்கர

1 இது, மானமதுரை என வழங்குகிறது.

வர்த்தி என்பானிடம் ஒப்படைத்து, அவனை ஆளும் படி நியமித்துவிட்டு இலங்காபுரி திரும்பினான்.

சிங்களவர் மேன்மேலும் வெற்றியடைவதையும் பாண்டியர் ஒரேயடியாகத் தோல்வி யுறுவதையும் கண்டு சகியாத குலசேகரன், மறுபடியும் கொங்குப்படைகளையும் தன் மறப்படைகளையும் தைரியப்படுத்தித் திரட்டிக்கொண்டு ஆயத்தமாகையில், சிங்கள தளகர்த்தனால் ஆங்காங்கே நாடாளும்படி நியமிக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சிற்றரசர்கள், சொல்லாமலே குலசேகரனுடன் சேர்ந்துவிட்டனர். இதனால் வீரபாண்டியன் மதுரைநாட்டை மறுபடியும் இழக்க நேரிட்டது. இப்படித் தன் எண்ணமெல்லாம் பழுதாகப்போனதைக் கண்ட இலங்காபுரி, உடனே தன்னரசனான பராக்கிரமபாகுவை மற்றுஞ் சில சேனைகளை அனுப்பும்படி எழுதி வேண்டிக்கொண்டான். அவ்வரசனும் ஜகத்விஜயன் என்ற தண்டநாயகன்வசம் ஒரு பெரும் படையை அனுப்பி யுதவினான். இலங்காபுரியும் ஜகத்விஜயனுமாகச் சேர்ந்து, திருப்பாலி என்ற இடத்தில் குலசேகரனை முற்ற முறியடித்து, மதுரைக்குச் சென்று, வீரபாண்டியனைத் திரும்பச் சிங்காதனத்தில் ஏற்றினார்கள். அப்பால், இலங்காபுரி, குறும்பராயன் என்றவனைப் போரில் வென்று திருப்புத்தூரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பொன்னமராவதி புகுந்து, அங்கே மூன்று மாளிகை கொண்ட அரண்மனை முதலிய கட்டிடங்களை இடித்தழித்து மதுரைக்குத் திரும்பினான்.

இவையெல்லாம் முடிந்ததும், பராக்கிரமபாகு விடமிருந்து வீரபாண்டியனுக்கு முடிசூட்டு மகோற்சவம் நடத்தி வைக்கும்படி இலங்காபுரிக்கு ஆணை வர, அதன்படியே அப் பாண்டியனுக்கு மகுடாபிஷேகம் நடத்தப்பட்டது.

குலசேகரன், பின்னும் ஒருமுறை ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இலங்காபுரியுடன் எதிர்த்துப் பெரும்போர் புரிந்தான். ஆனல், அதிலும் அவன் தோல்வியடைந்து, சாத்தனேரியில் போய்த் தங்கியிருந்தான். அதனைக் கேள்வியுற்ற இலங்காபுரி அவ்வூரின்மேல் படையெடுத்துச் சென்ருன். அச்செய்தியை முன்னமே அறிந்த குலசேகரன் வெள்ளத்தில் படையுடன் அவன் மடியவேண்டும் என்று கருதி, அங்குள்ள பெரிய ஏரியின் கரையை உடைத்துவிட்டனன். இந்தச் சூழ்ச்சியும் நிறைவேறவில்லை. பிறகு குலசேகரன் பாளையங்கோட்டைக்குப் போய், அங்குள்ள பாசறையிலிருந்துகொண்டு சோழனைத் துணை வேண்டினன். இராஜாதிராஜன் உடனே பல சேனைகளைத் தக்க சமயத்தில் அனுப்பியுதவினன். இப்படைத்தலைவர்களுள் பல்லவராயன், நரசிங்கவன்மராயன் என்ற இருவர் முக்கியமானவர். சிங்களவர் நற்காலம் இதனுடன் ஒழிந்தது. பாண்டிய சோழ கொங்குச் சேனைகளெல்லாம் ஒருங்கு திரண்டு, பாண்டியராஜ்யத்தில் கோயில்களை யிடித்தும் கொள்ளை கொலைகளால் பலவகை அட்டூழியங்களைச் செய்தும் வந்த சிங்களப் படைகளைத்

திருக்கானப்பேர், தொண்டி, பாசி, பொன்னமராவதி, மணமேற்குடி, மஞ்சக்குடி என்ற இடங்களில் எதிர்த்து, அவைகளைச் சிதறவடித்துப் பாண்டிய நாட்டை விட்டொழியும்படி செய்தன. இவையே அம் மகாவமிசம் கூறியுள்ள செய்திகள்.

மேற்கூறிய செய்திகளைச் சுருக்கமாகக் காஞ்சிபுரத்துக்கு அடுத்த ஆரப்பாக்கத்துச் சிவன் கோயிற்சாஸன மொன்றும் அடியில் வருமாறு கூறுகின்றது :—

"ஈழப்படை பாண்டி மண்டலத்தைக் கைக்கொண்டு மதுரையிலே இருந்த ராஜா குலசேகரனைப் போகத் துரத்திப் பின்பு மகாராஜா ஸ்ரீ ராஜாதிராஜதேவர் ஸாமந்தரோடே பூசல்வரத் தொடங்கி, தொண்டி, பாசி முதலிய பிரதேசத்திலே பூசலுண்டாய் அபாயத்திலே ஈழப்படை ஜயித்தவாறே சோழமண்டலத்திலும் மற்றுள்ள நாடுகளிலும் உள்ள ஜனங்களெல்லாம் பயப்பட்டமையைக் கேட்டு, எதிரிலி சோழ சம்புவராயனேன்[1] எனக்கு இது எங்ஙனேயாமோ என்று விசாரந் தோன்றி, ஸ்வாமி தேவர் ஸ்ரீபாதத்தேறச் சென்று இப்படிப் புகுந்தது ஈழப்படையாகிறது ; சாலப் பாபகர்மாக்கள் ; அவர்கள் சோழமண்டலத் தெல்லை புகுதில், ஸ்ரீமகாதேவர் கோயிலுள்ளிட்ட தேவர்கள் கோயிலுக்கும் பிராமணர்களுக்கும் ராஷ்டிரத்துக்கும் அடங்க விரோதமுண்டாம். இதுக்கும் பரிகாரமாக ஜபஹோமார்ச்சனங்

1 இவர், பாண்டிநாட்டுப் போரில் பல்லவராயர் ஈடுபட்டிருந்த காலத்தில், சோழ ராஜாங்கத்தின் தலைமையதிகாரம் வகித்து வந்தவர் என்று இதனால் தெரிகிறது.

> களால் எல்லாப்படியாலும் அபூஷ்ட்ரமதம் பண்ணியருளவேணும் என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய தேவர் அருளிச் செய்கிறார்—'ஈழப்படையாகிற இது சாலப் பாபிஷ்டருமாய் துர்ஜனருமாய் திருவிராமீச்வரத்தில் தேவர் கோயிலைத் திருக்காப்புக் கொண்டு பூஜை முட்டப்பண்ணி அங்குள்ள ஸ்ரீபண்டாரங்களெல்லாம் கைக்கொண்ட சிவத்துரோகிகள் என்னுமிடம் அறிந்தோம். அவர்கள் பூசலிலே அறப்பட்டுத் துரப்புண்டு போம்படிக்கு அதிருஷ்ட முகத்தாலே வேண்டும் யத்னம் பண்ணுகிறோம்' என்றருளிச் செய்து இருபத்தெட்டு நாள் அகோரஸ¯பூஜை பண்ணியருளினார். இதுக்குப்பின்பு பிள்ளை பல்லவராயர்பாடுநின்றும் எனக்கு ஓலைகொண்டு தூதர் வந்தார்கள். அதில் 'ஜயத்ரத தண்ட நாயக்கனும் லங்காபுரி தண்ட நாயக்கனும் உள்ளிட்ட பிரதானிகளும் படையும் அடங்கப்பட்டு ஓடிப்போச்சுது' என்று சொல்லி வந்தது. இப்பட்டாங்கைதேவர் ஸ்ரீபாதத்திலே ஸம்ப்ரமத்துச் செ...... 'தேவர் செய்தருளின அத்ருஷ்ட யத்னமாய் இப்படி வந்த' தென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனர்'' [1]

என்றும், இவ்வேண்டுகோளைப் புரிந்த அச் சம்புவராயரே ஆரப்பாக்கம் என்ற கிராமத்தை ஸ்ரீபாத பூஜையாக அளித்தார் என்றும், இது, இராஜாதிராஜனது 5-ஆம் ஆட்சியாண்டில் நடந்ததென்றும் அச் சாஸனம் விவரிக்கின்றது.

மேற்கூறிய வரலாறுகளால், இராஜாதிராஜன் இளவரசனாகிய காலத்திலிருந்தே சோழராஜ்யத்தின் ஆட்சி நிர்வாகம் உத்தேசமாக எட்டாண்டு

1 S.I.I. VI. No. 456.

வரை பெருமானம்பிப் பல்லவராயரால் ஏற்று நடத்தப் பட்டுவந்ததென்றும், ஈழப்படைவெற்றியை இராஜதிராஜனது ஐந்தாண்டு (=கி. பி. 1168)க்குச் சிறிது முன்பு அப்பல்லவராயர் பெற்றவர் என்றும் தெரியலாம். அவ்விராஜாதிராஜனது ஆட்சியை அவர்க்குப்பின் நிர்வகித்துவந்த அமைச்சர்தலைவர் வேதவனமுடையான் அம்மையப்பனை அண்ணன் பல்லவராயர் என்பார். இவரும் முன்னவர்போலவே அறிவும் ஆற்றலும் அரசனது அந்தரங்கமும் பெற்று விளங்கியவர். இவர் காலத்திலும் பெரும் போர்கள் நிகழ்ந்து வெற்றிகளுண்டாயின. முன்பு பெருமானம்பிப் பல்லவராயரால் பாண்டிய சிங்காதனத்தில் அமர்த்தப்பட்ட குலசேகரபாண்டியன், சில வாண்டுகளுக்கெல்லாம், தனக்குச் சோழவேந்தன் செய்த நன்றியை முற்று மறந்து, பகைவனை சிங்களவேந்தனுடன் சேர்ந்துகொண்டு, சோணாட்டுக்குத் தீங்கிழைக்கச் சூழ்ச்சி செய்தான். இதையறிந்த இந்த அண்ணன் பல்லவராயர், மிக்க சினங்கொண்டு இதற்குக் காரணமான இலங்கையரசன் பராக்கிரமபாகுவை அடக்கியொடுக்க முதலில் வழி தேடினர். அச்சிங்களவரசனுக்கு அவன் நாட்டிலே பகைவனாய் இடுக்கண் விளைத்து வந்தவன் அவனுடைய மருமகனை ஸ்ரீவல்லபன் என்பவன். அவனை இப்பல்லவராயர் தமக்கு ஏற்ற துணையாகக் கொண்டு, வேண்டிய முன்னேற்பாடுகளுடன் இலங்கைமேற் படையெடுத்தார். அங்கே, ஸ்ரீவல்லபன் சேனைகளும் சித்தமாயிருந்து இவர்க்குப் பேருதவி

செய்தன. அதனுல், பராக்கிரமபாகுவின் சேனை போரில் முற்ற முறியடிக்கப்பட்டு ஒழிந்தது. இப் பெருவெற்றியால் ஈழநாடு சோழநாட்டுக்கு உட்பட்டதாயிற்று. ஜயசீலரான அண்ணன் பல்லவராயர், உடனே பாண்டிய நாட்டிற்குச் சென்று நன்றி மறந்த குலசேகரனை நாட்டைவிட்டு ஓட்டி, அவன் பகைவனுய் முன் தோல்வியுற்ற வீர பாண்டியனுக்கே பாண்டியசிங்காதனத்தை யளித்து ஆளச்செய்து சோனுடு மீண்டனர்.[1] இப் போர் நிகழ்ச்சி, பெருமானம்பிப்பல்லவராயர் பாண்டிய நாட்டிற் பெற்ற வெற்றிக்கு 4, 5 ஆண்டுகட்குப்பின் இராஜாதிராஜனது 12-ம் ஆட்சியாண்டில் நடந் தேறியது. ஆகவே, சிங்களவருடன் இச்சோழன் படைகள் இருமுறை போராட நேர்ந்தது என்பது அறியலாகும்.

இளைஞனை இராஜாதிராஜனது சாஸனங்கள் 16-வருஷங்கள்வரை கிடைத்துள்ளன. நான்கு வயதில் பட்டமெய்திய இவன் வாழ்க்கை 18-19 வய தோடு முற்றுப்பெற்றது. இவன் காலமுழுதும், உண்மையும் உறுதியும் வீரமுமுடைய மந்திரித் தலைவர்களால் இராஜ்யநிர்வாகம் நடத்தப்பட்டு வந்தமையால் சோழ ஏகாதிபத்யம் பெரும்பாலும் முன்னிலைமையில் விளங்கியது.

1 The Colas, II, pt. I, pp. 102-6.

அத்தியாயம் IV

குலோத்துங்கன் ஆட்சித்தொடக்கம்

மேலே கூறிய இராஜாதிராஜனுக்குப் பின் குலோத்துங்கன் மகுடஞ் சூடினன். இவன் முடி சூடிய காலம் கி. பி. 1178ஆு ஜூலைமீ 6உ முதல் 8உக்குள் என்று கணிக்கப்பட்டுள்ளது.* இக் குலோத்துங்கன் தன் முன்னேனுக்கு என்ன முறையினன் என்பதைச் சாஸனங்கள் மூலம் அறிய இடமில்லை. ஆனல், இலக்கிய வழியால் ஆராயும்போது, இராஜாதிராஜனுக்கு இளைய சகோதரன் இவன் என்றும், இராஜராஜசோழன் தன் கடைசிக்காலத்தில் கங்கைகொண்ட சோழ புரத்திலிருந்து தருவித்துத் தன் அரசுக்கு உரியவர்களாகத் தெரிந்தெடுத்த இரண்டு பிள்ளைகளுள் ஒரு வயதுடைய குழந்தையாயிருந்தவன் இவனே என்றும் தெரிய வருகின்றது. அஃதாவது, விக்கிரம சோழனுடைய பெண்வழிக் கொட்பேரனும், நெறியுடைப்பெருமாள் என்ற சங்கமராஜனுடைய இளையமகனுமாவன் என்பதாகும்.

கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து அழைத்து வரப்பட்டதுமுதல், தலைநகரான ஆயிரத்தளி அரண்மனையில் இக் குலோத்துங்கன்

* The Colas, II, pt. I, p. 115.

'அழகாண்மை யெல்லாம் கண்டார் கொண்டாட' இளஞ்சிங்கம்போல் வளர்ந்துவந்தான். தன் தமையனான இராஜாதிராஜனுக்கு இக் குலோத்துங்கன் ஒரு வயசு இளையவன். அதனால், நாலு வயதில் பட்டம்பெற்ற அத் தமையனுடன்கூட இருந்து அரசாங்ககாரியங்களில் 15 ஆண்டுகட்கு மேற் பழகவும், கல்வித்துறைகளில் தேர்ச்சியடைய வும், வீரப்பயிற்சிகள் பெறவும் வேண்டியஅவகாசம் இவனுக்கு அமைந்திருந்தது. அறிவில் முதிர்ந்த புலவர்களின் கூட்டுறவு இளமையிலேயே அமைந்த மையால், இக்குலோத்துங்கனுக்குக் கலைச்செல்வத் துடன் செவிச்செல்வமும் நிரம்பியது. 'ஓதா துணர்ந்தவன்', 'ஞானாகரன்' என்று இவன் கோவை [1] புகழ்தலும் காணலாம்.

இக் குலோத்துங்கன் முடிசூடிய காலத்தில், சோழசாம்ராஜ்யம் மேதாவிகளான மந்திரிகளால் திறமையுடன் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தபோதிலும், இவன் முன்னோனான முதற்குலோத்துங்கன் ஆட்சி யில் இருந்த நிலைமை சிறுகச் சிறுகக் குறைந்து வந்தது. இதற்குக் காரணம், சிற்றரசர்களும் படைத் தலைவர்களும், சிறியவும் பெரியவுமான தங்கள் பிரதேசங்களிலே தனிப்பட்ட அதிகாரங் களை நாட்டிக்கொண்டு சுயேச்சை பெற்றுவந்ததே யாம். இந்த நிலைமை, இவன் தமையனது இளமை யாட்சியில் அதிகமாயிற்று என்றும் சொல்லலாம்.

1 இந்நூலின் வரலாற்றை, 'கலை வளர்ச்சி' என்னும் அதிகா ரத்துட் காண்க.

இதனுடன், இலங்கைஅரசனை பராக்கிரமபாகு சோழ அமைச்சர்கள் இருவராலும் தான் போரில் அடைந்த பரிபவங்களால் விரோத மிக்கவனய், கலகம் செய்து வந்த பாண்டியருள் ஒருவன்கட்சியைச் சார்ந்து, தென்னட்டில் எப்பொழுதும் குழப்பத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டே வந்தான். இது சோழ நாட்டையும் பாதிப்பதாயிருந்தது. அன்றியும் வடுகுநாடுகளிலும், கொங்கு தொண்டை நாடுகளிலும், சோழ முன்னேர்க்கு இருந்த ஆதிக்கம் சில காலமாக நெகிழ்ந்து வந்ததில், அங்கும் அவராணையைத் தாபிக்கவேண்டியது அவசியமாயிற்று. ஆக இவற்றையெல்லாம் ஒழுங்குபடுத்தி வைக்கும் பொறுப்பைத் தக்கவன் ஒருவன் ஏற்றலன்றிச் சோழசாம்ராஜ்யம் முன்னிலைமையை அடைய முடியாமலிருந்தது.

அத்தியாயம் V

போர்ச்செயல்கள்

நம் சோழன், அறிவாற்றல்களும் ஊக்கமும் உள்ள இளைஞனாயிருந்தமையால், தான் முடிசூடியதும் மேற்கூறிய கடமைகளைச் செய்து முடிக்கும் அவசியத்தை நன்குணரலானான். இவன் தமையனான இராஜாதிராஜன் இளமையில் போர் முதலிய பெருங் காரியங்களைத் தானே சென்று நேரில் நடத்தியவனல்லன். மேதாவிகளான அமைச்சர்களே பகைவர்களை ஒடுக்கியும் அவனது இராஜ்யகாரியங்களை நிர்வகித்தும் வந்தார்கள். ஆனால், இக் குலோத்துங்கன் அரசியல் முதலியவற்றுள் மேற்கூறியபடி நல்ல அநுபவம் பெற்றிருந்தமையால், இவன் முடிசூடியதும் அவையாவும் இவனுடைய பார்வையிலேயே நிகழலாயின. முதலில், ஆணைக் கடங்காதாரை அடக்குதற்கு இவன் புரிந்த வீரச் செயல்களை நோக்குவோம் :

1 வட நாட்டுப் போர்

இக் குலோத்துங்கனது நீண்ட ஆட்சிக் காலத்தில் நிகழ்ந்த போர்கள் பல. இவன் சிங்காதனம் ஏறியதும், இவன் நோக்கம் முதலில் வடக்கே சென்றதென்பது இவன் சாஸனங்களால் தெரியவருகின்றது. சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் அடங்கித் தன் முன்னோர் காலமுதல் திறைகட்டிவந்த வடுக

அரசர்கள், சிலகாலமாக அது கட்டாமல் மறுத்துச் சுவாதீனங் கொண்டாடிவந்தனர். அவர்களை அடக்கி வருவதற்கே நம்மரசன் அங்கே படையெடுத்துச் சென்றான். அப்போது இவனை அவ்வடுகர் எதிர்க்க, அவர்களை முழுதும் முறியடித்து ஓட்டி, அவர்கள் நாட்டைக் கவர்ந்து வெற்றியுடன் காஞ்சிபுரம் புகுந்தனன். இவ்வரசர்கள் கொல்லாபுரம், கலிங்கம், வேங்கைமண்டலம், உறங்கை என்ற ஓரங்கல் முதலிய நாடுகளை ஆண்டவர்கள். 'எழு கலிங்கமும் கொல்லாபுரமும் பொருதோன் குலோத்துங்கன்' என்று இவன் கோவையும் (329) இப்போரைக் கூறுதல் காணலாம். இவர்களெல்லாரும் முடிவில் நம் குலோத்துங்கனது தனியாணையை ஏற்றவர்களாய், அக் கச்சிமாநகர்க்கே வந்து திறை கட்ட, அவர்களிடமிருந்த கோபமாறி, அத் திறைகளை ஏற்றுக் கொண்டு தன் நாட்டிற்குத் திரும்பினான்[1] என்று, இவ்வடபால் வெற்றியை முதலில் வைத்து இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுதல் அறியத் தக்கது. இவ் வெற்றியே குலோத்துங்கனது கன்னிப்போரின் பயனாகக் கருதலாம்.

1 "தனியாண்மைவிட் டாண்மை செய்து வடமன்னரைத் தறைப்படுத்தி
முனிவாறிக் கச்சிபுக்கு முழுதரசரையும் திறைகவர்ந்து
தாங்கரும் போர் வடுகைவென்று வேங்கை மண்டலந் தனதாக்[கி]ப்
பொன்மழைபெய்து உறங்கை என்னும் பொன்னகர் புக்கு"

2 தென்னாட்டுப் போர்

இனி, குலோத்துங்கன் தெற்கே நடத்திய போர்களை, இவன் சாஸனங்கள் பல கட்டுரைத் தொடராக முதலில் குறித்துச் சொல்கின்றன. உதாரணமாக,

(1) "மதுரை கொண்டருளின"

(2) "மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின"

(3) "மதுரையும் ஈழமுங்கொண்டு பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின"

(4) "மதுரையும் ஈழமுங் கருவூருங் கொண்டு பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின"

(5) "மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கச்சியுங் கருவூருங் கொண்டருளின"

(6) "மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளிக் காஞ்சியும் வஞ்சியுங் கொண்டருளி வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணியருளின". (புதுக்கோ. சாஸ. 164)

இவ்வாறு, ஆறுவகையாக அத்தொடர்கள் அமைந்துள்ளமை காணலாம். இவற்றால், இவன் காலத்துச் சாஸனங்கள், அவை பிறந்த காலம்வரையில் நிகழ்ந்த முக்கியமான போர்களைக் குறிப்பிட்டு வந்தவை என்பது தெரியவரும். இப்போர்களை முறைபிறழச் சில கல்வெட்டுக்கள் கூறியது முண்டு. ஆயினும், இச் சோழனது மெய்க்கீர்த்திகளாலும், பிற குறிப்புக்களாலும், அவற்றுள் முந்திய செயல்

இன்னதென்பது நாம் அறியக் கூடியதே. மேற்காட்டிய தொடர்களிலிருந்து குலோத்துங்கன் நடத்திய பெரும்போர்கள் ஆறு என்பது பெறப்படும். அவை :—

(1) மதுரை கொண்டது
(2) பாண்டியன் முடித்தலைகொண்டது
(3) ஈழநாடு கொண்டது
(4) கருவூர் கொண்டது
(5) கச்சி கொண்டது
(6) மதுரையில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் பண்ணியது

என்பன. இனி, இவற்றை ஒவ்வொன்றாக நோக்குவோம்.

(1) **மதுரை கொண்டது** :—வடக்கே வடுகரசரை வென்று அடிப்படுத்திய செயல் முடிந்ததும், குலோத்துங்கனது நாட்டம் தெற்கே பாண்டிநாட்டின்மேற் செல்வதாயிற்று. இவன் தமையனான இராஜாதிராஜனது ஆட்சிக்காலத்தில், பாண்டியர்க்குள் நிகழ்ந்த கலகங்களும் போர்களும் இருமுறை சோழசேனாபதிகளால் அடக்கப்பட்டனவன்றோ? அவற்றுள், முதலாம் போர், குலசேகர பாண்டியனுக்கு உதவியாகப் பெருமானம்பிப்பல்லவராயர் பெரும்படையுடன் சென்று, அப்பாண்டியனது விரோதியான வீரபாண்டியனுடனும், அவனுக்கு உதவியாக வந்த ஈழப்படையுடனும் நடத்தியது. இரண்டாம் போர், சோழவேந்தன் செய்த நன்றியை மறந்து குலசேகரபாண்டியன் சிங்களவேந்த

னுடன் சேர்ந்து செய்த சூழ்ச்சி காரணமாக விளைந்தது. இந்த இரண்டு யுத்தங்களினும், பல்லவராயரிருவரும் பெற்ற வெற்றிகள் முன்பே விரித்துரைக்கப்பட்டன.

இனி, குலோத்துங்கன் பட்டம் பெற்றதும் மேற்கூறிய பாண்டியநாட்டுக் கலகம் மறுபடியும் தொடங்கியது. சோழர் செய்த உதவியை மறந்து துரோகம் செய்த குலசேகர பாண்டியன் நிலைமை குலைந்து சில காலத்தில் இறந்துவிட, அவன்மகனை விக்கிரம பாண்டியன் புதிதாகப் பட்டம் பெற்ற குலோத்துங்கனைச் சரண மடைந்தனன். சரணம் புகுந்த அவனைக் குலோத்துங்கன் உடனே தழுவி ஏற்றுக்கொண்டான். இதினின்று, அப்போது மதுரையை ஆண்டுவந்த வீரபாண்டியன், நம் சோழனுக்கு அநுகூலமாக இல்லாமல் வெறுப்புக்கு உரியவனுயிருந்தான் என்று தோன்றுகிறது. இவ்வாறில்லையேல், மதுரையரசுக்குக் குலசேகரன் வழியினரே அதிகபாத்தியதை உடையவர் என்று எண்ணி, அவ் விக்கிரமனை இவன் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கவேண்டும். எது காரணமாயினும், குலசேகரன் மகனை ஆதரிப்பது தெரிந்ததும், வீரபாண்டியன் நம் சோழனுக்கு வெளிப்படையாகவே பகைவனுனன். ஆதலால், பெரும்படையுடன் குலோத்துங்கன் சென்று மதுரைப்பக்கத்தில் அப்பாண்டியனுடன் கடும்போர் தொடுத்தனன். அந்த யுத்தத்தில் வீரபாண்டியன் மகன் இறந்ததோடு,

பாண்டியனது சிறந்த ஏழகப்படைகளும் மறவர் படைகளும் அழிந்தன. அவனுக்கு உதவியாக வந்த சிங்களப்படைகள் மூக்கறுப்புண்டு பரிபவப் பட்டுக் கடல்வழியே இலங்கை நோக்கி ஓடின. இவ்வாறு பகைச்சேனைகள் நிலைகுலைந்து சிதறிய வுடனே "மதுரையும் அரசும்கொண்டு ஜயஸ்தம்பம் நட்டு, அம் மதுரையும் அரசும் அடைந்த பாண்டி யற்கு அளித்தருளி"னன், நம் சோழர்பெருமான். பாண்டிய நாட்டில் இவன் நடத்திய முதற்போர் இது.

(2) முடித்தலை கொண்டது:—மேற்கூறியபடி தமையன் இராஜாதிராஜன்காலத்தில் அரும்பாடு பட்டுப் பெற்ற அரசையும் தலைநகரையும், அவன் தம்பியால் இழக்க நேர்ந்த அவமானம் பொறுக் காத வீரபாண்டியன், குடமலைநாட்டுச் சேரன் உதவியைப் பெற்று, இழந்தவற்றை மீட்க வழிதேடி ஞன். தக்க உதவி தனக்குக் கிடைக்கவே, அப் பாண்டியன், சிதறிக் கிடந்த தன் சேனைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு, மதுரையைத் தாக்குவதற்குப் புறப்பட்டான். அதனை அறிந்ததும், குலோத்துங் கன், சோழியப் பெரும்படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு, தானும் அவனைத் தாக்க அதிவேகமாகச் சென்றான். இரண்டு படைகளுக்கும் மதுரைக்குக் கிழக்கே நெட்டூரில் பெரும்போர் மூண்டது. இதிலும் பாண்டியன்படைகள் சோழசேனைகளால் முற்ற முறியடிக்கப்பட்டன. பாண்டியமுன்னோர்க் குரிய தும் வீரபாண்டியனால் தரிக்கப்பட்டிருந்ததுமான கிரீடத்தைக் குலோத்துங்கன் அப்போரில் கைப்

பற்றிக் கொண்டதோடு, அவன் பட்டத்துத் தேவியையும் சிறைபிடித்துத் தன் வேளத்திற்கு அனுப்பிவிட்டான். இவ்வாறு சேனைகளோடு தன் முடியையும் தேவியையும் இழந்த வீரபாண்டியன், 'இனி என்ன நேருமோ' என்று அஞ்சி, சேரரதுமலை நாட்டுள்ள கொல்லத்திற்குத் தன் குடும்பத்துடன் ஓடி யொளித்தனன். அந்நாட்டரசனான சேரன், பாண்டியனுக்குத் தான் உதவிபுரிந்தால் தன்னையும் சோழன் சும்மாவிடான் என்பதை ஆராய்ந்தறிந்து, முடிவில் பாண்டியனோடு சென்று குலோத்துங் கனைச் சரணமடைந்தான். இவ்வாறு அடைக் கலம் புகுந்த அவ்விருவரையும் மரியாதையுடன் ஏற்று, அவருள் வீரபாண்டியனுக்கு ஒரு பகுதி நாடும் முடியும் அளித்தும், சேரனுக்கு அவன் செல் வத்தை வழங்கியும் ஆதரவுகாட்டித் தன்கீழ் அமரச் செய்தனன் குலோத்துங்கன். இது நடந்தபோது, கைகயன் (கைதவன்-பாண்டியன்) தன் மகனுக்குப் பருதிகுலபதி என்ற பெயரைச் சூட்டி இச்சோழன் முன் நிறுத்தவே,[1] இவன் மனமகிழ்ந்து, அப் பாண்டியன்மகனுக்கு "இருநிதியும் பரிசட்டமும் இலங்கு மணிக்கலனு நல்கி"னன் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. இவ்வரலாறே

1 பருதிகுலபதி என்பது, இக்குலோத்துங்கன் தரித்த பெயராக வேண்டும். பழிக்குப்பழியாகப் பிற்காலத்தில் மாற வர்மன் சுந்தரபாண்டியன் சோணாட்டிற் செய்த காரியங்களிலே, சோழன் தான் "பெற்ற புதல்வனை நின்பேரென்று (பாண்டியன்) முன்காட்டித் தொழுதிரந்தான்" என்று அப் பாண்டியன்மெய்க் கீர்த்தி கூறுதல் இங்கு ஒப்பிடத்தகும்.

பாண்டியருடன் நம்சோழன் நடத்திய இரண்டாம் போர் ஆகும்.

குலோத்துங்கனது சாஸனங்களில் முறையே, 'மதுரை கொண்டருளிய,' 'மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையும் கொண்டருளிய' என இப்போர்கள் பிரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதனால், இவை வெவ்வேறானவை என்பது தெளிவாகின்றது. பாண்டியனது முடித்தலை கொண்ட களமாதல் பற்றியே, மதுரைக்கு 'முடித்தலை கொண்ட சோழபுரம்' என்ற பெயரும் பின்பு வழங்கப்பெற்றது.

"மல்லல்வையை மதுரையையும் மதுரையென்ற பேர்மாற்றி
தொல்லை முடித்தலைக் கொண்ட சோழபுரம் என்றருளி"

என்பது இவன் மெய்க்கீர்த்தி. இவ்வாறு மதுரையும் முடித்தலையுங் கொண்ட செயல்கள் குலோத்துங்கன் பட்டம் எய்திய இரண்டாண்டுக்குள்—அதாவது கி.பி. 1180-க்குள் நடந்ததாதல் வேண்டும். இது, இவனது 2-ஆம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த திருவக்கரைச் சாஸனம் முதலியவற்றால் தெரிய வருகின்றது. இதனால், தன் 22-ஆம் வயதில் குலோத்துங்கன் இவ்வெற்றிகளைப் பெற்றவன் என்பது பெறப்படுகின்றது. இவ் விளமைச் செயல்களையே,

"மீனவர் சேரரை வெங்கண்ட வீரம் விழுக்கவிஞ
ரானவர்பாடுங் குலோத்துங்க சோழன்" (195)

"வழுதியர் சேரர் திறைதர வேவன் சிறையைவிடுத்து
அழுதுயர் மாற்றுங் குலோத்துங்கன்" (466)

"சேர பாண்டியர்தம் ஆங்காரந் தீர்த்த குலோத்துங்கன்"

என்று இவன் கோவையும் புகழ்வதாயிற்று.

(3) **ஈழங் கொண்டது**:—மேற்கூறிய பாண்டி நாட்டு வெற்றிகளுக்குப்பின் வீரகேரளன் என்பவன் குலோத்துங்கனுடன் பகைத்து எதிர்த்தான் என்றும், அப்போரில் கேரளன் தன் கைவிரல்கள் தறிக்கப்பட்டுத் தோற்றுச் சரணமடைந்தனன் என்றும், அவனையும் அன்புடன் ஏற்றுத் தன்னுடனிருந்து உண்ணும்படி 'பரிகலத்து அமுதளித்து" உபசரித்தனன் என்றும் மெய்க்கீர்த்திகள் கூறுகின்றன.[1] இவ் வீரகேரளன் என்பவன் வேணாட்டரசன் என்று அறியப்படுகின்றான். இவன் கி. பி. 1126–7-ல் வாழ்ந்திருந்தவன் என்பது மலைநாட்டுச் சாஸனங்களால் அறியப்படுகின்றது.[2]

இடையில் நிகழ்ந்த இம் மலைநாட்டு வெற்றியை முன்காட்டிய சாஸனக் கட்டுரைத்தொடர்கள் குறிப்பிடவில்லை. அதனால், இதனை அவ்வளவு சிறப்புடையதாக அக்காலத்தார் கருதவில்லையென்று தோன்றுகிறது. ஆனால், அக் கட்டுரைகள் குறிப்பிடும் பெரும்போர் 'ஈழங் கொண்டருளியது' ஆகும். இது, குலோத்துங்கனது 10-ஆம் ஆட்சி வருஷத்துக்கு முன் நடந்ததாகவேண்டும். இவன் தமையன் காலத்திலிருந்தே, இலங்கையரசனான பராக்கிரமபாகு சோழர்க்குப் பரம வைரியாய்த் தென்னாட்டை

1 "வீரகேரளனை வெங்கொண்டு விரல்தறித்துத், தானடிமை புகுதலால் தராதிபர் பெறு வாழ்வளித்துப், பக்கமிருந்துண்ணப் பரிகலப்பரிச்சின்ன நல்கி" என்றுகூறும், ஒரு சாஸனம் (The Colas, II. pt. I, p. 123 *n.*)

2 T. A. S. iv, 17.

அலைத்து வந்தவன் என்று முன்பே கூறினோம். அவனோ அவன் பின்னவனோ, இக்குலோத்துங்கன் காலத்தும் பெருந் தொந்தரவுகளை விளைத்தவனாக வேண்டும் என்றும், அதனாலேதான் இச்சோழனும் ஈழப்போரைத் தொடுக்க நேர்ந்தது என்றும் தோன்றுகின்றன. திருமாணிக்குழிக் கல்வெட்டு ஒன்றில்,[1] ஈழவேந்தன் முடிமேல் தன்னடியிணை யைச் சூட்டியவன் என்று குலோத்துங்கன் புகழப்படுதலால், இலங்கையரசனொருவனை அடக்கி வர இவன் படையெடுத்தவன் என்று தெரிகின்றது. அச் சிங்களவேந்தன் பராக்கிரமபாகு ஆவன். இவ னது ஆட்சி யிறுதியில், அதாவது கி. பி. 1188–9-ல் இவ் வெற்றியைக் குலோத்துங்கன் பெற்றவனாக வேண்டும் என்றும், நிஸ்ஸங்க மல்லன் என்று பேர் பெற்றவனும், இச்சோழன் சேனாபதியாய்ப் பாண் டிய நாட்டுப் போர்களை வென்றவனுமான கோப் பெருஞ்சிங்கன் தலைமையில் இப்போர் நடந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதப்படுகின்றன.[2]

(4) **கருவூர் கொண்டது**:—மேற்குறித்த ஈழப் போரை அடுத்துச் சாஸனங்கள் பலவும் கூறும் பெரும்போர் "கருவூர் கொண்டருளியது" ஆகும். இக் கருவூர், சேர மண்டலத்தின் பழைய தலைநக ராய் அம்மண்டலத்தின் ஒரு பிரிவான கொங்கு

1 The Colas, II. pt. I, p. 124; S.I.I. VII No. 797.

2 *Ibid.* pp. 129-30.

நாட்டில் உள்ளது. பிற்காலத்தே, இந்நகரும் கொங்குநாடும் சோழர்ஆதிக்கத்துக்கு உள்ளடங் கின. ஆயினும், இப் பிரதேசங்களைப் பழைய சேரரின் மரபினர்கள் கருவூர் தாராபுரங்களைத் தலைநகர்களாகக் கொண்டு, அச் சோழராதிக்கத் தின்கீழ் ஆண்டுவந்தனர். இவ்வாறிருந்தவர்கள், குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்குச் சிறிது முன்காலந் தொடங்கி, அவனுக்கு அடங்காது சுவாதீனங் கொண்டாடி வந்தனர்போலும். அதனால் அவர் களையும் அடக்கி முன்போலத் தன் ஆதிக்கத்தில் வைக்க எண்ணினன் குலோத்துங்கன். இச் சோழன் காலத்தில் கருவூரிலிருந்தாண்ட சேரன், கோநேரின்மை கொண்டான் வீரசோழன் என்று தெரிய வருகின்றான். இச்சேரன், தனக்கடங்காமல் பகைமை கொண்டதனால், இவன்மேற் படையெடுத் துச்சென்று கருவூர்ப்பக்கத்தில் நம்சோழன் போர் தொடுத்தனன். இப்போரில், கொங்குச்சேரன் பெருந்தோல்வி யடைந்து, குலோத்துங்கனைச் சரண மடைந்தான். இவ்வெற்றியால், அவனது தலை நகரான கருவூர் சோழன் கைவச மாயிற்று. இந் நக ரில் குலோத்துங்கன் ஆடம்பரத்துடன் பிரவேசித் துச் "சோழகேரளன் என்று மன்னர் தொழ விசையமாமுடி சூடி" விளங்கினன். 'சோழகேரள தேவன்' என்று இக் குலோத்துங்கனையும், 'சோழ கேரள மண்டலம்' என்று கொங்கு நாட்டையும் சாஸனங்கள் பின்பு கூறியிருத்தலும் அறியத்

தக்கது.* இதன்பின்பு, அந்நாட்டரசையும் முடியையும் சரணடைந்த சேரனுக்கே அளித்து, முன்போலவே சோழவாதிக்கத்தின்கீழ் அவனே அமர்ந்து ஆளச்செய்துவிட்டுத் தன்னகருக்கு மீண்டனன்.† இவ்வாறு சேரனுக்கு முடிவழங்கிய சிறப்புப்பற்றி, கருவூர்க்கு "முடிவழங்கு சோழபுரம்" எனப் பெயர் பின்பு உண்டாயிற்று.

"சோழகேரள மண்டலத்து வெங்கல நாட்டுக் கருவூரான முடிவழங்கு சோழபுரத்து" (S.I.I. III, No. 23.)

"வீரகேரள மண்டலத்துத் திருவஞ்சிமாநகரமான முடிவழங்கு சோழபுரத்து" (ஆராய்ச்சித்தொகுதி பக், 257)

"கருவூர் வஞ்சிமாநகரமான முடிவழங்குசோழபுரத்து"

என இப்பெயர்கள் சாஸனங்களில் பயிலுதல் காணலாம். இக் கருவூரே சேரரது பழைய தலைநகர் என்று முன்னூல்களும் பின்னூல்களும் கூறுவதற்கேற்பவே, திருவஞ்சிமாநகர், வஞ்சிமாநகர் என்று சாஸனங்களும் வழங்குதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

"மதுரையும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளி காஞ்சியும் வஞ்சியுங் கொண்ட"ருளி (Pd. Insc. 164).

என இக் கருவூர் வெற்றியைக் கூறுமிடத்து, அந்நகரை வஞ்சி என்று இக் குலோத்துங்கன் காலத்

* MER. 75 of 1925; 126, 127 of 1900.
S.I.I. VII. Nos. 139 & 140.

† குலோத்துங்கனால் கருவூரில் முடிவழங்கப் பெற்றவன் பாண்டியன் என்று கருதுவாருமுண்டு; பாண்டியனது முடித்தலை கொண்டபின் அவன் நம் சோழனடிகளை வணங்கினன் என்றும், வணங்கிய அவனுக்குப் "படிவழங்கி முடிவழங்கி" விடைகொடுத்து விட்டான் என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலின், இக் கருவூரில் முடிவழங்கப்பெற்றவன், அந்நாட்டரசனைச் சோழனால் முடியிழந்தவன் என்பதே பொருத்தம்.

துச் சாஸனக்கட்டுரையும் கூறும். 'முடிவழங்கு சோழபுரம்' என்ற பெயரைக் கருவூர் இப்போது இவனுல் பெற்றது போலவே, "முடிகொண்ட சோழபுரம்" என்ற பெயரை மதுரை இவனுல் முன்பு பெற்ற செய்தி ஒப்பிடத் தக்கதாகும். கருவூர்கொண்ட செயல், குலோத்துங்கனது 16-ஆம் ஆட்சியாண்டிலிருந்தே சாஸனங்களில் காணப் படுவதால், கி. பி. 1194-ஆம் வருஷத்தை ஒட்டி, இக்கொங்குப்போர் நடந்ததாக வேண்டும்.

(5) **கச்சி கொண்டது**:—இக் கருவூர்கொண்டதை அடுத்துக் குலோத்துங்கனது பெருமையாகக் கூறப்படுவது அவன் 'கச்சி கொண்டது' ஆகும். கச்சியைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் குலோத்துங்கனது 19, 34-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படு கிறது. அவை ஸ்ரீரங்கம், குடுமியான் மலைகளிலே முறையே அமைந்தவை. அவ்விரண்டிலும், குலோத் துங்கனது முதற்படையெடுப்பாக, அவன் வடதிசை சென்று ஆங்குள்ள மன்னர்களை அடிப்படுத்திய பின் கச்சிமாநகர் புகுந்தான் என்று காணப்படு கிறதேயன்றி, அக் கச்சியைப் போரில் வென்று கைக்கொண்டான் என்று குறிப்பிடப்படவில்லை. அதனுல், "கருவூருங் கச்சியுங் கொண்டருளிய" என்று சாஸனங்கள் கூறும் விசேடணம், குலோத் துங்கனது கருவூர்விஜயத்துக்குப்பின்—அஃதாவது அவனது 16-ஆம் ஆட்சியாண்டுக்குப்பின்பு—அச் சோழன் பெற்ற தனிவெற்றியாகக் கருதுவதே பொருத்தமாகின்றது.

இவ்வாறு கச்சியைக் கைக்கொள்ள நேர்ந்தது எக்காரணம்பற்றி என்பதைத் தெளிவாக அறிய இடமில்லை. தெலுங்கு நாட்டில், நெல்லூர் கடப்பை முதலியவற்றை ஆண்டுவந்த வடுகரசர்கள் குலோத்துங்கன் ஆட்சிக்கு அநுகூலர்களா யிருந்தவர்களே என்பது, அந்நாட்டுள்ள கல் வெட்டுக்கள் பலவற்றால் விளக்கமாகின்றது. அதனால், நம் சோழனது ஆட்சி முழுவதிலும் அவ் வடநாடு உட்பட்டிருந்ததெனலாம். ஆகவே, கச்சியை வேற்றரசர் கைப்பற்றி நெடுங்காலம் ஆண்டனர் என்று கொள்ள இடமில்லை. ஒருகால், நெல்லூர் கடப்பைகளிலிருந்து ஆண்டுவந்த தெலுங்கரசர்கள், குலோத்துங்கன் தென்னாட்டுப்போர்களில் மூண்டு நின்ற காலத்தில், கச்சியிற்புகுந்து கலகம் விளைக்க, அப்போது தன் படையை விடுத்து அவர்களை அடக்கி அந் நகரையும் கைக்கொண்டதாகலாம். இச்செயல் இக்கருத்தைக் கடப்பைப் பக்கத்திலே மகாராஜப்பாடி என்ற நாட்டை நம் சோழன் காலத்தில் ஆண்டுவந்த தெலுங்குசோடனான நல்லசித்தன தேவன் என்பவன், கச்சியிலிருந்து தான் கப்பம் பெற்று வந்ததாகப் பெருமைபாராட்டிக் கொள்ளுதல் வலியுறுத்துகின்றது.[1] இது எவ்வாறாயினும், இக் கச்சிவெற்றி தன் ஆணைக்கு அடங்காதாரை அடக்கிவர நம் சோழன் விடுத்த சிறுபடையெடுப்பின் பயனே எனலாம். இது, இவன்சாஸ

1 The Colas, II, pt. I, pp. 139-40.

னங்கள் பலவும் இச்செயலை நெகிழ விட்டிருப் பதனால் அறியப்படுகின்றது.

(6) **மதுரையில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் செய்துகொண்டது**:—கச்சிகொண்டருளியதை அடுத் துச் சாஸனங்கள் புகழும் குலோத்துங்கனது அரிய செயல்கள், இவன் புரிந்த வீராபிஷேகவிஜயாபி ஷேகங்களாகும். இச்செயலை, இவனது 26-ஆம் ஆட்சியாண்டில் அமைந்த திருவொற்றியூர்க் கல் வெட்டுக் குறிப்பிடுதலால், அந்த ஆண்டுக்கு— அதாவது கி. பி. 1204–5 க்குச் சிறிதுமுன்பு இவ் விசேடம் நடந்ததாக வேண்டும். இவ்வபிஷேகங் களைச் சோழன் செய்துகொள்ளுதற்குக் காரண மான சம்பவங்கள், குடுமியான்மலைமெய்க்கீர்த்தி முதலியவற்றிலிருந்து அடியில் வருமாறு தெரியவரு கின்றன.

குலோத்துங்கன் சேரரிடமிருந்து கருவூரைக் கைப்பற்றி, அந்நகரிலேயே சோழகேரளன் என்ற பட்டப்பெயரையும் விசயமாமுடியையும் சூடிக் கொண்டு, வீரமாமுடியையும் புனைதற்கு எழுந்தான். அக்காலத்தில், தன்னால் முன்பு சிங்காதனம்பெற்ற விக்கிரமபாண்டியன் மகனான ஜடாவர்மன் குல சேகர பாண்டியன் என்பவன், பாண்டியநாட்டை ஆண்டுவந்தனன். இப்பாண்டியன், தான் ஆளத் தொடங்கிய (கி. பி. 1190) சில ஆண்டுகட்கெல்லாம், தன் தந்தைபோலச் சோழராதிக்கத்துக்கு உட்பட் டிராமல் சுதந்தரம் பாராட்டியதோடு, குலோத்

துங்கனுக்கு விரோதமான செயல்களையும் செய்து வந்தான். பாண்டிநாட்டில் காணப்படும் இக்குலசேகரனது ஆடம்பரமான மெய்க்கீர்த்திகள், சோழருடன் இவன் பகைமை பாராட்டி வந்தனன் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றன.

குலோத்துங்கனுடைய தமையன்காலத்தில் இருமுறையும், தன்காலத்தில் இருமுறையுமாகப் பாண்டியநாட்டில் விளைந்த நான்கு பெரும் போர்களால் சோணாட்டுக்கு உண்டான கவலையும் துன்பங்களும் கணக்கில் அடங்கா. அவற்றை யெல்லாம் முடிவில் அரும்பாடுபட்டு ஒடுக்கிப் பாண்டியநாட்டில் தான் செய்துவைத்த ஒழுங்கையெல்லாம் குலசேகரபாண்டியன் குலைக்கத் தொடங்கவே, குலோத்துங்கனுக்கு உண்டாகிய சீற்றத்துக்கு அளவில்லை. பாண்டிய அரசாட்சியையே அடியோடு தொலைத்துச் சோழர் ஆதிக்கத்தில் அதை வைத்துவிடுவது என்று அவன் எண்ணினான்; எண்ணி, தன் ஆற்றல் மிக்க படைகளை யெல்லாம் திரட்டிக்கொண்டு, பாண்டியநாட்டின்மேல் பாய்ந்தான்.

சோழன்சேனைகள் அதிவேகமாகத் தன்னாடு நோக்கி வருதலை அறிந்த குலசேகரன், பேர்பெற்ற தன் ஏழகப்படை மறப்படைகளைத் திரட்டிச் சென்று, மட்டியூர், கழிக்கோட்டை என்ற இடங்களில் அச் சேனைகளை எதிர்த்துநின்றான். பெரும்போர் மூண்டது. வீராவேசத்துடன் பாண்டியன் சேனைகள் சோழசேனைகளைத் தாக்கின. ஆயினும்

பல தலைமுறைகளாகப் பகைவருடன் பொருது பழகி, சோழ ஏகாதிபத்யத்தின் மேம்பாட்டுக்குக் காரணமாயிருந்த குலோத்துங்கனது மூலப்படைகளின் முன், அவை நிற்கும் வலியற்றுச் சிதறின. சோழசேனைகள் அப் பாண்டியன்படைகளை உழக்கித் துகைத்து அழித்து விட்டன. அதனால், பாண்டியன் தன் குடும்பத்துடன் காட்டுக்குள் புகுந்து ஒளிக்க வேண்டியதாயிற்று. உடனே, சோழன் படை யாவும் மதுரைக் கோட்டையை வளைந்து கொண்டு அங்கு நடந்த எதிர்ப்புக்களையும் கடந்து நகருக்குள்ளே புகுந்தது. புகுந்து அரண்மனையுள் முடிசூட்டு மண்டபம் முதலியவற்றை இடித்துத் தகர்த்ததோடு, அவற்றைக் கழுதையேர் கொண்டு உழுது, கவடி* வித்திப் பாழ்படுத்தி விட்டன. குலோத்துங்கன் பாண்டியன்மேல் கொண்டிருந்த பெருஞ்சீற்றம் இத்தகைய செயல்களால் ஒருவாறு தணிவுற்றது. இப்பெரு வெற்றியால் உள்ளம் பூரித்த சோழன், கருவூர் விஜயத்தில் 'சோழ கேரளன்' என்ற பட்டப்பெயர் பூண்டு, விஜயமா முடிசூடியதுபோலவே, மதுரையில் சோழ பாண்டியன் என்ற பட்டமும் வீரமாமுடியுந் தரித்து ஜய ஸ்தம்பமும் நாட்டினன்.

இவ்வாறு சேரரது கருவூரையும், பாண்டியரது மதுரையையும் வென்று கைக்கொண்ட விஜயங்களிலிருந்து 'திரிபுவன வீரன்' என்ற சிறப்புப்

* கவடி—வெள்வரகு.

பெயர் நம் குலோத்துங்கனுக்கு வழங்குவதாயிற்று. மூன்று தமிழ்நாடுகளுக்குமுரிய வீரன் என்பது இப்பெயரின் உட்பொருளாகக் கொள்ளத்தகும். குலோத்துங்கனது 26-ஆம் ஆட்சி யாண்டுமுதல் இப் பட்டப் பெயராலேயே இவனைச் சாஸனங்கள் பெரும்பாலும் வழங்கலாயின. பாண்டிய நாட்டைச் சோணாட்டின் பகுதியாக்குவதற்கே நம் சோழன் இப்போரைத் தொடுத்தவனாதலால்,

"வண்டறைதார் வழுதியரைக்
கொண்ட பாண்டி மண்டலத்தை

சோழபாண்டி மண்டலமென்
றேழுபாரும் சொலநிறுத்தி

மல்லல்வையை மதுரையையும்
மதுரையென்று பேரொழித்துத்

தொல்லைமுடித் தலைகொண்ட
சோழபுரம் என்றருளி

தாடொழுத மண்டபத்தில்
சேரபாண்டியர் தம்பிரானென்று பேரெழுதி"

என மெய்க்கீர்த்தியும் இவனைப் புகழ்ந்தது. இதனால், பாண்டிமண்டலத்துக்குச் சோழபாண்டி மண்டலமென்றும், மதுரைக்கு முடித்தலை கொண்ட சோழபுரம் என்றும், மதுரை அத்தாணி மண்டபத்திற்குச் 'சேர பாண்டியர் தம்பிரான்' என்றும் பேர்களை வழங்கினன் இவ்வேந்தன் என்பது அறியலாகும். அன்றியும், இவ் வெற்றிமகிழ்ச்சியால் வேட்டை முதலிய பற்பல விளையாடல்களைப் புரிந்தும், திருவாலவாய்ச்சிவபிரானுக்குத் தன்பேரால் திருவீதியும் திருநாளும் அமைத்தும் அப்பெருமான்

பவனிவிழாவைத் திருவீதியிற் கண்டும் மகிழ்ந்தான்; திருவாலவாய்க் கோயிலைத் தான் திறைகொண்ட பொன்னால் வேய்ந்ததோடு இறையிலிகள் பல அளித்தும் சிறப்பித்தான்.

இனி, இப் பெரிய மதுராவிஜயத்தில் வீரர் பெருமானான இச்சோழன்—

"பாண்டியனைப் பாண்டியன்
என்னும்பேர் மாறிவர
நெடும்படைத் தென்னவர்கெட
மதுரைகொண்ட தோள்வலிபாடிய"

பாணனொருவனுக்குப் பாண்டியன் என்னும் பட்டஞ் சூட்டினன் என்றொரு செய்தியையும் இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. இவ்விஷயம்—

"ஒன்னார் தேஎம் அவர்கட் டாகவும்
நினதெனப் பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்"

என்று முன்னோர் புகழ்ந்துள்ள பெருவீரத்திறத்தை ஞாபகப் படுத்துகின்றது. பகைவர்நாடு அவரிடத்தில் இருக்கும்போதே, அதனை 'உன்னது' என்று தன்னைப்பாடிய பாணனுக்கு அளித்துதவும் வள்ளல் என்பது இதன் கருத்து. பாண்டியனைப் பேர் மாற்றிப் பாணனுக்குப் பட்டஞ் சூட்டிய இச் செயலை, தன் சாமந்தருள் ஒருவனான வாணகோவரையனைக் கொண்டு இவ்வரசன் நடத்தினன் என்று தெரிய வருகிறது. இது, அச் சாமந்தனைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து விளக்கப்படும்.[1]

1 'சாமந்தர்கள்' என்னும் இந் நூற்பகுதியின் இறுதியில் பார்க்க.

இனி, முன்பு விசயமாமுடியையும் வீரமா முடியையும் சூடிய குலோத்துங்கன் தன் நோக்கங்கள் யாவும் பூர்த்தியானதற்கு மகிழ்ந்து, அம் மதுரைமாநகரிலேயே விஜயாபிஷேகமும் வீராபிஷேகமும் செய்து விளங்கினன். இவ்விரண்டு அபிஷேகங்களும் நடத்தப்பெற்ற நகரம் மதுரையே என்று புதுக்கோட்டைச் சீமைச் சாஸனங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. இதனால், விசயமுடி வீரமுடிகள் சூடிய நகரங்கள் வேறாயினும், அவ்வபிஷேகங்கள் நடைபெற்ற தலம் ஒன்றே என்பதில் ஐயமில்லை. பிற்காலத்தில், வீரபாண்டியன் என்பவனும் இவ்விரண்டு அபிஷேகங்களையும் தில்லையில் நடத்திக் கொண்டான் என்று கூறப்படுதல் இதனுடன் ஒப்பிடத்தக்கது.

குலோத்துங்கனது இம் மதுரா விஜயம், பாண்டியருடன் மூன்றும் முறை பொருது பெற்றதாகும்.[1] இச் சோழனது 24-ஆம் ஆண்டில் அமைந்த திருவாரூர்ச் சாஸனத்தில் மதுரையில்

1 குலோத்துங்கன் இம் மதுரை வெற்றியில் பாண்டியனுக்குப் புரிந்த பரிபவங்கள் யாவும் உண்மையானவையே என்பது, பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டி, மாறவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பான் சோழன்விஷயத்தில் பிற்காலத்தில் செய்த செய்கைகளால் தெளிவாகின்றது. "மாடமாளிகையும் மண்டபமும் பலவிடித்து... கழுதை கொண்டுழுது கவடிவித்திச், செம்பியனைச் சினமிரியப் பொருதுசுரம் புகவோட்டிப், பைம்பொன் முடிபறித்துப் பாணனுக்குக் கொடுத்தருளி...ஆடகப் புரிசை ஆயிரத்தளியில்,......... வ்வளவ னபிஷேக மண்டபத்து, வீராபிஷேகஞ் செய்து புகழ் விரித்து"—என்பது அச் சுந்தரபாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி.

இவன் பெற்ற திரிபுவனவீரதேவன் என்ற சிறப்புப்பெயர் வழங்கக் காணப்படுவதனால், அவ்வாட்சிக் காலத்துக்கு முன்பு—அஃதாவது கி. பி. 1202-க்குச் சிறிது முன்பு, மேற்குறித்த அபிஷேகங்களைப் புரிந்து கொண்டான் நம் வேந்தன் என்பது தெரியலாகும். இதுவரையில் கூறிவந்த வீரச்செயல்களால், தன் 24-வருஷ ஆளுகையில் குலோத்துங்கன் அடைந்த வெற்றிகளை அடியில் வருமாறு குறிப்பிடலாம்:—

(1) முதலாம் ஆட்சி யாண்டுக்குமுன் வீரபாண்டியனை வென்று மதுரைகொண்டது ... கி. பி. 1178-9.

(2) இரண்டாம் ஆண்டுக்குமுன், இரண்டாம் முறை, அவ்வீரபாண்டியனை வென்று அவன் முடித்தலைகொண்டது. கி. பி. 1180-1.

(3) பத்தாம் ஆண்டுக்குமுன் ஈழங்கொண்டது. கி. பி. 1188-9.

(4) பதினாறும் ஆண்டுக்குமுன் கருவூர் கொண்டது ... கி. பி. 1194-5.

(5) பத்தொன்பதாம் ஆண்டுக்குமுன் கச்சி கொண்டது ... கி. பி. 1197-8.

(6) இருபத்து நான்காம் ஆண்டுக்குமுன் மதுரையில் வீராபிஷேகம், விஜயாபிஷேகங்கள் புரிந்துகொண்டது... கி. பி. 1202-3.

அத்தியாயம் VI

கலை வளர்ச்சி

நம் குலோத்துங்கனது சாஸனங்களாக இதுவரையில் கிடைத்துள்ளவற்றிலிருந்து, இவன் நாற்பது ஆண்டுகள்வரை வாழ்ந்திருந்தான் என்று தெரிய வருகின்றது. மேற்கூறியபடி, 24 வருஷங்களாக அடைந்த வெற்றிகளுக்குப் பின்பு, இவன் புரிந்த வீரச்செயல்களுள் எதனையும், இவனது பின் வாழ்வில் அமைந்த சாஸனங்கள் குறிப்பிடவில்லை. அதனால், நம் சோழனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில்—அதாவது 16 வருஷகாலம்வரை—இவனது அறிவாற்றல்களால் சோழ ஏகாதிபத்தியம் யாதொரு குழப்பமும் இல்லாமல் அமைதிபெற்றிருந்தது என்றே தெரியவருகிறது. இக்காலத்தில், கலைத் துறைகளை அறிந்து வளர்ப்பதிலும், பெரும்புலவர்களுடன் அளவளாவி இன்புறுவதிலும், நீதிமுறைகளை நிலைநிறுத்துவதிலும், அறச்செயல்கள் புரிவதிலும் தன் சிறந்த காலத்தின் பெரும்பகுதியைச் செலவிட்டான் என்றே சொல்லலாம்.

> "வருசெருவொன் றின்மையினல் மற்போரும்
> சொற்புலவர் வாதப் போரும்
> இருசிறைவா ரணப்போரும் இகன்மதவா
> ரணப்போரும் இனைய கண்டே" (கலிங். பரணி. 263)

> "கலையினொடுங் கவிவாணர் கவியினொடும்
> இசையினொடுங் காத[லின்ப

நிலை]யினொடு மனுநீதி நெறியினொடும்
மறையினொடும் பொழுதுபோக்கி" (ஷை 264)

என்று, இவன் முன்னோனைப் பெருங்கவிஞர் பாடிய வாறே இவனுக்கும் கூறத்தகும். நாம் இனி, இவன் காலத்து வாழ்ந்த பெரும்புலவர்களையும் அவர்கள் இவனைப்பற்றிக் கூறியுள்ள செய்திகளையும் நோக்குவோம்.

1 குலோத்துங்கன்கோவையாசிரியர்

நம் சோழன்பேரில் அழகான கோவைப் பிரபந்தமொன்று பாடப்பட்டுளது. இதனை இயற்றிய ஆசிரியர் இன்னார் என்று தெரியவில்லை. ஆயினும், இச் சோழனால் பெரிதும் அபிமானிக்கப் பட்ட புலவர்களுள் ஒருவராகவே இவரைக் கொள்ள லாகும். இக்கோவையை இயற்றியவர் ஒட்டக் கூத்தரே என்று சிலகாலத்துக்கு முன்வரை கருதப் பட்டது. ஆனல், நூல் அச்சேறிவெளிவந்த பின், இதன் பாட்டுடைத்தலைவனை சோழன், நம் குலோத்துங்கனேயன்றி வேறெவனுமல்லன் என் பது தெளிவாயிற்று. இக் கோவையிலிருந்து, நம் சோழர் பெருமானது கலைவளர்ச்சித்திறம் நன்கு விளங்குகின்றது. முத்தமிழ்த்துறையிலும் பிற கலைகளிலும் சிறுபருவத்திலிருந்தே நல்ல பயிற்சி பெற்றுத் தேர்ந்தவன் இவன் என்பது தெளிவாகு கின்றது. இதனை,

"எண்ணெண் கலையே தெரியுங் குலோத்துங்கசோழன்" (57).
"கலைவாரி" (56).
"பலநூற் புலவோர்க்குத்தாபரன்" (125).

என்ற இக் கோவையடிகளால் அறியலாம். இதற்கேற்பச் சிற்பக்கலையில் இவனுக்கிருந்த விருப்பம், திரிபுவனம் என்ற ஊரில் இவனால் கட்டப்பட்ட சிவாலயத்தின் மாதிரியிலிருந்து நன்கு தெரியக்கூடும். இராஜேந்திரசோழஆசாரியன் என்ற சிற்பிக்கு இவ்வரசன் நிலம் விட்டு ஆதரித்திருப்பது,[1] தொழில் துறைகளில் இவனுக்கிருந்த அபிமானத்தைக் காட்டுகின்றது. நாட்டியக் கலை வளர்ச்சியிலும் இவனுக்குப் பெருவிருப்பம் உண்டு. திருவிடைமருதூர்க்கோயிலில் ஆடுதற்காக நிருத்தம் வல்ல கூத்தர்களை இவன் அதிகப்படுத்தியதோடு, தன்னிடமிருந்த கூத்தன் ஒருவனை அக்கோயிலுக்கு அளித்திருப்பதனாலும்,[2] தன் ஆஸ்தானக்கூத்தனை குலோத்துங்க சோழ நிருத்தப் பேரரையன் என்பவனுக்கு வேண்டியன உதவி அபிமானித்திருப்பதனாலும், இவ்வாறே கால விநோத நிருத்தப் பேரரையன் என்பவனும் இவனால் சம்மானிக்கப்பட்டிருப்பதனாலும் இது விளங்குகின்றது.[3]

நம் சோழனுக்குமுன்பு மூன்றுதலைமுறைகளாக ஆண்ட சோழர் ஆட்சிகளிலே, தமிழ் வளர்ச்சி செழித்தோங்கியது. செயங்கொண்டார், ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, சேக்கிழார் முதலிய பெரும் புலவர்கள் அக்காலத்தில் விளங்கினர்.

1 MER. 306 of 1906.
2 S.I.I. V, No. 706.
3 MER. 225 of 1925.

சோழஅரசர்களும் தமிழை நன்குகற்றும் ஆதரித்தும் வந்தார்கள். அத்தகைய பயிற்சியும் ஆதரவும் நம் சோழனுக்கும் பரம்பரையுரிமையாகவே கிடைத்திருந்தன. இதுபற்றியே தமிழ்க்கலையில் இவனுக்கிருந்த அபிமானத்தையும், அத்துறையை இவன் வளர்த்து வந்ததையும், இக்கோவையாசிரியர் எல்லாவற்றினும் அதிகமாகக்கூறிப் புகழ்கின்றார். இக் குலோத்துங்கனது பேரத்தாணியைத் தமிழ் வாணர் பலர் அலங்கரித்துவந்தார்கள். அப்புலவர் பெருமக்களால் இவன் வாடாப் புகழ்மாலைகள் பல சூடினன்.

"தமிழ் வாணர் தெய்வக் கவியாபரணன்" (224)
"அரும் பாவலர் கூறிய கீர்த்திக் குலோத்துங்க சோழன்" (463)
"பாவலர் காவியஞ் சூடுங் குலோத்துங்க சோழன்" (415)

என்றார் இக்கோவையாசிரியர். தன்பால் வரும் புலவர்களிடம் பொதுநோக்கொழிந்து அவர்கள் புலமையையும் கவித்திறமையையும் அளந்து மதித்தே அவர்களை ஆதரித்து வந்தவன் இவன்.

'கொழித்துத் தமிழ் கொள்ளுங் கிள்ளி' (250)
'வியன் பாவனைத்துங் கோதே பிரித்தெறி கோமான்' (75)
'நாற்கவியின் சொற்பாதந் தேர்வோன்' (441)

என்பன கோவையடிகள். பாவாணர்மட்டுமன்றி, உரைவாணர்களும் இவன் அவையை அணுகி உரைத்திறத்தால் தங்கள் பெரும் புலமையைக் காட்டி வந்தனர் என்பதும், அவர் உரையையுஞ் சோதித்து இவன் மதிப்பிட்டவன் என்பதும்,

"உரைவாணர் தங்கள் நவை காணின் மாற்றுங்
குலோத்துங்கன்" (364)
"வருந்தமிழைக் கோது பிரித்தெறி கோமான்" (479)

என்ற கோவையாசிரியர் கூற்ருல் தெரியலாம். இவ்வாறு, நூலிலும் உரையிலும் ஆராய்ச்சி மிக்கவனுய்த் தமிழருமை அறிந்து வந்தவனுதலால், உண்மைப்புலவர்களே இவனவையில் விளங்கி ஆதரவு பெறலாயினர்.

"தாயுந் தமரு மெனத்தமிழ் தாங்கியத் தண்டமிழை
ஆயும் கமகன்" (94)

"பாவலரை அன்பால் வளர்க்குங் குலோத்துங்கன்" (452)
"மெய்த்தமிழைக் காதே புனையுங் குலோத்துங்கன்" (120)
"கற்ருர்க்கும் வள்ளல்" (327)
"தண்டமிழ்க்குச் சிந்தாமணி" (425)

என்று இவ்வாறு பலவிடங்களிலும் கோவை நூலார் புகழ்வர்.

2 வீராந்தப் பல்லவராயர்

இங்ஙனம் கோவையாசிரியர் கூறியபடி இவனது நாளோலக்கத்தைச் சிறப்பித்து வந்த பெரும் புலவர்களுள், நம் சோழனுல் அபிமானிக்கப்பட்ட ஆஸ்தான கவியொருவர் சாஸனமூலம் நமக்குத் தெரியவருகின்ருர். இவர்பெயர், வீராந்தப்பல்லவராயர் என்பது. நம் குலோத்துங்கன், தன் 23-ஆவது ஆட்சி வருஷத்தில், வாயிற்புலவரான இப்புலவர் கேட்டுக்கொண்டபடி, 'காலவிநோத நிருத்தப் பேரரையனுன பாரசவன் பொன்னன்' என்

பானுக்கு, அவ்வூர்ச் சிவாலயத்தில் "நட்டுவநிலை" என்ற விருத்தி நடத்தும்படி ஆணையளித்தான் என்று திருக்கடவூர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[1] ஆலயங்களிலும் அரசரது ஓலக்கங்களிலும் நிருத்த மாடி மகிழ்விப்போர், பெண்பாலார்மட்டுமன்றி ஆண்மக்களுள்ளும் பலர் இருந்தனர். இவர்கள் எல்லாரும், நாட்டியசாஸ்திரத்திலும் அலங்காரநூல் களிலும் தக்க பயிற்சி வாய்ந்தவர்கள். இச்செய்தி பின்பு விவரிக்கப்படும். ஆஸ்தான கவியான இப் பல்லவராயரால் அபிமானிக்கப்பட்ட நிருத்தப் பேரரையனும் இத்தகைய கலைகளில் வல்லவனு யிருந்தமைபற்றியே, இப்புலவரும் அரசனும் அக் கூத்தனை ஆதரித்தனர் என்று சொல்லலாம். மேற் கூறிய குலோத்துங்கன் கோவையில், பாட்டுடைத் தலைவனுன நம் சோழனது குணஞ்செயல்களும் அறிவாற்றல்களும் பலபடப் பாராட்டிக் கூறப் பட்டிருப்பதை நோக்கும்போது, நம்மரசனது அன்பிற்குரியவராகச் சாஸனங் கூறிய இவ்வீராந் தப் பல்லவராயர்போன்ற ஆஸ்தான கவியினுல், அக்கோவை இயற்றப்பட்டிருக்குமோ என ஐயம் நிகழ்கின்றது.

3 சங்கரசோழனுலாவாசிரியர்

சங்கரசோழனுலாவின் ஆசிரியரும் நம் சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்திருந்தவரே. இவர் பெயரும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. இவரால்

1 MER. 255 of 1925.

பாடப்பெற்ற சங்கரசோழன் என்பவன் நம் குலோத்துங்கனுடைய இளையசகோதரனாவான். இவன், தன் தமையன்காலத்தில் சோணாட்டின் ஒரு பகுதிக்குப் பிரதிநிதியாய் ஆண்டுவந்தவனெனத் தோன்றுகின்றது. இவனைப் பாடிய புலவர் உலாத் தொடக்கத்தில்,

"சங்கமன் தொல்லைத் தவம்போல......
நல்லமன் என்ற நாயகற்கும் குமார மகீதரற்கும்
மெய்த் துணையாத் தோன்றிய சங்கர ராசன்"

என்று வரலாறு கூறுகின்றார். சங்கரனுடைய மூத்தசகோதரர்களாக இவர் குறித்த நல்லமனும் குமாரமகீதரனும் முறையே இராஜாதிராஜனும் குலோத்துங்கனுமே யாவர். இவருள் பின்னவன், குமாரகுலோத்துங்கன் என்றும் வழங்கப் படுவன். இவனும் இவன் சகோதரர் இருவரும் சங்கமராஜன் என்பவனுடைய தவப்புதல்வர் என்பர் இவ்வுலாவாசிரியர். இச் செய்தியையே,

"சங்கமராச குலோத்துங்கன்"
"சங்கமராச வரோதயன்"

என்று குலோத்துங்கன் கோவை யாசிரியரும் கூறுதல் காணலாம். இதனோடு, 'சங்கரன் முன்னோன் குலோத்துங்கன்' என, சங்கரராசனுக்குத் தமையனே இவன் என்ற செய்தியையும் கோவை யாசிரியர் கூறுதல் நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறு சங்கமராசன் புதல்வராகத் தெரிந்த மூவரும், இரண்டாம் இராஜராஜனை அடுத்துச் சோணாட்டை

ஆண்டவர்கள் என்ற விஷயமும் இவருலாவினல் தெளியப்படுகின்றது. அவ்விராஜராஜனும் அவன் தந்தையும் பாட்டனும் ஆகிய மூவர்பேரிலும் கவிச் சக்கரவர்த்தியான கூத்தர் பாடிய மூன்றுலாக் களைப் பற்றி,

> கூடிய "சீர்தந்த' என்றெடுத்த கூத்தனுலாச்
> சூடிய விக்கிரம சோழனும்—பாடிய
> வெள்ளைக் கலியுலா மாலையொடு மீண்டுமெவன்
> பிள்ளைத் தமிழ்மாலை பெற்றோனும்—தெள்ளித்தம்
> முன்னு யகரிலவன் மூதுலாக் கண்ணிதொறும்
> பொன்னு யிரஞ்சொரிந்த பூபதியும்"

என்று இச்சங்கர சோழனுலாவாசிரியர் பாடுகின்றார். இரண்டாம் இராஜராஜன், தன்மேற் கூத்தர் பாடிய உலாக்கண்ணி ஒவ்வொன்றற்கும் பொன்னுயிரஞ் சொரிந்தான் என்பதும்*, அவன் தந்தையான இரண்டாங் குலோத்துங்கன் உலாவோடு பிள்ளைத்தமிழொன்றும்† அப்புலவரால் பாடப் பெற்றனன் என்பதும் இவ்வுலாவாசிரியர் வாக்கிலிருந்தே நமக்குத் தெரியவந்தன. இரண்டாம் இராஜராஜனுக்குப் பின்பு ஆண்டவர்களாக இவ்வுலாப்புலவர் குறிப்பிட்ட சகோதரர் மூவர்

* 'நராதிபன் கூத்தனெதிர் நண்ணியோர் கண்ணிக், கொராயிரம்பொ னீந்த உலாவும்' என்று, பிற்பட்ட 'தமிழ் விடுதூது' என்ற நூலின் ஆசிரியரும் இச்செய்தியைப் பாடுவர்.

† 'குலோத்துங்கன் சோழன் பிள்ளைத்தமிழ்' என்ற இப் பிரபந்தம், பண்டிதர் ஸ்ரீ L. உலகநாத பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

களிலே, குமாரமகீதரன் அல்லது குமார குலோத் துங்கன் என்ற நம் சோழனை—

"மலைக்குங் கடற்குநடு மண்முழுதுங் காத்துச்
சிலைக்கும்பா தாளத்தைச் சீறித்—தொலைத்துப்
பருந்து நிழற்பந்தர் பல்லா யிரம்பேய்
விருந்து களிப்ப விடுத்துக்—கருந்தலை
கொன்று குவித்துக் குவித்த பிணக்குவடு
சென்று குருதித் திரைமிதப்ப—வென்றதற்பின்
பூசற் குடகடற்கே போர்வாட் கறைகழுவித்
தேசத் தொழியாத் திறைகொண்டு—காசினிக்கே
பைத்த பொருபுலியைப் பல்கோடி வேந்தணிய
வைத்த குமார மகீதரற்கும்"

என்று, வீரப்பெருமையாற் பெரிதும் புகழ்கின்றார் இப்புலவர். இதனால், நம் சோழனது வெற்றிச்செயல்களை நேரில் அறிந்தவர் இவ்வுலாவாசிரியர் என்றே சொல்லலாம்.

4 கம்பநாடர்

நம்சோழனால் ஆதரிக்கப்பெற்று அவனது அவையை அலங்கரித்த பெரும்புலவர்களிலே, கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பநாடரும் சேர்ந்தவராயிருத்தல் இங்கே சிறப்பாகக் குறிப்பிடத்தக்கது. இப் புலவர்பெருமான் தம் பெருங்காவியத்திலே,

"புவிபுகழ் சென்னி போரமலன் தோள்புகழ்
கவிகள்தம் மனையெனக் கனக ராசியும்" (கம்பரா. கிட், பில நீங்கு 53.).

" சென்னி நாட்டெரியல் வீரன்
தியாக விநோதன்[1] தெய்வப் பொன்னி நாடு "
(ஷை யுத். மருத்து. 358)

1 'தியாகமா விநோதன்' என்றும் பாடம்.

என இரண்டிடங்களில் புகழப்பட்ட சோழவேந்தன் நம் குலோத்துங்கனே யாவன். திரிபுவனவீரன், வீரராஜேந்திரன் என்பவை இச்சோழன் தரித்த பிரபலநாமங்க ளாதலால், 'வீரன்' 'போரமலன்' என்றும், இவ்விசேடணம் இவன்முன்னோர் சிலர்க்கும் சொல்லக் கூடியதாதலால், இவ்வரசனுக்கே உரிய சிறப்புப்பெயரால் தியாகவிநோதன் என்றும் குறிப்பிடலாயினர் கம்பநாடர் என்க. தியாக விநோதன் என்ற பெயர் நம் சோழனுக்கே உரிய தென்பது பின்பு தெளிய விளக்கப்படும்.[1] இவன் முன்னோனை விக்கிரமசோழன் தியாகசமுத்திரம் என்று வழங்கப்பட்டான். இது, சாஸனங்களாலும்

"ஏனைக் கலிங்கங்க ளேழனையும் போய்க்கொண்ட
தானைத் தியாக சமுத்திரமே" (விக். சோ. உலா. 661)

என்று கூத்தர் கூறியதனாலும் அறியத்தக்கது. இவ்வாறு தெய்வக் கவியாகிய கம்பரால் பாடப்பெற்ற சிறப்புடைமைபற்றிப் போலும்

"தமிழ்வாணர் தெய்வக் கவியாபரணன்"

என்றார் கோவையாசிரியரும் (224).[2] "மும்மணிக் கோவை" என்ற நூல் ஒன்று கம்பரால் இயற்றப் பட்ட தென்றும், அதனைச் சோழன்முன் இவர் அரங்கேற்றிய காலத்தில் இவர்க்குப் பகைவனு

1 'குலோத்துங்கனது சிறப்புப் பெயர்கள்' என்ற இந்நூல் உட்பகுதியுள் இதன்விவரங் காண்க.

2 ராவ் ஸாகிப் வித்வான் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் எழுதிய "சாஸனத் தமிழ்க் கவிசரிதம்" 83, 84-ம் பக்கங்களில் இவ்வரிய செய்திகள் யாவும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

யிருந்த வாணியன் தாதன் என்பான், அந்நூலின் முதற்சீரில் குற்றங்கூறினன் என்றும் தமிழ் நாவலர் சரிதை கூறுகின்றது.[1] இம் மும்மணிக் கோவை நம் சோழன்மேற் பாடப்பட்டதாக வேண்டும். இவற்றால், முதற்குலோத்துங்கனது அரசவையைச் சயங்கொண்டாரும், இரண்டாம் குலோத்துங்கனது நாளோலக்கத்தைக் கூத்தரும், மூன்றாம் குலோத்துங்கனது அத்தாணியைக் கம்பநாடரும் ஆக கவிச்சக்கரவர்த்திகள்மூவர், குலோத்துங்கர் மூவர்களின் பேரவைகளை அலங்கரித்து வந்தவர்கள் என்பது, சரித்திரங்களினின்று நாம் தெளியலாம்.

கம்ப நாடரது காலம்பற்றி வெவ்வேறுவகையான கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன. ஆயினும் பலவாண்டுகளுக்கு முன்பே, அவ்விஷயமாக, மகாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் செந்தமிழ் 3-ம் தொகுதி 6-ம் பகுதியில் ஆராய்ச்சி நிரம்பிய கட்டுரை ஒன்று யெழுதியுள்ளார். புலவர் பெருமானான கம்பர், 9-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கொள்வதற்கு ஆதாரமே இல்லை யென்பதும், ஒட்டக்கூத்தரை இவர்க்கு முழு விரோதியாக்கி வழங்கும் கதைகளெல்லாம் கற்பனைகளே என்பதும், இவர்க்குப் பகைவனாயிருந்த புலவன், வாணியன் தாதன் என்பான் என்பதும், கூத்தர்க்கு 35, 40-வருஷங்களுக்குப் பின்பே கம்பர்

1 "கைம்மணிச் சீரன்றிச் சீரறி யாக்கம்ப நாடன் சொன்ன, மும்மணிக்கோவை முதற் சீர் பிழை" என்பது இவன் பாட்டு: (த. நா. சரிதை).

பிரசித்தரானவர் என்பதும், இராமாயணத்தை இவர் பாடிய காலம் கி. பி. 1178-1185-க்குள் ஆக வேண்டும் என்பதும், ஓரங்கல் (Warrangal) ராஜ்யத்தைத் தன்னாற்றலால் ஓங்கச்செய்த முதற் பிரதாப ருத்திரனிடம் (கி. பி. 1162-1197) இப்புலவர் சென்று அவனை வசப்படுத்தி அவனால் பெரிதும் அபிமானிக்கப்பட்டவர் என்பதும், முதலில் இக்குலோத்துங்கனால் ஆதரிக்கப் பெற்றுவந்த இவர், இவனாட்சி யிறுதியிலோ அல்லது இவன்பின்னோன் காலத்திலோ இராஜகோபத்துக்குள்ளாகி அவன் அம்பால் எய்யப்பட்டு உயிர் துறந்தவர் என்பதும், அவ்வாறு துறக்கும்போது சோழவமிசம் அழியும்படி சபித்துப்பாடினர் என்பதும், இப் பெரும்பாதகத்தைப் பாண்டியன் அறிந்து சோழன்மேற் பழிகூறினன் என்பதும், மற்றும் பல அரியபெரிய செய்திகளும் தமிழ்நாவலர் சரிதை, தொண்டை சோழமண்டல சதகங்கள் முதலிய முன்னூற்பிரமாணங்களுடன் ஐயங்காரவர்கள் எழுதிய அக்கட்டுரையால் வெளியாகின்றன. பல நூற்றாண்டுகட்கு முற்பட்ட அந்நூல்கள் கூறும் வரலாறுகள், இக்காலத்தாரது புனைந்துரைச் செய்திகளிலும் சிறந்த பிரமாணங்கள் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. “ஆவின் கொடைச்சகர ராயிரத்து நூறொழித்துத், தேவன் திருவழுந்தூர் நன்னாட்டு—மூவலூர்ச், சீரார் குணதித்தன் சேயமையப் பாடினான், காரார் காகுத்தன் கதை” என்ற பழம் பாடலின்படி, கி. பி. 1178-ல் கம்பர் தம் இராமாயணத்தைப் பாடத்தொடங்கி, ‘எண்ணிய சகாத்த

வெண்ணூற்றேழின்மேல்' என்றபடி கி. பி. 1185-ல் அஃதாவது ஏழாண்டுகளில் அப் பெருங்காப்பியத்தை முடித்தவர் என்றும், நம் சோழன்காலத்தேதான் அவர் வாழ்ந்தவர் என்றும் முடிவுகட்டி ஐயங்காரவர்கள் எழுதியவை பெரும்பாலும், ஆராய்ச்சி வல்ல அறிஞர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளற்குரியன என்றே சொல்லத் தகும்.

5 குணவீர பண்டிதர்

இவர் ஒரு சைனப் பெரியார்; களந்தை வச்சணந்தி முனிவரின் மாணாக்கர். இவரால் எழுத்துச் சொற்களின் இலக்கணங்களைப்பற்றி நேமிநாதம் என்ற சின்னூலும், யாப்பமைதிபற்றித் தம்மாசிரியர்பேரால் வச்சணந்திமாலை என்ற வெண்பாப் பாட்டியலும் இயற்றப்பட்டுள்ளன. பின்னதான பாட்டியலின் நூற்பாயிரத்தில், திரிபுவன தேவன் என்ற அரசனது அவைக்களத்தே தம் நூல் அரங்கேற்றப்பட்டதாக இக் குணவீரபண்டிதரே குறிப்பிட்டுள்ளார். இவர்கூறிய திரிபுவன தேவன் என்பான், நம் சோழனை திரிபுவனவீர தேவன் என்பதில் ஐயமில்லை. "உரைவாணர் தங்கள் நவைகாணின் மாற்றுங் குலோத்துங்கன்" என்ற கோவையாசிரியர் கூற்று, வச்சணந்திமாலை போன்ற நூலுரைகள் இவ்வரசன் திருமுன்பு அரங்கேற்றப் பட்டதைக் குறிப்பதுபோலவே தோன்றுகிறது.

6 அரும்பாக்கத்து அருணிலை விசாகன்

சங்க காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பாரதமொன்றும், தெள்ளாறெறிந்த நந்திவர்மன் (III) காலத்தில் இயற்றப்பட்ட பாரதமொன்றும்[1] தவிர, நம் சோழவேந்தன் காலத்திலும் தமிழ்ப்பாரதமொன்று இயற்றப்பட்டதென்பது, திருவாலங்காட்டுச் சாஸன மொன்றால் தெரியவருதல் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அக்கல்வெட்டில் "ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து மணவிற் கோட்டத்துத் திருப்பழையனூர் நாட்டுத் திருவாலங்காட்டுத் திருவரங்கில் அண்டமுற நிமிர்ந்தருளின நாயனார்"க்கு[2] திருநந்தாவிளக்கொன்று, "குன்றவத்தனக் கோட்டத்து இல்லத்தூர் நாட்டு அரும்பாக்கமுடையானான அருணிலைவிசாகன் திரைலோக்ய மல்லன் வத்ஸராஜன்" என்பார் இக்குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் 32-ஆம் வருஷத்திலே அமைத்தனர் என்றும், இவர் "பாரதந்தன்னை அருந்தமிழ்ப் படுத்திச் சிவநெறிகண்டவர்" என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.[3] இக்குறிப்புக்களிலிருந்து, நம்வேந்தனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியில், அதாவது கி. பி. 1210-ல், பாரதம் தமிழில் செய்யப்பட்டதென்றும், அதனைச் செய்தவர் தமிழ்த்தலைவருள் ஒருவராய் அரசாங்கத்தில் மேம்பட்டிருந்தவர் என்றும், சிவ

1 'பாரதவெண்பா' என்ற பெயரால் இது வழங்கப்படும். ஸ்ரீ. அ. கோபாலையர் அவர்களால் அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

2 திருவாலங்காட்டுச் சிவபிரான் (பெரியபுராணம், காரைக்கால்: 63).

3 MER. 432 of 1905.

பக்திச் செல்வர் என்றும் தெரியவருகின்றன. இத்தகைய பாரதம் நம்காலத்தில் வழக்கு வீழ்ந்தது வருந்தத்தக்கது.

7 திருவரங்கத்தமுதனார்

விசிஷ்டாத்வைத மதஸ்தாபகரான ஸ்ரீ இராமாநுஜாசாரியர்மேல் இராமாநுசநூற்றந்தாதி பாடியவர், திருவரங்கத்தமுதனார் என்ற பெரியார் ஆவர். இவ்வந்தாதி வைஷ்ணவ சமயத்தாரால் பெரிதும் போற்றப்பட்டும், நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் சேர்க்கப்பெற்றும் வழங்கிவருவதென்பது பலரும் அறிந்ததே. இவ்வந்தாதியாசிரியர் நம் சோழர் பெருமான் காலத்திலும் வாழ்ந்தவர் என்பது, சாஸன வழியால் இப்போது அறியப்படுகின்றது. நடுநாட்டுத் திருக்கோவலூர்த் திருமால் கோயிலில், நம் குலோத்துங்கனது ஆட்சி மூன்றுமாண்டில் அமைந்த கல்வெட்டொன்றில்—

> "இராஜராஜ சேதியராயர் என்பார் ஆணைப்படி வன்னிய மலையமான் என்ற அதிகாரி, பெரிய கோயில் நந்தவனமொன்றன் கைங்கரியத்தை நடத்தி வருவதற்காகச் சில நிலங்களை மூங்கிற்குடி திருவரங்கத்தமுதனார்க்கு அளித்தனர்".

என்று காணப்படுகின்றது.[1] இதனால் இராமாநுஜர் திருமுன்பு நூற்றந்தாதி பாடி அரங்கேற்றிய இவ்வமுதனார், நம் சோழன் ஆட்சித் தொடக்கம்வரை

1 MER. 315 of 1921.

வாழ்ந்தவர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இப்பெரியார் 80, 85-பிராயம் வாழ்ந்திருந்தவர் எனின், இது நம்வேந்தன் ஆட்சிக்காலத்துடன் பொருத்தமாகும்.[1]

8 பவணந்தி முனிவர்

நம் சோழவேந்தனது ஆட்சிக்காலத்தில் குவளாலபுரத்திலிருந்து ஆண்டுவந்த கங்கவரசன் சீயகங்கன் அமராபரணன் என்பான். இவன், இக்குலோத்துங்கன் ஆணைக்கடங்கியிருந்த சிற்றரசருள் ஒருவனாவன். இவ்வரசன், கன்னடம் பயிலும் நாட்டவனாயினும், தமிழபிமானம் மிகுதியும் உடையனாய்த் தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்து வந்தனன். தன் நாட்டையடுத்துள்ள கொங்குமண்டலத்தில் சீனாபுரம் என்ற சனகையில் வாழ்ந்தவரும் சைனப்பெரியாருமான பவணந்தி முனிவரைக் கொண்டு **நன்னூல்** என்ற அரிய இலக்கணநூலை இயற்றுவித்தவன் இவனே.

> "முன்னூ லொழியப் பின்னூல் பலவினுள்
> எந்நூ லாரும் நன்னூ லாருக்கு
> இணையோ வென்னும் துணிவே மன்னுக"—இலக்கணக்
> கொத்து, 8, உரை.

என்று பிற்காலத்துச் சைவப்பெரியாரும் கொண்டாடும்படி இன்றுவரையிலும் எல்லாரும் கற்று வருவது இவ்விலக்கணநூல் என்பதை அறியாதார் இல்லை? இச்சீயகங்கனைப்போல, சைனப் பெரியா

1 இரண்டாங் குலோத்துங்கனே இப்பெரியார் காலத்தவனாகக் கருதுவர் Prof. நீலகண்ட சாஸ்திரியார். (The Colas, II, p. 543).

ரான அமிதசாகரரைத் தன்னூரில் இருக்கும்படி செய்து, அவரால் காரிகை என்ற யாப்பிலக்கணத்தை இயற்றுவித்தவன், தொண்டை நாட்டுக் குளத்தூர்த் தலைவன் என்பதும், அதுபற்றி அவ்வூர்க்குக் காரிகைக் குளத்தூர் என்ற பெயர், நம் சோழன் காலத்துக்குச் சிறிது முன்வரை வழங்கிவந்த தென்பதும் ஒப்பிடத்தக்கன.[1]

இப் பெரும்புலவர்களன்றிப் பாண்டிநாடு தொண்டைநாடு முதலிய நாடுகளிலும், நம் சோழன் காலத்தும் அதனை ஒட்டியும் விளங்கிய புலவர்கள், பலர் உண்டு. இவர்களுள், மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனது அவையில் தம் அகப்பொருளை அரங்கேற்றிய நாற்கவிராச நம்பியும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலை உரையாசிரியரான சாமுண்டிதேவரும்,[2] தொல்காப்பியத்துக்கு உரையிட்ட பேராசிரியரும், கப்பற்கோவை, தஞ்சைவாணன் கோவைகளின் ஆசிரியர்களும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

இக் குலோத்துங்கனைப்போலவே, இவன் காலத்துச் சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் தமிழறிவும் அபிமானமும் மிக்கவர்களாய்ப் புலமையைப் பெரிதும் போற்றி வந்தவர்கள். இவற்றையெல்லாம் இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

1 நம் சோழன் தமையனை இராஜாதிராஜன் காலத்தில் தலைமை அமைச்சராக விளங்கிய பெருமானம்பிப் பல்லவராயர் இக்காரிகைக் குளத்தூரில் வாழ்ந்தவரே.

2 ராவ் ஸாகிப் வித்வான் மு. இராகவையங்கார் அவர்கள் கலைமகள் 107-ம் பகுதியுள் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை பார்க்க.

அத்தியாயம் VII

சமயநிலையும் அறச்செயல்களும்

நம் சோழர்பெருமான், தன் முன்னோர்போலவே வைதிகமார்க்கத்தை வளர்த்தும், சைவசமயத்தைக் கடைப்பிடித்தொழுகியும் வந்தவன். சிவபிரானிடம் இவன் வைத்திருந்த பக்தியை—

"காமாரிக் கன்பன்" (468)
"வெள்விடையோன் தன்னேயந்தன்னை மறவாதவன்"
"நாகாபரணனை யேத்துவோன்" (88)

என்று இவ்வாறு பலவிடங்களிலும் இவன் கோவை சிறப்பிக்கின்றது. திருவாரூர்ச் சிவபிரானே இக் குலோத்துங்கனை "நம் தோழன்" என்று கூறியதாக—தம் கோயில் ஸ்தானத்தார்க்கு அப் பெருமான் இடும் கட்டளைமுறையில் 24-ஆம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று குறிப்பிடுகின்றது.[1] இதனால், இவனது சிவபக்தியின் சிறப்புத் தெளிவாகக் கூடியது. 'நம் தோழன்' என்றது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் **தம்பிரான் தோழர்** என்ற வழக்குப் போன்றதாகும்.

இக் குலோத்துங்கனது முன்னோர்களிலே, முதல் இராஜராஜசோழன் அவன்மகன் இராஜேந்திரன் முதலியோர், வடதேசத்திலிருந்து சைவாசாரியர்களை வரவழைத்து, அவர்களைத் தங்கள் இராஜ குருக்களாகக் கொண்டு உபதேசம் பெற்றவர்கள்.

1 MER. 554 of 1904.

சமயவிஷயங்களில் இவ்வாசாரியர்கட்குச் சோழ ராஜ்யத்திலிருந்த செல்வாக்கு மிக அதிகம். அம் முன்னோர் முறைமைப்படியே, இவனுக்கு ஞான சாரியராக இருந்தவர் **ஈசுவர சிவன்** என்ற சைவப் பெரியார். இவர் ராதா (லாட) தேசத்தவரும் சாண் டில்ய கோத்திரத்தவருமான ஸ்ரீகண்டசம்பு என்பா ரின் புத்திரர் என்றும், திரிபுவனம் என்ற ஊரிலுள்ள கோயில் இவ்வாசாரியரால் பிரதிஷ்டை பெற்றது என்றும் தெரியவருகின்றன.

இவரன்றி, **சுவாமிதேவர்** என்ற மடாதிபதி ஒருவரும் சோழராட்சியில் பிரசித்தராக விளங்கி ஞர்.[1] நம் அரசனுடைய தமையன் காலத்தே, தம் தபோமகிமையால் ஈழப்படைகளை நாட்டை விட்டு ஓடும்படி செய்து புகழ்பெற்ற சுவாமிதேவர் இவர் என்றே தோன்றுகிறது. இப் பெரியார் பிரதிஷ்டித்த அச்சுதமங்கலம்சிவாலயத்துக்கு, நம் அரசன் தன் 5-ஆம் ஆண்டில் இறையிலி அளித் துள்ளான். திருக்கடவூர்க்கோயிலில் நம் சோழ ஞல் விதிக்கப்பட்டிருந்த ஒழுங்குகளை மாற்றி, இம் மடாதிபதி வேறு புதிய ஒழுங்குகளை ஏற்படுத்தினர் என்றும், அதனையறிந்த அரசன் அதற்குத் தன் சம்மதமளித்தனன் என்றும் ஒரு சாஸனம் கூறு கின்றது. இதனல் சைவாசாரியர்களுக்கு இராஜாங் கத்திலிருந்த மதிப்பும் செல்வாக்கும் வெளியாகின் றன. இவற்ருேடு, மகாவிரதிகளான காளாமுகரின்

1 MER. 40 of 1906; 393 of 1925; 395 of 1925.

கோமடமும், சதுரானன பண்டித மடமும் முறையே திருவானைக்கா திருவொற்றியூர்களிலும், வாரணாசி பிக்ஷாமடம் என்பதொன்று பந்தணைநல்லூரிலும், வாரணாசி லக்ஷாத்யாய இராவளரின் கொல்லாமடம் என்பது திருப்பாச்சூரிலும் நம் சோழன்காலத்தில் சைவாசாரிய பீடங்களாக விளங்கின.[1]

இவ்வேந்தனது ஆட்சியில் தேவாலயங்களின் சொத்துக்களும், அறப்புறங்களும், நித்த நைமித்திக விழாக்களும் மிக ஒழுங்காகப் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. நாடெங்கும் அமைந்த சிவாலயங்களில் நேரும் குறைகளைப் போக்கியும், அவற்றுக்குத் தீங்கிழைத்தோரைத் தண்டித்தும் நேரே கவனித்து வந்தவன் இவ்வரசன். அவ்வாலயங்களுக்கு வேண்டிய இறையிலிகளும் திருவாபரணங்களும் இவனால் வேண்டியபடி அளிக்கப்பட்டுள்ளன. இவன் செய்த அவ்வறச் செயல்களில் சில வருமாறு :—

(1) 26-ஆம் ஆண்டில், திருவொற்றியூர்ச் சிவபிரானுக்கு அவ்வூர் அம்மையொருத்தியின் வேண்டுகோளின்படி திருவாபரணம் திருவாடு தண்டு முதலியன இருமுறை அளித்தது (MER. 120 of 1912).

(2) 26-ஆம் ஆண்டில், உத்தரமேரூர்ப் பிடாரியார்க்கும் ஸப்தமாதிர்ஸ்தானங்களுக்கும் பத்துவேலி நிலம் உதவியது (S.I.I. IV, 361).

1 MER. 357 of 1911; 72 of 1931; 111 of 1930.

(3) 12-ஆம் ஆண்டில், சிதம்பரப் பக்கத்திலே இருங்கோளன் என்ற தலைவன் இயற்றிய கோயிலொன்றுக்கு விட்ட பூமிகளை இறைநீக்கி உதவியது (309 of 1913).

(4) கீழையூரில் சிவாலயத்துக்கும் பிராமணர் வேளாளர்கட்கும் கேடுகள் சூழ்ந்தும், அந்தணன் ஒருவன் வீட்டில் தீயிட்டும், மற்றும் கலகங்கள் விளைத்தும் வந்த இருவர்க்குத் தண்டனைகள் விதித்து, அவர்கள் நிலங்களைப் பறிமுதல் செய்தது (80 of 1925).

(5) 16-ஆம் ஆண்டில், கோவந்த புத்தூரில் மாடாபத்யம் பார்த்துவந்த உத்தியோகஸ்தன் ஒருவன், கோயில்சொத்துக்களைத் திருடியதற்காகச் 'சிவத்துரோகி' என்ற குற்றஞ் சாட்டப்பட்டதன் மேல், அவனது நிலமனைகளைப் பறிமுதல் செய்தது (189 of 1929).

இவைபோல, மற்றும் அறப்புறங்களைக் காப்பதற்காக அரசனிட்ட கட்டளைகள் பலவாம். இவையன்றித் திருப்பணிகளும் திருவிழாவும் திருவீதிகளும் இவனால் அமைக்கப்பட்டவை பலவுண்டு. அவை:—இராசாக்கணயன் திருநாள்,[1] இராசாக்கள் தம்பிரான் திருவீதி,[2] முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் திருவீதி[3] என்றிவ்வாறு இவ்வரசன் பெயர்கள் பெற்று விளங்கின.

1 S.I.I. VII, No. 1014.
2 MER. 80 of 1928.
3 266 of 1913.

முதல் இராஜராஜசோழன், தான் பகைவரிடமிருந்து செயித்துக் கவர்ந்த பொருள்களைச் சிவபிரானுக்குப் பெருவாரியாக வழங்கியதுபோல, நம் வேந்தனும், மதுரையில் வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமுஞ் செய்துகொண்ட காலத்திலே—

“ அறந்தருதிரு வாலவாயில் அமர்ந்தவர்க்குத் தன்பேரால்
சிறந்தபெருந் திருவீதியும் திருநாளும் கண்டருளிப்
பொருப்புநெடுஞ் சிலையால்முப் புரமெரித்த சொக்கருக்குத்
திருப்பவனி கண்டருளித் திருவீதியில் சேவித்துத்
தென்மதுரைத் திருவாலவாய் பொன்மலையெனப் பொன்
வேய்ந்து ”

இவ்வாறாக மதுரைமாநகரை அழகு படுத்தினன். அன்றியும், அம் மதுராவிஜயத்தில் சேரபாண்டியரிடம் திறைகொண்ட பொன்களையும் பூமிகளையும், தன் முன்னோர் வழிபட்ட தில்லை திருவாரூர் திரிபுவனங்களில் உள்ள கோயில்களுக்கு அளித்தும் மகிழ்ந்தான். இவ்வரிய செய்திகள் யாவும் இவனது புதுக்கோட்டை மெய்க்கீர்த்திகளிற் காணலாம்.

இனி, திரிபுவனங் கோயிலிற் கண்ட வடமொழிக் கல்வெட்டிலிருந்து நம் சோழனுக்குச் சிவாலயங்கள் எடுப்பதில் இருந்த சிரத்தையும் பக்தியும் நன்கு விளங்கக் கூடியன. இவைபற்றி, ஆசிரியர் ஸ்ரீ நீலகண்ட சாஸ்திரிகள் எழுதிய குறிப்புக் கீழ்வருமாறு :—

“ மூன்றாங் குலோத்துங்கனை ஒரு பெரிய கட்டட நிர்மாணி என்றே மதிக்கலாம். சோழ சிற்ப முறையில், இவன் செய்வித்த சிற்பங்கள் பேர்

போனவை. இவன் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட கட்டடங்களும், சிறப்பாகக் கோயில்களும் புதுக்கோட்டைச் சாஸனங்களிலும், திரிபுவனம் என்ற ஊரில் உள்ள கம்பாஹரேசுவரர் என்ற திரிபுவனேசுவரர் ஆலயத்தின் கர்ப்பக் கிருகத்துள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டிலும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. மேற்படி திரிபுவனேசுவரர் கோயில், குலோத்துங்கன் ஆட்சியின் ஒரு சிறந்த ஞாபகச் சின்னமாக விளங்குகிறது. இந்த அற்புதமான ஆலயம், ஆராய்ச்சியாளர்களால் போதுமான வளவு கவனிக்கப்படவில்லை. பொதுவமைப்பில் தஞ்சைப் பெரியகோயிலை இது நமக்கு நினைப்பூட்டினாலும், இதற்கெனச் சில தனிப்பெருமைகளுண்டு. இதன் திருமதில்கள் முழுதும் அழகிய சிற்பவேலைகளாலும் சித்திரங்களாலும் நிரப்பப்பட்டுள்ளன. இங்கே உள்ள இராமாயண கதையமைந்த சிற்பங்கள் மிகவும் புகழத்தக்கவை. சித்தாந்த ரத்நாகரத்தின் ஆசிரியரும், ஸ்ரீகண்ட சம்புவின் புதல்வரும், சோழவேந்தன் குருவுமான ஈசுவர சிவனால் இவ்வாலயம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டதாகும்.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த திரிபுவனேசுவரர் ஆலயத்தைத் தவிர, மூன்றும் குலோத்துங்கன், தில்லை நடராஜப்பெருமானது திருமுகமண்டபத்தையும், கிரீந்திரஜை (சிவகாமி) அம்மனின் கோபுரத்தையும், சிதம்பர பிராகாரத்தையும் கட்டுவித்தான்

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும், காஞ்சி மதுரைகளில் உள்ள சிவபிரான் கோயில்களுக்கும் அருமையான திருப்பணிகள் செய்துள்ளான். திருவிடைமருதூரிலும் திருவாரூரிலும் தாராசுரத்திலுமுள்ள சிவாலயங்களிடத்தும் இவன் அபிமானம் மிக்கவன். திருவாரூர்ச் சபாமண்டபமும் பெரிய கோபுரமும் இவன் முயற்சியால் அமைக்கப்பட்டவையே.''[1]

நம் சோழன், சைவாபிமானி யாயினும், மற்ற வைதிக சமயக் கடவுளர்க்கும், சைன சமயக் கடவுளர்க்கும் நித்தநைமித்திகங்கட்கு வேண்டிய அறப்புறங்கள் அமைத்து, தனக்குள்ள பொதுநோக்கத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளான். வேலூர்த் திருமால் கோயிலுக்கு மூன்று கிராமங்களை ஒன்றாக்கிக் குலோத்துங்கசோழ நல்லூர் என்று தன்பேரிட்டு அளித்ததோடு, அக் கோயிலுக்கும் குலோத்துங்கசோழ விண்ணகர் என்று தன் நாமத்தை தன் ஆட்சி 3-ஆம் ஆண்டில் வழங்கினன் என்றும், விக்கிரமசோழபுரத்துள்ள தன் அரண்மனையிலிருந்து வில்லவராயர் என்ற உடன்கூட்டத்ததிகாரி மூலம் அவற்றுக்கு வேண்டிய கட்டளைகளைப் பிறப்பித்தான் என்றும் அவ்வூர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[2] இவ்வாறே, இவன் அதிகாரிகளான திருக்கோவலூர்மலையமான் முதலிய விஷ்ணுபக்தர்கள் திருமால் கோயில்களுக்கும் மடங்களுக்கும் அரசனனு

1 The Colas, I, pt. ii, pp. 151-2.
2 M.E.R., 114 of 1919.

மதியுடன் செய்த அறப்புறங்களும் உள்ளன. இவ்வாலயங்களோடு பிடாரியார் கோயிலுக்கும், ஸப்த மாதிர்ஸ்தானங்களுக்கும் உத்தரமேரூரில் இச்சோழன் நிலங்கள் அளித்து ஆதரித்துள்ளான்.[1]

இம்மட்டோ! புறச்சமயத்தவரான சைனரையும் இவன் அபிமானம் வைத்து ஆதரித்திருக்கின்ருன். இவனுடைய பெரிய அதிகாரிகளுள், **மண்டியங்கிழான் குலோத்துங்கசோழக் காடுவேட்டி** என்ற சைன சமயத்தவர் ஒருவரும் விளங்கினர். இவர்—

> "ராஜகாரியஞ்செய்து நாயனுரைத் திருவடித் தொழ, 'உனக்கு வேண்டுவன வேண்டிக்கொள்' என்று திருவுள்ளமாய் அருள......கோயிலுக்கு 20-வேலிநிலம் திருவுள்ளமாடித்தருளவேணும்"

என்றும், 'தம் குரு சந்திரகிரி தேவர்க்குக் கொட்டையூர் ஆசிரியப்பட்டம் கொடுத்தருளி அம்பையிலே 20-வேலி அளிக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வேண்டுகோட்படியே திருமுகம் பிரசாதித்தான் நம் சோழன் என்று, திருப்பருத்திக்குன்றுக் கல்வெட்டொன்று கூறுகின்றது.[2] மேலும் தன் 3-ஆம் ஆண்டில் திருநறுங்கொண்டைச் சைனப் பெரும்பள்ளிக்கு வேண்டும் நிபந்தங்களுக்கும், "அமணபிடாரர்களுக்கும்" இறுப்பதாகப் பதிற்றுவேலிநில வருவாயை இறையிலி செய்து—"இந் நிலத்துக்கு அமணபிடாரர்கள் சொன்னபடி செய்வது; இவர்கள்வசம் கடமை

1 S.I.I., iv, 849.
2 S.I.I., iv, 366.

இறுக்க" என்று திருவாணையுமிட்டான். இன்னும் (அப் பள்ளியிற் கோயில்கொண்ட) "அப்பாண்டார்க்கு முன்பிலாண்டு எழுந்தருளுகிற திருவைகாசித் திருநாளுடனே நம்பேராலேயும் ஒரு திருநாள் எழுந்தருள வேண்டும் என்று" அப்பள்ளிக்குரிய பெரியார்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி வேண்டிய நிலமளித்ததுடன்,

> "ஆறுவது முதல் நம்பேராலே இராசாக்கணயன் திருநாள் என்று தைம்மாதத்து அத்தத்திலே தீர்த்தமாகத் திருநாள் எழுந்தருளுவிப்பதாகச் சொன்னோம். இப்படிக்குச் சந்திராதித்தவரை செல்வதாக கல்லும் வெட்டிக் கொண்டு இம்முதல்கொண்டு திருநாள் எழுந்தருளுவித்துப்போதுக."

என்று தன்னாணை யிட்டுள்ளான், நம் வேந்தர்பெருந்தகை.[1]

இவற்றால், நம்சோழன் தன் சமயத்தில்மட்டுமேயன்றி, அந்நிய மதங்களிடத்தும் தன் அன்பையும் ஆதரவையும் செலுத்திப் பொதுநோக்கோடு ஆட்சி புரிந்துவந்தான் என்பது மிகத்தெளிவாகும்.

1 S.I.I., vii, Nos. 1011-14.

அத்தியாயம் VIII

சாமந்தர்கள்

சோழ ஸாம்ராஜ்யத்தின் அரசாங்க உள் துறைகளை அமைச்சரும் உடன்கூட்டத்து அதிகாரிகளும் மகாசபையார்களும் தலைமையாக நின்று நிர்வகித்து வந்தார்கள். ஆனால், வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு, உள்நாட்டுக்கலகம் முதலியவற்றைத் தடுத்து தேச அமைதியைக் காத்துவந்தவர்கள் மண்டல மாக்களும் தண்டத்தலைவர்களுமான தலைவர்களே யாவர். இன்னோரின் ஒற்றுமையான பேருதவிகளே சோழ ஏகாதிபத்தியத்தைப் பல தலைமுறைகளாகக் காத்துவந்தன. நம் சோழன்காலத்திலும் இத்தகைய தலைவர் பலர் இருந்தனர். இவரெல்லாரும், தம் சக்கரவர்த்தியிடம் உண்மையான பக்தியும், ஏகாதிபத்தியத்தின் பழம்பெருமையைக் காப்பதில் உறுதியும் உடையவர்கள். இவர்களுட் பலர் தங்களுக்குப் பழமையாக உரியனவும், அரசனால் அளிக்கப்பட்டனவுமான நாடுகளை ஆண்டு, பெரும்படைகளைக் கொண்டவர்களாய், வேண்டிய போது தாங்களே படைத்தலைமை பூண்டு அரசனுக்கு உற்றுழியெல்லாம் உதவிவந்தார்கள். நம் சோழர்பெருமான் காலத்தில் விளங்கினவருட் சிறந்தவர்கள்:—சேதியராயர் என்ற மலையமான்கள், சம்புவராயர், காடவராயர், அதிகமான்கள், வாணகோவரையர், கங்கர், தெலுங்குச்சோடர்கள் முதலியோர்.

சேதியராயர் என்ற மலையமான்கள் :—இவர்கள் திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு மலாடு என்ற நடுநாட்டைப் பழங்காலமுதலே ஆண்டு வந்தவர்கள். சங்க காலத்தில், கடை யெழுவள்ளல் களுள் ஒருவனாய் விளங்கிய மலையமான் திருமுடிக் காரி இக்குலத்து முன்னோன் ஆவன். சேதிராஜ குலத்தவராதலால் சேதிராயர் என்றும், கோவலூர் அதிபர்களாதலால் கோவலராயர் என்றும், மலாட் டுக்குரியவராதலால் மலையர், மலையரையர், மலயகுல ராயர் என்றும் இவர்கள் வழங்கப்பெற்றனர். இவர்கள் பெரும்பாலும் விஷ்ணுபக்தியுடையவர்கள். "பொற்புடைய மலையரையன் பணியநின்ற பூங் கோவலூர் தொழுதும்" [1] என்று திருமங்கையாழ் வாரும் இவர்களைச் சிறப்பித்துள்ளார். சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் இவர்கள் நெடுங்காலமாகத் தலைமை வகித்துவந்ததனோடு, அச்சோழவேந்தர்க்கு மகட்கொடுத்துச் சம்பந்தம் புரிந்தும், சங்ககாலத்திற் போலவே போர்க்காலங்களில் உதவியும் வந்தனர். முதல் இராஜராஜனுடைய தாய் இம் மலையர்குலத் துதித்தவள் என்று திருக்கோவலூர்ச் சாஸனங் கூறுகின்றது.[2] பிற்காலத்தில் கிளியூர், ஆடையூர் முதலியவை இவர்களுக்குத்தலைநகர்களா யிருந்தன. நம் சோழன் ஆட்சியில் விளங்கிய இம்மலையர் குலத்தவர்களுள்—

1 திருநெடுந்தாண்டகம், 10.
2 S.I.I., vii, 863.

மலையமான் பெரியுடையானான
இராஜராஜச்சேதியராயர்

மலையன் நரசிம்மவர்மன் கரிகாலசோழ
ஆடையூர் நாடாள்வார்

என்போர் சிறந்தவர்களாகவும், மற்றச் சாமந்தர்களால் பெரிதும் மதிக்கப்பெற்ற தலைவர்களாகவும் தெரிகின்றனர். இவருள், இராஜராஜச்சேதியராயர்க்குச் 'சேனைமீகாமன்' என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கியிருப்பதனால்,[1] சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் படைத்தலைமை வகித்துவந்தவர் இவர் என்று தோன்றுகின்றது. பின்னவரான நரசிங்கவன்மர் ஆடையூர் நாடாழ்வார் என்பவர் நம் அரசனுடைய தமையன் காலத்தில் பெருமானம்பிப் பல்லவராயருடன் சேனைத்தலைமை பூண்டு பாண்டிநாடு சென்று, ஈழப்படையோடு பொருது வெற்றி பெற்றவர் என்பது, இலங்கைச் சரித்திரமான மகாவமிசத்தினால் தெரியவருகிறது. இவரன்றி,

மலையமான் சூரியன் நீரேற்றான்
ராஜராஜமலையகுலராயன்
இராஜராஜ கோவலராயன்

முதலியோரும் நம்வேந்தன் காலத்தில் வாழ்ந்த சேதியரசர்களே.

சம்புவராயர் :—பழைய பல்லவ வமிசத்தவர் என்றும், செங்கேணிக் குடியினர் என்றும் கூறப்

1 S.I.I., vii, 890.

படும் இவர்கள், முதற்குலோத்துங்க சோழன் காலத்திலிருந்தே சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் தலைமை அதிகாரம் வகித்துவந்தனர்; வட ஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களடங்கிய பிரதேசங்களில் இன்னோர் சோழர்பிரதிநிதிகளாய் இருந்து ஆண்டுவந்தனர். பின்பு, அப்பிரதேசங்களின் தலைமையும் உரிமையும் இவர்களுக்கே சொந்தம் ஆயின. நம் சோழன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் இவ்வமிசத்தவனை "செங்கேணி அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டான் கண்டர் சூரியன் இராஜ ராஜ சம்புவராயன்" என்பான் அரசியலில் தலைமை வகித்து விளங்கிய சாமந்தனாகத் தெரிகின்றான்.[1] இவன் பெயரினின்று, பாண்டிய நாட்டுப் போரொன்றில் வெற்றிபெற்றவன் இவன் என்பது தெரியலாகும். இவனன்றி,

செங்கேணி மிண்டன் அத்திமல்லன்
சம்புவராயன்,
செங்கேணி அம்மையப்பன்
கண்ணுடைப்பெருமாள்,
வீரசோழன் அத்திமல்லன்,
குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயன்,
ஆளப்பிறந்தான் எதிரிலி சோழச் சம்புவராயன்[2] என்போரும் இம் மரபினராய் நம் சோழன் ஆட்சியில் அதிகாரம் வகித்தவர்களே.

காடவராயர் :—பல்லவ வமிசத்தவருள் ஒரு கிளையினரே இவர். திருமுனைப்பாடி நாட்டுக் கூடலூர்

1 M.E.R., 190 of 1904.
2 S.I.I. III, Nos, 60-61.

சேந்தமங்கலங்களி லிருந்து, சோழர்களின் கீழ்த் தலைமை வகித்துவந்த இவர்கள் தங்கள் அதிகா ரத்தை அப் பிரதேசத்தில் பின்பு நிலைநாட்டிக் கொண்டனர். இவர்களுடைய ஆதிக்கத்தின் மிகுதி யால், பிற்காலத்தில் சோழசாம்ராஜ்யத்துக்கே கேடு விளைந்ததாயினும், நம் சோழன் ஆட்சியில் இன்னோர் உண்மையான ராஜாபிமானிகளாய்த் தம்மரசனுக்கு உழைத்தவர்கள் எனலாம். இத்தகையவருள் சிறந்தவர்களாகத் தெரியவருவோர்—

ஆளப்பிறந்தான் வீரசேகரன்
வாணிலை கண்டான் இராஜராஜக் காடவராயன்

என்போர். இவர்கள்வழியில் வந்தவனே நம் அரச னுக்கு அடுத்த தலைமுறையில் சோழ ஏகாதிபத்தி யத்தைச் சிதைத்துத் தன் ஆதிக்கத்தை நாட்டிய கோப்பெருஞ்சிங்கன்.

அதிகமான்கள் :—இவர்களும் சங்ககாலமுதலே பிரபலம் பெற்றவர்கள். கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான அதிகமா னஞ்சி என்பான் இவர்குலத்து முன்னோன் ஆவன். இன்னோர், தகடூர் என்ற தலை நகரிலிருந்து ஆண்டுவந்த சேரர்மரபின ராவர். அதியேந்திரர், தகடாதி ராயர் என்பன இவர் பட்டப் பெயர்கள். இவர்கள் தலைநகரான தகடூர் சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள தர்மபுரி ஆகும். நம் சோழன் காலத்து வாழ்ந்த அதிகமான்கள் :—

அதிகமான் இராஜராஜ தேவன்
அவன்மகன் விடுகாதழகிய பெருமாள்

குலோத்துங்க சோழ தகடாதிராயன்
சாமந்தன் அதியமான்

என்பவர். இவர்களுள் விடுகாதழகிய பெருமாளின் சாஸனங்கள் திருமலைக்குன்றில் உள்ளன. இவற்றில், "சேரமான் வமிசத்து அதிகமான் எழினி," "வஞ்சியர் குலபதி," "அஞ்சிதன் வழிவருமவன்" என்று கூறி, தன்னை வள்ளலான அதிகமானஞ்சியின் மரபினன் என்று பாராட்டிக்கொள்ளுதல் காணலாம். இவன், கரிகால்சோழ ஆடையூர் நாடாழ்வான், செங்கேணி அம்மையப்பன் அத்தி மல்லன் என்ற இருவருடன் செய்துகொண்ட உடன் படிக்கை யொன்றிலிருந்து,[1] இம்மூவரும் நம் சோழவேந்தனுக்கு அந்தரங்கர்களாய் ஒத்துழைத்து வந்தவர்கள் என்பது வெளியாகின்றது.

வாணகோவரையன்:—மகாபலியின் வமிசத்தவர்களாக வழங்கப்பட்ட இவர்கள், சங்ககால முதலே பலம்பெற்ற சிற்றரசராயிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் சோணாடாண்ட கிள்ளிவளவனது பட்டத்துத் தேவி 'சீர்த்தி' என்பவளை "மாவலி மருமான் சீர்கெழு திருமகள்" என்று மணிமேகலை கூறுதலும் காண்க. பிற்காலத்தில், இன்னோர் நடுநாடான மகதை மண்டலத்தின் தலைவர்களாய், ஆறகழூர் அல்லது ஆறை என்ற நகரிலிருந்து ஆட்சி செய்து, சோழ ஏகாதிபத்தியத்தின் பெருமையைத்தாங்கி வந்தார்கள். நம் சோழனது ஆட்சிக்காலத்தின் பெரும்

1 S.I.I., VII, 119.

பகுதியில் விளங்கிய வாணவரசன் 'ஏகவாசகன் குலோத்துங்க சோழ வாணகோ வரசன்' என்பவன். இவன் சாஸனங்கள் சேலம், திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சை ஜில்லாக்களில் அமைந்துள்ளன. இவனன்றி, இக் காலத்தில் மிகவும் பிரபலனாக விளங்கியவன்,

> "ஆறகளூருடைய மகதேசன் ராஜராஜதேவன்
> பொன்பரப்பினான் வாணகோ வரையன்"

எனப்பட்டவன். திருவண்ணாமலைக் கோயிலிலும் பிறவிடங்களிலும் வரைந்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் இவ்வாணனைப்பற்றிய பாடல்கள் பல உள்ளன.[1] அவை யாவும் சொற்செறிவும் பொருட்பொலிவும் பெற்று விளங்குவன. அவற்றிலிருந்து பெருந் தமிழ்ப் புலவர்களது புகழ்மாலை சூடியவன் இவன் என்பது தெரியலாம். இவனது வீரச் சிறப்பும் வெற்றிகளும் அறச்செயல்களும் அப்பாடல்களில் மிக அழகாகச் சிறப்பிக்கப்படுகின்றன. இவன் திருவண்ணாமலை அருணாசலேசுவரர் கோயிலைப் பொன்வேய்ந்தவனாதலால், 'பொன் பரப்பினான்' என்ற பெயர் இவனுக்கு வழங்கியது.

நம் சோழர்பெருமான், இரண்டாம் முறை பாண்டியனை வென்று மதுரையைக் கைப்பற்றிய காலத்தில்

1 செந்தமிழ், 3, பக், 427-32.

"பாண்டியனைப் பாண்டிய னென்னும்பேர் மாறிவர
நெடும்படைத் தென்னர்கெட மதுரைகொண்ட தோள்
[வலிபாடிய
பாணனைப் பாண்டியனென்று பருமணிப் பட்டஞ்சூட்டி"னன்

என்று அவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுதல் முன்பு குறிப்பிடப்பெற்றது. இச்செயலை, இவ்வாணகோவரையன்மூலம் நம் சோழன் நடத்தியவனே என்று சங்கிக்க இடமுண்டு. இச்சங்கைக்கு அடியில் கூறும் வரலாறு ஆதாரமாகும்:

வாணவேந்தனால் பாண்புலவன் ஒருவன் பெரிதும் அபிமானிக்கப்பட்டிருந்தான். ஒருநாள் இரவில், தன்னை இன்னான் என்று காட்டாமலே, இவ்வாணன் அப் பாண்புலவன் வீடுசென்று கதவைத் தட்ட, உள்ளிருந்த பாணன், 'யார்?' என்று கேட்டபோது, இத்தலைவன் தன் பெயரைக் கூறாமல் வேறு பெயரையிட்டுச் சொன்னான். ஆனால், விடை தந்தவனது குரலால் அவன் வாணனே என்பதைத் தெரிந்த பாணன்—

"பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணற் கரசளித்த
ஆண்டகையென் றுன்னை யறியேனே—மூண்டெழுந்த
கார்மாற்றுஞ் செங்கைக் கடகரிவா ணவுனது
பேர்மாற் றுவதரிதோ பேசு"[1].

என்று கூறித் தன் தலைவனை மகிழ்வித்தான் என்பர். இங்கே, பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணற் கரசளித்தவனாகக் கூறப்பட்ட வாணவரசன் மதுரை

1 பெருந்தொகை, 1188.

வெற்றியில் அதே செயலைச் செய்த நம் வேந்தன் காலத்துச் சாமந்தருள் ஒருவனான வாணகோ வரையனாகக் கொள்ளுதல்கூடுமன்றோ? இவ்வாறாயின், நம் சோழன் ஏவலால், அவன் தண்டத் தலைவனான இவ்வாணவரசன், மதுரை வெற்றியில், பாண்டியனைப் பேர்மாற்றிப் பாணற் கரசளித்தவன் என்பது பெறப்படும். இதற்கேற்ப, இவ் வாணனைப் பற்றி அமைந்த கல்வெட்டுப் பாடல்களில் இவன் பாண்டியனை வென்ற செய்தியே அதிகமாகக் கூறப் படுதல் காணலாம்.

கங்கர்கள்:—இவர்கள் மைசூர்ச் சீமை முதலியன அடங்கிய கங்கபாடியை ஆண்ட அரச மரபினர். 'பங்களர் கங்கர் பல்வேற்கட்டியர்' என்று அப் பக்கத்து அரசர் கூட்டத்தில் ஒருவராக இவரை இளங்கோவடிகளும் குறிப்பிட்டனர்.[1] இவர்களது இராஜதானி தங்கச்சுரங்க முள்ள குவளால புரம் என்ற கோலார் ஆகும். இது கொங்குநாட்டின் பக்கத்தில் உளது.[2] இந்நகரத்தை நம் சோழன்காலத்தே ஆண்டவர்களுள்—

1 சிலப். III. 27.

2 "கொங்கின் பன்னதுலைப் பசும்பொன்", "கொங்கிற் கனகம்" (பெரியபு. இடங்கழி. 3: திருத்தொண். அங். 5.) என்று முன்னோர் கூறியதும், பொன்னுக்கே 'கொங்கு' என்ற பெயரை அவர் வழங்கியிருப்பதும், கோலார் போன்ற கொங்குப் பிரதேசங்களில் மாற்றுயர்ந்த பொன்கள் விளைந்தமைபற்றியே எனலாம்.

"குவளால பரமேசுவரன் கங்க குலோத்தமன்
சூரநாயகன் திருவேகம்பமுடையானை
அமராபரணன் சீயகங்கன்"[1]

என்பான் முக்கியமானவன் எனத் தெரிகின்றது. இவனுக்கு 'வீரகங்கன்', 'வெட்டும் அமராபரணன்' என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. இவன் தேவி அரிய பிள்ளை என்பாள்.[2] நம் சோழனது 3-ஆம் ஆண்டுமுதல் 36-ஆம் ஆண்டுவரை இச் சீயகங்கன் விளங்கினன். இவன் தன் கங்கநாட்டுக்கு உரிய கன்னடமொழியில் அபிமானம் செலுத்தியவனுகத் தெரியவில்லை. ஆனல், தமிழபிமானம் மிகப் படைத்து, தமிழ்ப்பெரும்புலவர்களை ஆதரித்து வந்திருக்கின்றான். இச் சீயகங்கனுக்கு வழங்கிய சிறப்புப்பெயர்களும், இவன் தேவியின் பெயரும், இவனது தமிழ்ச்சாஸனங்களும், தமிழ்நாட்டுத் தலங்களுக்கு இவன் செய்த அறச்செயல்களும் இவனைச் சிறந்த தமிழன் என்றே சொல்லும்படி உள்ளன. தனது கங்கநாட்டுக் கடுத்துள்ள சீனபுரம் என்ற சனகையில் சைனப் பெரியாராய் வாழ்ந்த பவணந்தி முனிவரைக்கொண்டு, நன்னூல் என்னுஞ் சிறந்த இலக்கண நூலை ஆக்குவித்தனன் இவ் வருங்கலை விநோதன். இவ்வாறு இவன் படைத்த பெருந் தமிழபிமானம் தியாகவிநோதனை நம் தமிழ்ச் சக்ரவர்த்தியின் சம்பந்தத்தால் உண்டானது என்றே சொல்லலாம். இச் சீயகங்கனை யன்றி,

1 M.E.R., 116 of 1922.
2 S.I.I., iii, 62.

"பங்களநாட்டுப் பிருதி கங்கன் அழகிய சோழன்"
"உத்தம சோழகங்கன்"

என்பவர்களும் நமது அரசன்காலத்து வாழ்ந்த கங்கர்களாகத் தெரிகின்றனர்.

தெலுங்குச் சோடர்:— இவர்கள் தெலுங்கு நாட்டின் வட பகுதிகளிலும், நெல்லூர் கடப்பை சித்தூர் வட தென்னார்க்காடு ஜில்லாக்களிலும் நம் சோழன் காலத்துக்குமுன்பே, ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தார்கள். இச் சோடர், தங்களைச் சூரியகுலத்தவர் என்றும், கரிகாற்சோழன்வழியினர் என்றும், காசிப கோத்திரத்தவர் என்றும் கூறிக்கொள்வர். நம் குலோத்துங்கன் ஆட்சித்தொடக்கத்தில், அவர்களுட் சிலர் இவனுக்குப் பகைவராயினர். ஆயினும், இவ்வரசனது கச்சிப் படையெடுப்பின் பின்னர், அவர்கள் அடங்கி இவனது ஆணையை ஏற்றுக்கொண்டதோடு, தக்க சமயங்களில் உதவிபுரிந்தும் வந்திருக்கின்றனர். இத் தெலுங்குச் சோடருள், மதுராந்தக பொத்தப்பிச்சோழன் என்னும் பெயர் நம் சோழன் காலத்துச் சாஸனங்களில் அடிக்கடி பயில்கின்றது. பொத்தப்பி என்பது கடப்பை ஜில்லாவில் உள்ளதென்பர். இந் நகரையும் நெல்லூரையும் தலைமையிடங்களாகக் கொண்டு ஆண்டவர்களுள், 12-ஆம் ஆண்டில் மதுராந்தக பொத்தப்பிச் சோழன் என்பானும், 19-ஆம் ஆண்டில் நல்லசித்தரசரும், 26-ஆம் ஆண்டில் மேற்படி சோடன் மக

ஞன சித்தரசனும், 36-ஆம் ஆண்டில் சோடன் திருக்காளத்தி தேவன் என்பானும் சிறந்தவர்களாகக் கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றனர். இவரெல்லாரும் நம் வேந்தர்பெருமானது ஏகாதிபத்தியத்துக்கு நல்லுதவி புரிந்த மண்டலிகர் ஆவர். இவரன்றி, சாளுக்கிய வமிசத்தவருள், "சசிகுலச் சளுக்கி தனிநின்று வென்ற வீரநரசிங்கதேவ யாதவராயர்" என்பாரும் நம் வேந்தனது ஆணையை யேற்றுவந்த அரசருள் ஒருவர் என்று அறியப் படுகின்றார்.

மேற்கூறிய சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் தத்தம் நாடுகளில் சுதந்தரம் பெற்று ஆண்டுவந்தவர்களே. இவர்கள், சிற்சில சமயங்களில் தங்களுக்குள் மாறுபாடு கொண்டு சோழ ஏகாதிபத்தியத்துக்கு இடையூறு விளைத்ததும் உண்டு. அக்காலங்களில் அவ்வேகாதிபத்தியத்தின் நன்மையின் பொருட்டும், தம் சக்கரவர்த்தியின் கௌரவம் சிதையாமைப் பொருட்டும், இவரெல்லாரும் ஒருங்குகூடி அரசனுக்கு அடங்கி நடப்பதாக உடன்படிக்கைப் பிரமாணம் (நிலைமைத் தீட்டு) எழுதி ஒற்றுமைப் பட்டும், ஆணைக்கடங்காதாரை அடக்கியும் வந்திருக்கின்றனர். உதாரணமாக, நம் சோழனது 27-ஆம் ஆண்டில்,

1. பாண்டிநாடு கொண்டானான சம்புவராயன்
2. செங்கேணி அத்திமல்லன் வீராண்டனான எதிரிலி சோழ சம்புவராயன்

3. கிளியூர் மலையமான் பெரியுடையானை இராஜராஜச் சேதியராயன்
4. கிளியூர் மலையமான் ஆகார சூரனை இராஜ கம்பீரச் சேதியராயன்
5. குந்தன் நம்பூரலான இராஜராஜ நீலகங் கரையன்
6. அம்மையப்பன் மருதனை இராஜராஜ மூவேந்தரையன்
7. பாவந்தீர்த்தானை இராஜேந்திர சோழச் சம்புவராயன்
8. நரசிங்கபன்மனை கரிகால சோழ ஆடை யூர் நாடாழ்வான்
9. சோமன் திருவண்ணாமலை யுடையானை குலோத்துங்க சோழ பிருதிகங்கன்
10. சோமன் வரந்தருவானை சோளேந்திர சிங்கப் பிருதிகங்கன்

என்ற நாட்டுத்தலைவர்கள் பதின்மர் கூடி, இராஜத் துரோகிகளான தலைவர் சிலர்க்கு விரோதமாகச் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.[1] இது பின்னர் உரிய இடத்தில் விளக் கப்படும்.

1 S.I.I., VIII, 106.

அத்தியாயம் IX

நாட்டுச் செய்திகளும் வழக்குக்களும்

நெடுங்காலம் ஆண்ட சோழ சக்கரவர்த்திகளுள் நம் வேந்தனும் ஒருவன். நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்ட இவனது வாழ்நாளில் பெரிய போர்களைத் தவிர, வேறு எத்தனையோ அரிய சம்பவங்கள் நடந்திருக்கக்கூடியனவே. அவற்றுள் சாஸனங்கள்மூலம் நமக்குத் தெரியவந்துள்ள நாட்டுச்செய்திகளும் வழக்குக்களும் அடியில் வருவன:—

1. **வெள்ளப்பஞ்சம்:**—நம் சோழனது 12, 13-ஆம் ஆண்டுகளில் பெரு மழையினால் தொண்டைநாடு வருந்தியதெனத் தெரிகிறது.

> "இத் தேவர்க்குப் பன்னிரண்டாவது பெருவர்ஷம் பெய்து (சோமங்கலத்தேரி) ஒருநாளே எழிடத்தில் பெரு மடையாக உடைந்து, இது.........காமன்கண்ட வானவன் இம் மடையேழும் அடைப்பித்துப் பதின்மூன்றாவதும் எரி நிறைந்து இரண்டிடத்தில் உடைந்ததுவும் அடைப்பித்தான்" [1].

என்று இவனது 14-ஆம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று கூறுகின்றது. ஆனால், இவ்வாறு நேர்ந்த வெள்ளப் பஞ்சம் வேறு நாடுகளில் பரவியிருந்ததாகச் சாஸனத்தால் தெரியவில்லை.

2. **வறட் பஞ்சம்:**— நம் அரசனது 23, 24-ஆம் ஆண்டுகளில் நேர்ந்த மழையின்மையாகிய

1 S.I.I. VII, No. 393.

அநாவிருஷ்டி நாடெங்கும் கொடுமை விளைத்த செய்தி திருப்பாம்புரம், திருவண்ணுமலை இவ்வூர்க் கல்வெட்டுக்களால் வெளியாகின்றது. இவற்றுள் 23-ஆம் ஆண்டுப் பஞ்சத்தில் காசுக்கு மூந்நாழி நெல் விற்றதென்றும், வேளாளன் ஒருவன் தன் மக்கள் இருவருடன் 110-காசுக்குக்கோயில் மடத்துக்கு விலைப்பட்டு அடிமை புகுந்தனன் என்றும் திருப்பாம்புரச்சாஸனம் கூறுகின்றது.[1] இனி,

"இருபத்து நாலாவது பஞ்சத்திலே காசுக்கு உழக்கு அரிசி விற்கச் செய்தே...பூண்ட பொன்னும் தேடின அர்த்தமும் நெல்லும் அடைய இட்டுத் திருநதியைக் கட்டி ஏரி கண்டும் காடுவெட்டிக் கட்டைபறித்து நிலம் ஒக்கக் கழனி திருத்தியும்"

பஞ்ச நிவாரண வேலைக ளிட்டுக் குடிமக்களைக் காப்பாற்றிய புண்ணிய சீலர்கள் அருங்குன்றங் கிழார், மங்கையர்க்கரசியார் என்ற இருவர். இவர்களின் பேருதவியைப் பாராட்டிக் கோயிலதிகாரிகள் இவர்களுக்கு முற்றூட்டாகச் சில நிலங்களை 'ஏரிப்பட்டி' என்று பின்பு அளித்தனர் என்று திருவண்ணுமலைச் சாஸனம் கூறுகின்றது.[2]

இக் கொடிய காலங்களில் அரசாங்கத்தார் குடிகளுக்குச் செய்த உதவி இன்னதென்று தெரியவில்லை. ஆயினும், தருமசிந்தை மிக்கவர்களும் கோயில் தலைவர்களும் இயன்ற உதவிகளைப்

1 M.E.R., 86 of 1911.
2 S.I.I., VIII, 151.

புரிந்து குடிமக்களைக் காப்பாற்றிவந்தனர் என்றே தோன்றுகின்றது.

3. **ஆற்றுப் பெருக்கால் அழிவு**:—நம் வேந்தனது 6-ஆம் ஆண்டில், காவிரி என்னும் விக்கிரமசோழப் பேராறு பெரும்பெருக் கெடுத்து, பற்பல கோயில்களுக்கும் மக்களுக்கும் சொந்தமாயிருந்த நிலங்களை அழித்ததென்றும், அழிபட்ட அந் நிலங்களைப் புதிதாக அளந்தும், இறை நீக்கிக் குடிமக்களுக்கு அவற்றைப் பங்கிட்டும், அரசாங்கத்தார் புதிய திட்டங்களைச் செய்யலாயினர் என்றும் சோணாட்டுத் திருமங்கலம் சாஸனங் கூறுகின்றது.[1]

> [2]"கன்னி யழிந்தனள் கங்கை திறம்பினள்
> பொன்னி கரையழிந்து போனாள்என்—றிந்நீர்
> உரைகிடக்க லாமோ உலகுடைய தாயே
> கரைகடக்க லாகாது காண்" (த. நா. சரிதை).

என்று காவிரிப் பெருக்கு அடங்கும்படி கம்பநாடர் ஒருசமயம் பாடியதாகக் கூறப்படும் வெண்பா இது-போன்ற பெருவெள்ளம் பற்றியதுபோலும்.

4. **சூறாவளிப் புயல்**:—மேற்படி ஆண்டிலேயே செம்பொனார் கோயிலில் திருவாசல் ஒன்றும், வடக்குத் திருமதிலும், 'தேரேற்றுகூடமும்' பெரும்புயலால் விழுந்தழிந்தன வென்றும், இவை ஆக்கூர்

1 M.E.R., 113 of 1927.

2 கன்னி—குமரியாறு. கங்கை—ஆகாசகங்கை. குமரியாறு கடல் கொள்ளப்பட் டழிந்ததும், ஆகாசத்தில் ஓடிய கங்கை பூமியில் திறம்பியதும் பிரசித்தம்.

நாடாள்வான் என்பவரால் திரும்பக்கட்டப்பட்டன என்றும் மேற்படியூர்ச் சாஸனம் கூறுகின்றது.[1]

5. **படையேறு குழப்பம்:**–மேற்படி செம்பொனூர் கோயில் பிரதான மூர்த்தியும் நாயன்மார்விக்கிரகங்களும் இராஜாதிராஜசோழனது 11-ஆவது ஆட்சி வருஷம் "துரிதகாலமாய்ப் படையேறிய" படியால், திருவிடைகழிப் பிள்ளையார்கோயிலுக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டன என்றும், அவை நம்மரசனது 6-ஆம் ஆண்டில் உரிய தலங்களில் மீளப் பிரதிஷ்டிக்கப்பெற்று உற்சவங்களும் நடத்தப்பட்டன என்றும் அச் செம்பொனூர் கோயிற் கல்வெட்டிற் காணப்படுகின்றது. "துரிதகாலமாய்ப் படையேறிய" என்றது, ஈழப்படைகள் பாண்டிய நாட்டுப்போரில் இழைத்ததுபோன்று சோழ நாட்டிலும் புகுந்து சில அதிக்கிரமங்கள் செய்ததைக் குறிப்பிடுவதுபோலும்.

6. **குகையிடி கலகம்:**— நம் சோழனது 22-ஆம் ஆண்டில் மேற்கண்ட கலகமொன்று நாட்டில் நடந்ததென்றும், அப்போது பலகுகைகள் அழிக்கப்பட்டன வென்றும், அவற்றுள் திருத்தருப்பூண்டியி லிருந்த குகையொன்று அதன் சொத்துக்களுடன் பாழ்படுத்தப்பட்டது என்றும், நம் அரசனுக்குப் பிற்பட்ட சோழன் சாஸனம் ஒன்றால்[2] அறியப்படுகிறது. குகை என்பது துறவிகள் வாழும் மடம் ஆகும்.

1 M.E.R., 171 of 1925.
2 *Ibid.*, 471 of 1912.

திருமுறைத் தேவாரச் செல்வன் குகை
(M.E.R., 10 of 1918)

திருத்தொண்டத் தொகையான் குகை ஷ

என்று, இத்தகைய மடங்கள் சாஸனங்கள்மூலம் அறியப்படுகின்றன. குகை நமச்சிவாய தேசிகர், குகை ஈசுவர சாமியார்[1] என்ற பிரசித்தரான துறவிகள் குகைத்தலைவர்களாய், ஞானச் செல்வமும் உபதேசத்திறமும் பெற்று விளங்கினவர்கள். முனிவர்மடங்களின்மேல் தொடுக்கப்பட்ட கலகம் இன்ன காரணம் பற்றியது என்று தெரியவில்லை. முதல்இராஜராஜன், இராஜேந்திரன்முதலிய சோழவேந்தர்க்கு "ராஜகுரு"க்களாய் இருந்தவர்கள் இலாடம், காசி, காசுமீரம் முதலிய வடநாடுகளிலிருந்து அவரால் வரவழைக்கப் பட்டவர்கள். இன்னோர் கோளகிமடம், லக்ஷாத்யாய மடம், பிக்ஷாமடம் முதலிய சைவாதீனங்களின் தலைவர்களாய், அரசாங்கத்தில் மிக்க செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கினர். நம் சோழன்காலத்தில் ராஜ குருவா யிருந்தவர் இலாட தேசத்தவரே. இவனது ஆட்சியிலும் அவ்வாசாரியர்களின் செல்வாக்கு அதிகமே. மேற்கூறிய குகைமடங்களில் வாழ்ந்த துறவிகள் தங்கள் ஞானசீலங்களாலும் உபதேசங்களாலும் நாட்டுமக்களால் நன்கு மதிக்கப்பட்டுப் பிரபலம் பெற்று வந்ததைக் கண்டு

1 சாஸனத் தமிழ்க்கவிசரிதம், p. 180.

பொருத இவ் வடதேசத்துக் குருமார்களால் இக் கலகம் ஏற்பட்டதோ என்று ஐயம் நிகழ்கின்றது. நம் அரசனுடைய ஆட்சியில் உண்டான இக் கலகம், அவனால் அடக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லையாயினும், பின் வந்த மூன்றாம்இராஜராஜன் ஆட்சியில், இக் குகைகள் மீண்டும் தோன்றித் திகழ்ந்தன என்று தெரிகின்றது.

7. **ஒரு சிற்பியின் செயல்:**—நம் சோழவேந்தனது 18-ஆம் ஆண்டில், சோணாட்டு உடையார் கோயிலில் ஸ்ரீபீடம் நெடுங்காலமாக இல்லாமலிருந்ததைப் புதிதாக அமைத்துப் பிரதிஷ்டிக்க விரும்பி நம் அரசனிடமும், கோயில் மடாதிபதியிடமும் விண்ணப்பஞ் செய்து, அவர்கள் அனுமதியின்மேல்,

"கிளியூர் மலையினின்று சிலை கொண்டுவந்து சாத்திராத்தமானபடியே ஸ்ரீபீடம் செய்து சாத்தப் புக்கமையில், ஆசாரியர்கள் நின்று சாத்தமாட்டாமையில், கோயில் காணியுடையதச்சாசாரி உதய திவாகரஆசாரியன் 'நான் சாத்துகிறேன்' என்றமையில், தானத்தாரும் 'உனக்கு வேண்டும் சிறப்புத் தந்து சீபீடம் சாத்தினமைக்கு இறையிலியாக நிலமும் தருகிறோம்' என்று வேண்டிக் கொண்டமையில், இவனும் இவன்மக்க ளனைவருமாக இச் சீபீடம் ஒரு விரோதமுமின்றியே சாத்தினர்" என்றும், அப்படிச் சாத்திய சிற்பிக்கு நிலமும் சிறப்பும் கோயிலதிகாரிகள் உதவினர் என்றும் அவ்வூர்க்

கல்வெட்டில் ஒரு வரலாறு காணப்படுகிறது.[1] சீபீட மொன்று சாத்தப்பட்டதன் அருமைப்பாட்டைச் சாஸனம் இவ்வளவு சிறப்பித்தலால், அச் செயல் தெய்வத் தடையாலோ, வேறு வகையாலோ செய்தற்கரிய செயலாயிருந்ததென்றும், அதுபற்றியே அரசன்முதலியோர் அச் சிற்பியைச் சம்மானிக்கலாயினர் என்றும் நாம் கருதலாம்.

8. **சககமனம் அல்லது உடன்கட்டை யேறல்:**—நம் சோழன் ஆட்சியில், இராஜராஜ மலயகுலராயன் என்ற சிற்றரசனுடையமனைவியொருத்தி சககமனஞ் செய்வதற்குமுன், தன் கணவனுக்குப்பின் தான் உயிர் வாழ்ந்தாளாயின், உடனொத்த சக்களத்தியர்க்கு அடிமை யாவாள் என்றும், தன்னைத் தீப்பாய வேண்டாவென்று தடுப்பவன் தன் மனைவியைப் பிறர்க்களிக்கும் பாவத்திற் படுவோன் என்றும், தன்னைக் கட்டி அக்கினியில் இட்டுத் தன்னுயிர் போகச் செய்யாதவரும் அத்தகைய கொடுஞ்செயல் புரிந்தோராவர் என்றும் கூறியிருத்தல் குறிப்பிடத் தக்கது.[2] இவள் 'தேவப்பெருமாள்' என்ற பெயருடையாளென்றும், அத் தலைவனுடைய வேலைக்காரி என்றும் எலுவனூர்க் கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது. இத்தனைச் சபதங்கள் கூறியவள் முடிவில் தீப்பாய்ந்து உயிர்விட்டிருப்பாள் என்றே சொல்லலாம். இச் சபதம், தீப்பாயும்போது பூதப் பாண்டியன்தேவி கூறிய "பல்சான்றீரே, பல்

1 S.I.I., VII, 1041.
2 M.E.R., 156 of 1906.

சான்றீரே" என்ற புறப்பாட்டை (246) ஞாபகப் படுத்துவதாகும். பொதுவாக, சோழர்ஆட்சியில் உடன்கட்டை யேறும் வழக்கு அருகியே காணப் படுகிறது. முதல்இராஜராஜன் தாயும், இருக்கு வேளின் தேவியும்போன்ற சிலர் தீப்பாய்ந்த செய்தி கேட்கப்படுவதுதவிர, வேறு தெரியவரவில்லை. ஆதலால், மலயகுலராயன் மனைவியின் இச் செய லும் அக்காலத்தில் நடந்த அரியதொரு நிகழ்ச்சியே என்னலாம்.

9. **பெண்மக்கள் அடிமை புக்கது** :—கொடிய வறு மைக் காலங்களில் பெண்கள் தம்மை விற்றுக் கொண்டு அடிமை யாகிய செய்தி, நம் வேந்தன் காலத்திலும் அவன் முன்னோர்காலங்களிலும் அதிக மாயிருந்ததென்றே தெரிகின்றது. மேலே கூறிய 23-ஆம் ஆண்டுக் கொடும்பஞ்சத்தில் பெண்கள் கோயிற்கு அடிமை புகுந்த விஷயம் முன்பே அறிந் ததொன்று. 30-ஆம் ஆண்டிலும், வயிராதராயர் என்ற தலைவரும் அவர்மனைவியும் அடிமைகள் பலரை உடையராயிருந்தனர் என்றும், அவர்களுள் பெண்பாலார் உட்பட முப்பத்தறுவர் கோயில் மடம் இவைகளுக்கு அத்தலைவர்களால் விற்கப்பட்டனர் என்றும், அரசன் உத்தரவு கிடைத்ததும் கோயிலார் அவ் வடிமைவிற்பனையைச் சிலாசாஸனம் பண்ணு வித்தனர் என்றும் ஒரு கல்வெட்டுக் கூறுகின்றது.[1] இவ்வாறே, சூலமங்கலத்தில் கணக்கர் இருவர் தம்

1 M.E.R., 90 of 1926.

அடிமைப்பெண்கள் இருவரை 'ஆள்விலைப் பிரமாண இசைவு தீட்டு' எழுதிக் கோயிற்கு விற்றதைக் கூறும்போது, "எங்களுக்குக் கிரமாகதமாய் வருகின்ற அடியார்" என்று குறிப்பிட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது.[1] நம்குலோத்துங்கனுக்குமுற்பட்டவனை இராஜாதிராஜன் ஆட்சியிலும், பெண்கள் நால்வர் 700 காசுக்குத் தம்மை விற்றுக்கொண்டு கோயிலுக்குத் தேவரடியா ராயினர்.[2] ஆனால், இவ்வாறு அடிமை புகுந்த பெண்டிரெல்லாரும் பெரும்பாலும் கோயிலுக்கோ மடத்துக்கோ விற்கப்பட்டிருத்தலினின்று தெய்வ கைங்கரியங்களுக்கே இவர்கள் பெரும்பாலும் அடிமைபுகுந்தனர் என்பது அறியலாகும். மடங்கட்கு அடிமைக ளான ஆண் பெண்களின் பெயர்களை நம் அரசனது 5-ஆம் ஆண்டி லமைந்த கீழையூர்ச் சாஸனங்களில் காணலாகும்.[3]

10. **தேவதாசிகள் விவாகம்புரிந்துகொள்ளுதல்:—** ஆலயத்தொண்டு புரியுந் தேவரடியாராகிய பெண்பாலார் பொதுமகளிர் என்று கருதப்படுகின்றனர். ஆயின், நம் சோழனது 11-ஆம் ஆண்டுச் சாஸன மொன்று அச்சுதமங்கலத்துக் கோயிலுக் குரிய தேவரடியாள் ஒருத்தி விவாகம் புரிந்துகொண்ட செய்தி குறிப்பிடுகின்றது.[4] இரண்டாம் இராஜ

1 M.E.R., 296 of 1911.
2 *Ibid.*, 80 of 1913.
3 *Ibid.*, 74, 76 of 1925.
4 *Ibid.*, 411 of 1925.

ராஜன் ஆட்சியிலும், திருவொற்றியூர்த் தேவடியா ளான சதுரள்சதிரி என்பவள் நாகன்காடன் என்பானுக்கு 'அகமுடையாள்' என்று கூறப்பட்டுள்ளாள்.[1] ஆகவே, தேவதாசிகள் தங்க ளிஷ்டம்போல், தனியாகவோ குடும்பத்துடனோ அக்காலத்தில் வாழ்ந்துவந்தனர் என்று தெரிகிறது.

11. **ஆண்மக்களின் நிருத்தம்:—** தேவரடியாரான பெண்மக்கள் ஆலயங்களிலும் அரசரோலக்கங்களிலும் கூத்து நிகழ்த்திவந்ததுபோலவே, நாட்டியக் கலையில் வல்ல ஆண்மக்களும் தெய்வசந்நிதிகளிலும் அரசர்ஆஸ்தானங்களிலும் தங்கள் ஆடல் வன்மையைக் காட்டிவந்தனர். இவ் வாடல்வல்ல கூத்தர்கள் நிருத்தப்பேரரையர், நிருத்தமாராயன் என்ற சிறப்புப்பெயர்களும், நட்டுவநிலை, நட்டுவக்காணி என்ற உரிமைநிலங்களும் அரசனால் பெற்றிருக்கின்றனர். நம் சோழன் ஆஸ்தானத்தில் இவை பெற்றிருந்தவன் குலோத்துங்கசோழநிருத்தப் பேரரையன் என்பதை முன்பே குறித்துள்ளேன். இவன், தேவன் உடையநாயகன் என்ற நிருத்தவரையனிடமிருந்து நட்டுவக்காணியை விலைக்குப் பெற்று அதனைத் தன் மகளுக்கு ஸ்த்ரீதனமாக அளித்தான் என்றும், அம் மகள்கணவன் இக் காணியுரிமை யடைந்து, மற்றப் பதியிலார்போலக் கோயிலில் நம் அரசன் உத்தரவு பெற்றுக் கூத்து நடத்திவந்தான் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.[2]

1 M.E.R., 147 of 1912.
2 *Ibid.*, 206 of 1931.

இவர்களன்றி, திருவிடைமருதூரில் நட்டுவத்தலைவர் பலர் இவ் விருத்தியை நடத்துவதற்கு அரசனால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.[1] இக் கூத்தர்களுள் சாக்கையர் என்பார் ஒரு பிரிவினர். இவர்கள் சங்ககாலமுதலே நாட்டியக்கலையில் பேர்பெற்றவர் என்பது **சிலப்பதிகாரத்தாலும்** சாஸனங்களாலும் தெரிகின்றது.[2] இவர்களெல்லாரும் வடமொழி தென்மொழிகளில் வன்மையும் அலங்காரநூற்பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார்கள். தமிழ்த்தண்டியாசிரியரும் இக் கூத்தருள் ஒருவரே என்பது,

"ஆடக மன்றத்து நாடக நவிற்றும்
வடநூ லுணர்ந்த தமிழ்நூற் புலவன்...தண்டி"[3]

என்று அவர்பாயிரங் கூறுதலால் அறியப்படுகின்றது.

12. **வியாகரணதான வியாக்யான மண்டபம்:**—திருவொற்றியூர்ச் சிவபிரானுக்கு வியாகரணதானப் பெருமாள் என்று ஒரு திருநாமம் வழங்கியுளது. பாணினிமுனிவர்க்கு மாகேசுவர சூத்திரங்கள் அருளிச்செய்தவராதலால், அப் பிரான் இப்பெயர் பெற்றார். இதற் கேற்ப, அக் கோயிலில் மாணவர் வியாகரணப்பயிற்சி பெறுவதற்காக, சாஸ்திரசாலையொன்று அமைந்திருந்தது. இச் சாலை நன்கு

1 M.E.R., 306 of 1907.

2 ஆராய்ச்சித் தொகுதி, பக். 453.

3 நாடக நவிற்றும் தண்டி என இயையும். ஆடகமன்றம்—தில்லைப் பொன்னம்பலம். 'நாடக நவிற்றும் வடநூல்' என இயைப்பதற்கு, 'ஆடகமன்றத்து' என்ற விசேடணம் ஏற்புடையதாகாமை காண்க.

நடைபெறவேண்டி, நம் அரசனது 38-ஆம் ஆண்டில், நெல்லூரை ஆண்ட சித்தரசனுடைய அதிகாரி யொருவர் 'வியாகரணதான வியாக்யான மண்டபம்' ஒன்றை நிருமித் துதவியுள்ளார். இவர் குலோத் துங்கசோழன்காவனூர் என்ற கிராமமொன்றையும் அதற்காக உதவினர் என்றும், அதனை நம்வேந்தன் இறையிலி யாக்க உத்தரவிட்டான் என்றும் திரு வொற்றியூர்ச் சாஸனங் கூறுகின்றது.[1]

13. முன்னோர்கல்வெட்டுக்களையும் அவற்றில் கண்ட அறங்களையும் பாதுகாத்தல்:—முன்னோரான அரசரும் பிறரும் செய்த அறங்கள் கோயில் முதலிய பொது விடங்களில் யாவரும் அறியக் கற்களில் பொறிக் கப்படும். திருப்பணி புரிதற்காக அக் கற்களைப் பிரிக்க நேரிடும்போது, அக் கல்வெட்டுக்களுக்குப் பிரதி யெடுத்துக்கொண்டு, திருப்பணி முடிந்தபின்பு உரிய இடங்களில் அவற்றை வரைந்து விடுவது வழக்கம். இது 'கற்படிமாற்று (Pd. 248)', 'படி யெடுத்தல்' எனப்படும். நம் சோழனது 20-ஆம் ஆண்டில், சீயமங்கலக் கோயில் கற்றளியாகச் செய்யப்பட்டபோது கற்படிமாற்றுச் செய்யப் பட்டமை,

> "தூணாண்டார் கோயில் வடவிசைத் திருமாளிகை குலோத் துங்கசோழச்சம்புவராயர் திருக்கற்றளி செய்வித்தலால், இக் கல்கள் அடித்துத் திருப்பணி செய்ய 20-ஆவது படி யெடுத்துக் கல்வெட்டினபடி" (S.I.I., vii, 65).

என்று காணுதலான் அறியலாகும். இவ்வாறே, அக் கல்வெட்டுக்களின்படி முன்னோர் அமைத்த

1 M.E.R., 201 of 1931.

அறங்கள் ஒழுங்காக நடைபெற்றுவரவும் மிக்க கவனம் செலுத்திவரப்பட்டது. நம் சோழனது 37-ஆம் ஆண்டில், திருப்புலிவனங் கோயிலுக்குப் பழமையாக நடந்து வந்த உற்சவங்களையும் திருநந்தாவிளக்குக்களையும் பழைய கல்வெட்டுக்களின்படி மகாசபையோர் நடத்தியதையும், அவற்றுள் திருவிளக்குக்கள் பல்லவ வேந்தனான அபராஜிதனாலும் இரட்டவரசனான கன்னரதேவனாலும் மதுரை கொண்ட சோழனான கோப்பரகேசரியாலும் நம் அரசனாலும் முன்னரே அமைத்ததையும் அச் சாஸனம் குறிப்பிடுதல் காணலாம்.[1]

14. அரசனுக்கு நன்மைவேண்டிச் செய்யும் அறம்:— நம்சோழவேந்தனிடமும் அவன் அரசினிடமும் அபிமானம் மிக்க தலைவர்களும் மேன்மக்களும் அவனது நல்வாழ்வை விரும்பி, கோயில் முதலியவற்றுக்கு அறங்கள் புரிந்துவந்தனர்.

> "உலகுடைய நாயனார் திருமேனி கல்யாணத்திருமேனியாக[2] இத் தேவர்க்குப் பூசைக்குடலாக......நீர்வார்த்துக் கொடுத்த நிலம்" (S.I.I., vii, 796.)

என்று, நம் வேந்தனது 21-ஆம் ஆண்டுச் சாஸனமொன்று கூறுகின்றது. இவ்வாறே 16-ஆம் ஆண்டில், அதிகாரியான அரையன் இராஜராஜதேவன் வாணதிராயர் திருக்கடையூர்க்கோயிலுக்குத் தம்

1 M.E.R., 396 of 1923; 67 of 1898.

2 "பெருமாள் திருமேனி கல்யாணத் திருமேனியாய் வஜ்ர காயமாகைக்கு" என வேறு சாஸனம் (181) கூறுவதிலிருந்து அரசனது தேகசௌக்கியத்தை விரும்பி இவ்வறங்கள் செய்யப்பட்டவை என்பது பெறப்படும்.

அரசனது நன்மையின்பொருட்டு இறையிலியும்,[1] 35-ஆம் ஆண்டில் எதிரிலிசோழக் கடம்பராயர் என்பார் தம்மரசனை "உலகுடைய நாயனர்" மதுரைக்கு எழுந்தருளின நாளில் திருமேனிக்கு நன்மை உண்டாகத் தம்மூர்க்கோயிலுக்கு நிலங்களும்[2] அளித்துதவிய செய்திகள் சாஸனங்களால் தெரிய வருகின்றன. இவற்றை நோக்குமிடத்து, தம் வேந்தனுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமோ பிறதுன்பங்களோ நேர்ந்தவிடத்து, அவை நீங்கவேண்டித் தம் அபிமான தேவதைகளுக்குப் பிரார்த்தனை புரியும் வழக்கம் அறியலாகும். இப் பிரார்த்தனைகள் தலைவர்களுக்கும் அவரைச் சார்ந்தோரால் நடத்தப்பட்டன.[3]

15. **சூளுறவுகள் :—** அறங்களோ, உடன்படிக்கைகளோ செய்பவர் அவற்றுக்குக் கேடு விளைவிப்போர்—

> "கங்கையிடைக் குமரியிடைச் செய்தார் செய்த பாவத்திற் படுவாராகவும்"
>
> "ஏழாநரகிற் கீழாநரகம் புகுவாராகவும்"

என்றும், செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் மீறுவோர்—

> "இப்படித் தப்பினேனாகில் எனக்கின்னாத சரிமாழ்வான்-செருப்பு மெடுத்துத் தம்பலமுந் தின்றேனாவேன்"
> (S.I.I., vii, 119.)
>
> "இப்படித் தப்பினேனாகில் என்னோட்டை யானே எடுத்துத் தம்பலமும் கலச்சோறும் தின்றேனாவேன்"
> (*Ibid.*, 127.)

1 M.E.R., 42 of 1906.
2 *Ibid.*, 339 of 1914; Pd. 169.
3 *Ibid.*, 521 of 1912.

"இப்படித் தப்பினோமாகில், (பகைவனுக்குக்) கடைகாக்கும் பறையற்க்குச் செருப்பு எடுக்கிறோம்"
(S.I.I., viii, 106.)

என்றும் இவ்வாறு கடுமையான முறையில் சபதம் கூறுதல் பெரிய தலைவர்களுக்குள்ளும் வழக்கமாயிருந்தது என்று தெரிகிறது.

16. **நாட்டுத்தலைவர்களின் உடன்படிக்கைகள் :—** சோழ ஏகாதிபத்தியத்தில் தலைவர்கள் பலர் தத்தம் நாடுகளில் சுதந்தரமாக ஆண்டுவந்தனர் என்றும், அவரெல்லாரும் தம் சக்கரவர்த்தியின் திருவாணைக்கு அடங்கி உற்ற காலங்களில் உதவிவந்தனர் என்றும் மேலே கூறியுள்ளோம். இவர்கள் சில சமயங்களில் தங்களுக்குள் மாற்சரியத்தாலோ, எல்லைவழக்குப்பற்றியோ மாறுபட்டுக் கலகம் விளைத்து அரசன் ஆணையை மீறி நடந்ததும் உண்டு. இவ்வாறு மீறி நடந்தபோது, சக்ரவர்த்தியிடம் மிகுந்த அபிமானம் உடையவரெல்லாரும் திரண்டு, பகைத்த தலைவரிடம் விரோதம் கொண்டு அவரை அடியோடு ஒழித்துவந்தனர் என்பதற்குப் பல பிரமாணங்கள் கிடைக்கின்றன. உதாரணமாக—

(i) நம் அரசனது 27-ஆம் ஆண்டில் நாட்டுத்தலைவர்கள் பதின்மர் சேர்ந்து, அரசாங்கத்துக்குக்கேடு சூழ்ந்த வாணகோவரையர்களுடன் பகைத்துச் செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையில் அடியில் வருமாறு கூறப்படுதல் அறியத்தக்கது[1] :—

1 S.I.I., viii, 106.

"இவ்வனைவோம் எங்களில் இசைந்து கல்வெட்டினபடியாவது—நாங்கள் ஒரு காலமும் இராச காரியத்துக்குத் தப்பாமே நின்று, சேதிராயர் அருளிச் செய்தபடியே பணி செய்யக் கடவோமாகவும். இப்படிச் செய்யுமிடத்து, மகதைநாடாழ்வானை வாண கோவரையனும் குலோத்துங்கசோழ வாண கோவரையனும் இவர்கள் பக்கல் ஆளாதல் ஓலையாதல் போகக்காட்டுதல் உறவு பண்ணுதல் அறுதி செய்தல் செய்யக்கடவோ மல்லாதோ மாகவும்.... இவர்களும் இவர்கள் அநுதாரத்துள்ளார் பக்கல் நின்றும் ஆளாதல் ஓலையாதல் வந்ததுண்டாகில் தேவர் ஸ்ரீபாதத்திலே போகக் காட்டக் கடவோமாகவும்.....எங்களில் ஒருவன் வேறுபட நின்று இராச காரியத்துக்கும் சேதிராயர் காரியத்துக்கும் எங்கள் காரியத்துக்கும் விரோதமாகச் சில காரியம் செய்த துண்டாகில்....தேவரும் நாங்களும் இவனை....அறச் செய்யக் கடவோமாகவும். எங்களிலே ஒருவரை வாணகோவரையராதல் இராசராசக் காடவராய னுதல் வினைசெய்தா ருண்டாகில் படையும் குதிரையும் முதலுக்கு நேராகக் கொண்டு குத்தக்கடவோ மாகவும்....இப்படிச் செய்திலோமாகில் வாணகோ வரையனுக்குக் கடைகா[க்கும்] பறையற்க்குச் செருப்பு எடுக்கிறோம்."

(ii) மற்றொரு தலைவனை அதிகமான் வேறு தலைவர் இருவருடன் 15-ஆம் ஆண்டில் செய்த 'நிலைமைத் தீட்டு' ஆவது[1] :—

1 S.I.I., vii, 119.

"மலையன்....ஆடையூர் நாடாழ்வார்க்கும்.... விக்கிரம சோழ சம்புவராயர்க்கும், விடுகாதழகிய பெருமாளான இராசராச அதிகைமானேன் கல் வெட்டினபடியாவது—இவர்கள் எனக்கு ஒருகால மும் தப்பாதிருக்க, நானும் இவர்களுக்குத் தப்பாதிருக்கக் கடவேனாகவும். எனக் கின்னாதார் இவர்களுக் கின்னாதார்களாகவும், இவர்கள்பகை என்பகை யாகவும், என்பகை இவர்கள்பகை யாகவும், யாதவராயர்பக்கலும், செய்யகங்கர்பக்க லும், குலோத்துங்க சோழச் சம்புவராயர் பிள்ளைகள்பக்கலும் ஆளும் ஓலையும் போகக் காட்டுதல் உறவு பண்ணுதல் செய்யாதே னாகவும்....இப்படி சம்மதித்தேன் விடுகாதழகிய பெருமாளேன். இப்படிக்குத் தப்பினேனாகில் எனக் கின்னாதை சரிமாழ்வான் செருப்பும் எடுத்துத் தம்பலமும் தின்றேனாவேன்." (S.I.I., vii, 119.)

(iii) 12-ஆம் ஆண்டில் குலோத்துங்க சோழ வாணகோவரையனுக்கும் திருக்கோவலூர் மலைய மானுக்கும் தங்கள் நாட்டெல்லைகள்பற்றி விவாத மும் கலகமும் நேர்ந்தபோது, இருவரும் முடிவில் ஒத்து, ஆள்வினையாற்றின் தென்பகுதி வாணகோ வரையனுக்கும் வடபகுதி மலையமானுக்கும் உரி யன என்றும், இருவரும் தங்கள் சக்கரவர்த்தியின் ராஜ காரியங்களில் ஒத்துநின்று வேண்டிய உதவி புரியக்கடவர் என்றும் உடன்படிக்கை செய்து கொண்டனர்.

இன்னும், சம்புவராயனும் மலையமானும் செய்துகொண்டதும், ராஜராஜ நீல கங்கரையன் என்பான் சம்புவராயன் காடவராயன் மூவேந்தரையர் என்பாரோடு செய்துகொண்டதும், பிறவுமான உடன்படிக்கைகள் நம் அரசன் காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவ் வுடன்படிக்கைகளை 'நிலைமைத் தீட்டு' என்று அக்காலத்தார் வழங்கி வந்தனர்.

17. **அரசகுலத்து முதிய பெண்மக்கள்:**—நம் குலோத்துங்கனது 5-ஆம் ஆண்டில் முதற்குலோத்துங்கன் மகள் அம்மங்கை என்பாள் ஜீவந்தையா யிருந்தாள் என்பது சிதம்பரம் கல்வெட்டொன்றால் தெரியவருகின்றது. அதில், "சுங்கந் தவிர்த்த ஸ்ரீகுலோத்துங்க சோழதேவரின் திருமகளார் பெரிய நாச்சியாரான அம்மங்கையாழ்வார்" என்று இவள் வழங்கப்பட்டுள்ளாள்.[1] நிலக்கிரயமொன்று 'அந்நிய நாமகரணத் தீட்டாக' இவள்பேருக்கு எழுதப்பட்டுளது. முதற்குலோத்துங்கன் இறுதிநாளில் இவள் 15-வயதுடையவளா யிருந்தவள் என்று கொண்டாலும், நம் சோழனது 5-ஆம் ஆண்டில் 76 வயதுள்ளவளாய் இருந்திருக்கவேண்டும். இவ்வயதிற் சிறிது அதிகமாயும் இருக்கக்கூடும். எவ்வாறாயினும், நான்கு தலைமுறைக்கு முன்னேன் ஒருவனுடைய மகளான ராஜகுலஸ்த்ரீயின் பிரஸ்தாபம் இவன்சாஸனத்திற் பயிலுதல் குறிப்பிடத் தக்கதேயாகும்.

1 S.I.I., iv, 226.

18. **குலோத்துங்கனது சிறப்புப் பெயர்கள்** :—நம் சோழவேந்தனுக்கு நாட்டில் வழங்கிவந்த சிறப்புப் பெயர்கள் பல. அவற்றுள், பரம்பரைப் பெயர்களான பரகேசரி, திரிபுவனசக்கரவர்த்திகள் முன்பவை எல்லாச் சாஸனங்களிலும் பயில்வன. இவையன்றி, குலோத்துங்கன் என்பதும் வீரராஜேந்திரன் என்பதும் 36-ஆண்டுகளுக்கு மேற்பட்டுப் பொதுவாய் வழங்கிவந்த பெயர்களாகும். இளமையில் இச்சோழன் குமார குலோத்துங்கன் என்றும் வழங்கப் பட்டான். கருவூர் வெற்றிக்குப்பின் முடிவழங்கு சோழன், சோழகேரளன் என்ற நாமங்கள் இவனுக்கு ஏற்பட்டன. இவன் பெயரால் அக் கருவூரும் 'முடிவழங்கு சோழபுரம்' என்ற பெயர் பெறலாயிற்று. கொங்குச் சேரர்க்குத் தான் வென்ற சேரவரசை யளித்து, அவர்முடியை வழங்கினமையால் இப்பெயர் வந்ததென்று தோன்றுகிறது. இக்குலோத்துங்கனது 24-ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் இறுதிவரையிலும் இவனது பிரபல நாமமாக வழங்கி வந்தது திரிபுவன வீரதேவன் என்பது. 'தமிழ்நாடு மூன்றனையும் வென்றாளும் வீரன்' என்பது இதன் உட்கருத்தாகக் கொள்ளலாகும். இந்தச் சிறப்புப் பெயர் மதுராவிஜயத்தில் இவன் தரித்ததென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது. இது திரிபுவன வீரசோழ தேவன், திரிபுவன சோழ தேவன், திரிபுவன தேவன் என்றும் மாறிப்பயில்கின்றது. அம் மதுரைவெற்றியில், முடித்தலை கொண்ட பெருமாள் என்ற பெயரும் இவனுக்குக் கிடைத்தது என்று

தெரியவருகிறது.[1] கோனேரின்மை கொண்டான் என்ற தொரு நாமமும் பிரபலமாக வழங்கியதுவே. "கோனேரின்மை கொண்டான் வீர ராஜேந்திரன் திரிபுவன வீரதேவன்" என்பது இவன் சாஸனம்.[2] இஃது இவன்முன்னோனை வீரராஜேந்திரனுக்கு வழங்கியதாதலால்,* அவனுடைய அப்பெயர்கள் இரண்டையும் இவனும் கொண்டனன்போலும்.

இவையன்றி, **உலகுடைய நாயனர்** (Pd. 169), (S.I.I., vii, 796), **உலகுடைய பெருமாள்** (205 of 1928), **உலகுய்யவந்த நாயனர்** (120 of 1912), **இராசாக்கள் தம்பிரான்** (80 of 1928), **இராசாக்கணயன்**" (S.I.I., vii, 1014) என்றும் இவனைச் சாஸனங்கள்[3] வழங்கும். இவற்றுள் பின்னவை இரண்டின் பெயரால் 'இராசாக்கள் தம்பிரான் திருவீதி,' 'இராசாக்கணயன் திருவிழா' என்று வீதியும் விழாவும் பெயர் பெற்றுள்ளன. இதனோடு, **தனி நாயகன்** (147 of 1927) என்ற பெயரும் இவனுக்கு உண்டு என்று தெரிகின்றது. இவையேயன்றி, **தியாக விநோதன்** என்ற பெயரும் நம் சோழன் பெற்றிருந்தான். இது, தியாக விநோத மூவேந்தவேளான், தியாக விநோதன், தியாகவிநோதபட்டன் என்று இவன் காலத்து

1 M.E.R., 266 of 1913.

2 *Ibid.*, 83 of 1926-7.

*"வீரசோழ கரிகாலசோழ வீரராஜேந்திர ராஜகேசரி பன்மரான கோனேரின்மைகொண்டான்" என்பது வீரராஜேந்திரன் சாஸனம் (M.E.R. 51 of 1931-2).

3 *சாஸனத் தமிழ்க்கவிசரிதம்*, பக். 84.

மக்களும், தியாகவிநோத நல்லூர், தியாகவிநோதன் ஆற்றூர், தியாகவிநோதன் திருமடம் என்று ஊர்களும் மடமும் பெயர்பெற்றிருத்தலால் வெளியாகின்றது. இச் சோழனது ஆட்சிக்கு முன்பு வழங்காமல், இவன்காலத்திலேயே இப்பெயர் மிகுதியும் பயின்றிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. தியாக சமுத்திரம் என்று விக்கிரம சோழனும், தியாக மேகம் என்று இராஜராஜனும் வழங்கப்பெற்றது போல, நம் குலோத்துங்கனும் தியாக விநோதன் எனக் கூறப்பட்டான் என்பதே பொருந்தும். திரிபுவன வீரனை இச்சோழனையே "சென்னிநாட்டெரியல் வீரன் தியாகமா விநோதன்" என்று கம்பநாடர் தம் பெருங்காப்பியத்தில் குறிப்பிடலாயினர் என்பது முன்பே விளக்கப்பட்டுளது. 'சென்னி போரமலன்' என அப் புலவர்பெருமானே 'அமலன்' என்ற பெயராலும் இச் சோழனைக் கூறுவர். அகளங்கன், அனகன் என்று முன்னோர் பெயர் பெற்றவாறே, 'அமலன்' என்று இக் குலோத்துங்கன் பெயர் பெற்றிருந்தனன்போலும். இவற்றால், 40 வருஷ ஆட்சியில் நம் வேந்தன் தரித்த சிறப்புப் பெயர்கள் பல என்பது தெரியலாம்.

19. **முன்னவரான அரசர் அரசியரை நாட்டார் வழங்கியுள்ள முறை:**—இறந்த தந்தை, பாட்டன், முன்னோன்—இவரைப் 'பெரிய தேவர்' என்பது அக்கால வழக்கு. நாட்டவரெல்லாரும் தங்கள் அரசனைத் தேவர், பெருமாள், நாயனார் என்றும்,

அவன் தேவியை நம்பிராட்டியார்[1] என்றும் பெரும்பாலும் வழங்குவர். அத் தேவியரும், அரசகுலத்துப் பெண்மக்களும் ஆழ்வார், நாச்சியார் என்று வழங்கப்படுவது முண்டு.

"காடவராயன் நம்பிராட்டியார்
பெண்ணரசியான உடையாழ்வார்"
அம்மங்கை யாழ்வார் ஆன பெரிய நாச்சியார்
(முதற் குலோத்துங்கன் மகள்) (S.I.I., iv, 226.)
"பிராட்டியாழ்வார்" (Pd. 174).
"ஆளுடைய நாச்சியார்" (விக்கிரமசோழன் மகள்)
(181 of 1925).

என்பன காண்க. "வயிற்றிற் பிறந்தவளே யாகிலும் ராஜமஹிஷியாய்ப் பட்டங்கட்டினால் 'ஆழ்வார்' என்றிறே சொல்வது" (திருநெடுந் தாண்டகம், 11 வ்யாக்) என்று ஸ்ரீபெரியவாச்சான் பிள்ளை எழுதிய தொடரும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

20. **தலைவர்களுக்கு வழங்கிய சிறப்புப் பெயர்கள்:—** மேலே பலவிடங்களிலும் கூறப்பட்ட அரசியல் அதிகாரிகளுக்கும், நாட்டுத்தலைவர்களுக்கும் மற்றத் தலைமக்களுக்கும் வழங்கிய பெயர்களை நோக்குமிடத்து, அவர் தம்முடைய இயற்பெயர்களுடன், தாம் இன்ன அரசனது அபிமானத்திற்கு உரியவர் என்பது தெரியும்படி அவ் வரசன்பெயர்களுள் ஒன்றையும், ஊர் வமிசங்களுக் குரிய பெயரையும், வீரச்

1 "உலகுடைய பெருமாள் நம்பிராட்டியார்"
S.I.I., viii, 112.

செயல் முதலியவற்றாற் பெற்ற பட்டப்பெயரை யும் தரித்திருந்தமை பலவிடங்களிலும் காணலாகும். உதாரணமாக,

"அம்மையப்பன் பாண்டிநாடு கொண்டான்
கண்டர் சூரியன் ராஜராஜ சம்புவராயன்" (718)
"செங்கேணி அத்திமல்லன் வீராண்டானன
எதிரிலிசோழ சம்புவராயன்"
"குலோத்துங்க சோழ நிருத்தப்பேரரையன்"

என்பன காண்க. இவர்களுக்கெல்லாம் குடிப் பெயர்க்குப் பின்—

ராஜர்	அதிராஜர்	பிள்ளை
ராயர்	அதியரையர்	முதலி
அரையர்	பேரரையர்	நாடாழ்வான் ;

முதலிய சிறப்புச் சொற்கள் இணைந்திருத்தல் காண லாம். இவற்றுள், பிள்ளை என்பது பிள்ளை முனைய தரையர் (57 of 1914), பிள்ளை சேந்தமங்கலமுடை யான் (213 of 1925), பிள்ளை ஜயதரப்பல்லவரையர் (479 of 1907) என்பனபோல முன்வருஞ் சிறப்புப் பெயர்களாகும். இச்சொல் பிராமண ஆசாரியர் களுக்கும் அக்காலத்து வழங்கியது உண்டு. "பிள்ளை அமுதனர்", "பிள்ளை லோகாசாரியர்" என்பன காண்க.

சில தலைவர்களுடைய சிறப்புப் பெயர்களி லிருந்து அவர்கள் செய்த காரியமும், வகித்த நிலை மையும் தெரியலாகும். சேனமீகாமன் இராஜ ராஜ சேதியராயன் என்பவன் சோழசேனதி

பதியா யிருந்தவன் என்பதும், பாண்டியநாடு கொண்டான் இராஜராஜ சம்புவராயன் என்பான் பாண்டிய நாட்டுப் போரில் வென்றவன் என்பதும், அத்திமல்லன் குலோத்துங்கசோழன் என்பவன் யானைப்படைத்தலைவன் என்பதும், தன்ம பரிபாலன் இராஜாதிராஜ மலையரையன் என்பான் தர்ம காரியங்களைக் கண்காணித்து வந்தவன் என்பதும் அறியக் கூடியன. போரில் வீரங் காட்டிய தலைவர்கள்—

கண்டர்சூரியன்	வீரமழகியான்
'தனிநின்று வென்ற'வன்	வீரபயங்கரன்
அமராபரணன்	வாணிலைகண்டான்
வீரராக்ஷஸன்	சூரநாயகன்

என்னும் இத்தகைய பட்டங்கள் பெற்றுள்ள செய்தியும் அத் தலைவர்கள்பெயர்களினின்று தெரிய வருகின்றன. தமிழகத்திற்குப் புறம்பான வடுகு கன்னட நாட்டுத் தலைவர்களும் அரசர்களும் தமிழியற்பெயர், சிறப்புப்பெயர்களைப் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தகுந்தது.

21. **வலங்கை இடங்கைப் பிரிவினர்:**—இப் பிரிவினர் எக்காலத்தில் உண்டாயினர், எப்படி ஏற்பட்டனர் என்று உறுதியாகச் சொல்லப் போதுமான ஆதார மில்லை. இடங்கைப் பிரிவினரைப் பற்றி நம் மன்னன்காலத்துக் கல்வெட்டு ஒன்று சில முக்கியமான செய்திகளை வெளியிடுகின்றது.

அஃதாவது: முற்காலத்தில், காசியப முனிவரின் யாகத்தைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு நெருப்புக் குண்டத்திலிருந்து பிறந்தவர்கள் இடங்கை வகுப்பினர். அரிந்தம சோழன் அரசு புரியுங்காலத்தில் ஒரு பெரும் பிராமணக் கூட்டமும் அவர்களுடன் இவ்வகுப்பினரும் சோழதேசத்தில் குடியேறினார்கள். சுமார் கி. பி. 1128-இல் திருச்சி ஜில்லாவிலிருந்த இவர்கள், தாங்கள் ஒரே இனத்தவரென்றும், தங்கள் சுயஉரிமைகளைக் காப்பாற்ற ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்றும், தங்களுக்குப் பரம்பரையாக ஏற்பட்ட விருது மரியாதைகளைக் காட்டாதவர்களைத் தம் விரோதிகளாகவே கருதவேண்டுமென்றும் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டார்கள். இச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களே 'சுருதிமான்கள்' என்போர். மேற்கூறிய ஒழுங்குகளை மீறி நடப்பவர்கள் ஜாதி பஹிஷ்காரம் செய்யப்படுவார்கள் என்பதும் அவர் தீர்மானம் (M.E.R., 1913, ii 39). ஆடுதுறையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட மற்றொரு சாஸனத்தால் இக்கூட்டத்தார் 98 உட்பிரிவினராவர் என்றும் இவர்களுக்கும் மற்றப் பிரிவினர்களுக்கும் அடிக்கடி சச்சரவு நடந்து வந்ததென்றும் தெரிய வருகிறது.

அத்தியாயம் X

அரசியல்

சோழ ஏகாதிபத்தியம்:—தமிழகத்தில் பேரரசர்களாய் ஆண்டவர்களைக் 'கோ' என்ற சொல்லால் முன்னோர் வழங்கிவந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழன், கோநெடுமாறன் என்ற பெயர்களைக் காண்க. மன்னர் பலருக்குந் தலைவனான சக்கரவர்த்தி என்பது இதன் பொருள். 'கோக்கண்டு மன்னர் குறைகடற் புக்கிலர்'[1] என இதே கருத்தில் பாடப்பட்டிருத்தல் காணலாம். தமிழ்நாடுகளிலும் அதனைச் சூழ்ந்த தெலுங்கு கன்னட முதலிய தேசங்களிலும், தங்கள் தனியாணை செல்லும்படி சக்கராதிபத்தியத்தை நிலைநாட்டிய தமிழ்க் கோவேந்தர்களுள் விஜயாலயன் வமிசத்துச்சோழமன்னரே தலைமை வாய்ந்தவர்கள். இவர்களது ஏகாதிபத்தியம் முதல்இராஜராஜன் காலத்திலிருந்து, வடக்கே கலிங்கமும் தெற்கே கன்னியாகுமரியும் கிழக்கும் மேற்கும் கடல்களும் எல்லைகளாகப் பெருகியது. இந்தச் சாம்ராஜ்யத்தின் தனி நாயகம் வகித்த அரசர்பெருமக்களை இராஜகேசரி வர்மன், பரகேசரி வர்மன் என்ற பட்டங்களுடன் 'கோ' என்றதைச் சேர்த்து, கோ ராஜகேசரி வர்மன், கோப் பரகேசரி வர்மன் என்று முன்னோர் வழங்கிவந்தனர். தந்தை இராஜகேசரி

1 தமிழ்நாவலர் சரிதை.

யாயின், மகன் பரகேசரி என்னும் பட்டம் உடையவனுவான் என்னுஞ் செய்தி முன்பே கூறப்பட்டுளது.

நாடுகள் :—இத்தகைய சோழ சக்கரவர்த்திகளால் பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்த ஏகாதிபத்தியம் பல மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோணுடு, பாண்டியநாடு, மலைநாடு, கொங்குநாடு, தொண்டைநாடு, கங்கபாடி, நுளம்பபாடி, வேங்கைநாடு, இலங்கை என்பவை இவ்வேகாதிபத்தியத்தில் அடங்கிய மண்டலங்களே. முதல்இராஜராஜசோழன் இவற்றுட் பலவற்றை வென்றுகொண்டவனுதலால், அவன் பெயரால், ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலம் (தொண்டைநாடு), மும்முடிச்சோழமண்டலம் (இலங்கை), முடிகொண்ட சோழமண்டலம் (கங்கபாடி) என்று இவ்வாருக அவை வழங்கப்பட்டன. நம் குலோத்துங்கன் காலத்தும் இப்பெயர்களே பெரும்பான்மை வழக்கில் இருந்தன.

இவ்வேகாதிபத்தியத்துள் தலைமையான நாடு சோழமண்டலம். இது 9 வளநாடுகளாகவும், 79 நாடுகளாகவும் வகுக்கப்பெற்றிருந்தது. இம்மண்டலம் பெரியநாடு எனவும் பெயர் பெறும். "இப்படிக்குக் கல் வெட்டினேம் எழுபத்தொன்பது பெரியநாட்டோம்"[1] என்பது சாஸனத்தொடர். "நாமே நாட்கவி பாடு நாட்போ விருப்பது பெரிய நாடே" என்ருர் கூத்தரும்.[2]

1 M.E.R., 521 of 1912.

2 ஈட்டியெழுபது, 2.

நகரங்கள் :—சங்க காலத்தில் சோழவேந்தர்க்குத் தலைநகரங்களாய் இருந்தவை கோழி என்ற உறையூரும், புகார் என்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமுமாகும். விஜயாலயன் வழியில் வந்த சோழர்கள் காலங்களில் ஆயிரத்தளி, தஞ்சை, கங்கை கொண்ட சோழபுரம், இராஜராஜபுரம் என்பவை இராஜஸ்தலங்களா யிருந்தன. நம் சோழன் காலத்தில் தலைமை நகரமாய் இருந்தது கும்பகோணத்தை அடுத்துள்ள ஆயிரத்தளியே யாகும். நந்திபுரம், பழையாறை, முடிகொண்ட சோழபுரம் என்றும் இது வழங்கப்பட்டது. இச் சோழன் பாண்டியனது தலைநகரான மதுரையில் அவனுக்குச் செய்த பரிபவங்களையும், அங்கே செய்து கொண்ட விஜயாபிஷேகத்தையும், ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் என்பவன் பின்பு சோழர் தலைநகரான இவ் வாயிரத்தளியில் திருப்பிச் செய்தான் என்று அப் பாண்டியன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது. இதிலிருந்து, நம் சோழன் அமர்ந்து ஆட்சி செய்த தலைநகர் இதுவே என்பது தெளியப்படும். இரண்டாம் இராஜராஜன் தனக்குப்பின் ஆள்வதற்கு இராஜாதிராஜனை யுவராஜனுக்கி அன்றே இறந்த இடமும் இவ் வாயிரத்தளிப் படைவீடே[1]. இராஜராஜனல் அபிமானிக்கப்பட்ட வேறு

1 படைவீடு—இராஜதானி.

தலைநகரம் இராஜராஜபுரம்[1] என்பது. இதனைத் தாராசுரம் என இக்காலத்தார் வழங்குவர். அளகை என்னும் நகரை நம் சோழனுக்கு உரியதாகக் குலோத்துங்கன் கோவை பலவிடத்தும் கூறுகின்றது. இது இராஜராஜபுரம் ஆகலாம். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தைக்காட்டிலும் நாகபட்டினம் இச்சோழன் காலத்தில் சிறந்த கடற்றுறைநகரமாய் இருந்ததென்று அக்கோவையால் (105) தெரிய வருகின்றது.

அரசியல் தலைவர்கள்:—அரசனுக்குத் தலைமையமைச்சன் ஒருவன் உண்டு[2]. இம் மந்திரியே அவனுல் விபவங்கள் யாவும் பெற்று, எல்லா அரசியல் துறைகளுக்குந் தலைவனுய் விளங்குபவன்.

1 இராஜராஜனுல் விசேடமாக அபிமானிக்கப்பட்டமையால் இப்பெயர் பெற்றது. இராஜராஜன் என்பது குபேரன் பெயர். அதனுல் இராஜராஜபுரம் அக்குபேரன் நகரான அளகை எனப்பட்டதுபோலும்.

2 "போசராசா வங்கிசோற்பவர்........மந்திரிகளாகவே இருப்பதல்லது காரியஞ் செய்யார். அவர் இக்காலத்துங் கணக்கெழுதுகின்றது முறைமையல்ல. அவர் முடிசூடப்பெருத அத்தனையே யல்லாது இராச விபவமெல்லாம் பெறுவரெனவும் மந்திரிகளாவதே முறையெனவும் உணர்க. பெருநம்பிப்பட்டம்... குமரப்பட்டமாதலால் (அதுபெற்றவர்) இராசாவும் நம்பிராட்டியும் ஏவின கருமம் செய்யக்கடவர். அல்லாத போசராசா வங்கிசோற்பவர் மந்திரிகளாகவே இராசாக்களையும் நம்பிராட்டிகளையும் சிட்சித்துத் தங்களேவல் செய்விப்பர். இஃது இவர்களுடைய வாசி. இரண்டு சாதியார்க்கும் அதிகாரி என்ற பட்டப்பெயர் பொது என உணர்க" (தக்கயாகப்பரணி, 179 உரை) என்ற முன்னோர் கூற்ருல், ஒரு கூட்டத்தார் பரம்பரையாகவே மந்திரிப்பதவியை வகித்துவந்த முறையும் தமிழ்நாட்டில் உண்டென்பது தெரியலாம்.

இராஜராஜன்காலத்திலும், நம்சோழன் தமையன் நாளிலும் அமைச்சர்தலைவராய் விளங்கிய பல்லவ ராயரை—

> "பத்துக்கோயிற் கொத்து(க்கு)ம்...... அகம்படியாய முள்ளிட்ட துறைகளுக்கும் முதலிகளுமாய், முதலிகளோபாதி காரியத்துக்கும் கடவருமாய், எல்லா வரிசைகளும் முன்னேவல் உள்ளிட்ட முதலிகள் பெறக்கடவ ஏற்றங்களும் பெற்று"

வாழ்ந்தவர் என்று பல்லவராயன்பேட்டைச் சாஸனம் கூறுதல் அறியத்தக்கது. நம் அரசனாட்சிக் காலத்தில் தலைமை மந்திரியாயிருந்தவர் எவரென்று தெரியவில்லை. இனி, தலைமையமைச்சனை யடுத்த அரசாங்க அதிகாரிகள் 'உடன் கூட்டத்துப் பெருமக்கள்' எனப்படுவர். இவர்களை 'முதலிகள்' என்றும் வழங்குவர். தலைமை மந்திரியைப்போலவே அரசனால் வரிசைகள் பெற்று அவனுடன் இருந்து ஆலோசனை கூறியும், அரசியல்துறைகளை நிர்வகித்தும் வந்தவர்கள் இன்னோர். திருமந்திரவோலை, விடையிலதிகாரி, வரிக்குக் கூறு செய்வார், நாட்டதிகாரி என இவர்கள் பலவகையினராய் இருந்தனர். இவருள், திருமந்திரவோலை என்பவன் அரசன் திருவாய்மலர்ந்தருளும் ஆணைகளைக் கேட்டு எழுதியும், இன்னின்ன காலத்து இன்னின்ன நடத்தற்குரியன என்பதை அவனுக்கு நினைவூட்டியும், அவனால் நடத்தற்குரிய காரியங்களை நிர்வகித்துப் பார்த்தும் அவனது 'அந்தரங்ககாரியதரிசி'யின் ஸ்தானத்தி லிருந்தவன்.

"முறையிடத்திரு மந்திர வோலையான்
முன்வணங்கி முழுவதும் வேந்தர்தம்
திறையிடப்புற நின்றனர் என்றலும்
செய்த நோக்கில்வந் தெய்தி நெருக்கவே" (315)

என்று செயங்கொண்டாரும், தம்மரசனுன அபயன் காலத்தில் இவ் வதிகாரி நடத்திய காரிய முறையைக் கூறுதல் காணலாம். நம் சோழர்பெருமான்கீழ் இவ்வுத்தியோகம் வகித்தவர்களுள் முக்கிய மானவர் பின்வருவோர்:—

இராஜ நாராயண மூவேந்த வேளான்
மீனவன் மூவேந்த வேளான்
நெறியுடைச் சோழ மூவேந்த வேளான்.

இனி, அரசரிடமிருந்து பிறக்குங் கட்டளைகளை அவரவர்க்கு அனுப்பி உத்தரவிடுந் தலைவன் 'விடையிலதிகாரி' ஆவான். வாங்கப்பட்ட அரசிறை முதலிய வருவாய்களையும் செலவுகளையும் ஒழுங்காக வைப்பித்து மேற்பார்ப்போர் 'வரியிலார்' எனப் படுவர். அரசிறை முதலியன விதித்துத் திட்டஞ் செய்யும் அதிகாரிகள் 'வரிக்குக் கூறு செய்வார்' ஆவர். இவர்களன்றி, அரசிறை நீங்கிய ஊர்களின் கணக்குக்களை மேற்பார்க்கும் புரவரிச்சீகரண நாயகமும், குத்தகை நிலங்களின் கணக்கு வைக்கும் 'வரிப்பொத்தக' அதிகாரியும் நாட்டின் நிலைமைகளை ஆராய்ந்து ஒழுங்கு செய்யும் நாட்டதிகாரிகளும், அரசிறைகள் தண்டுவதை மேற்பார்க்கும் 'தண்டு வா'னும் இருந்தனர் என்பது நம் சோழன் சாஸனங்

களால் தெரியவருகின்றது. இவ்வரசியல்துறைகளுக்கெல்லாம் நம் அரசன்கீழ் அதிகாரிகளாயிருந்தவர்கள் பலர். அவருள்—

களப்பாளராசர்	வாணதிராசர்
தொண்டைமான்	வேசாலிப்பேரரையர்
நுளம்பாதிராசர்	காடுவெட்டிகள்
விழுப்பாதிராசர்	கொங்கராயர்
நந்தியராசர்	சித்தரசர்
வயிராதிராசர்	விழிஞத்தரையர்

முதலியோர் இவன் காலத்துக் கல்வெட்டுக்களில் அடிக்கடி பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றனர். இவருள் பலர் உடன்கூட்டத்துப் பெருமக்களாகவும் விளங்கியவர்கள் எனத் தோன்றுகின்றது. நாட்டுத் தலைவர்களான சாமந்தர்கள் சிலரும் இவ் வுடன் கூட்டத்தவர்களிற் சேர்ந்தவர்களே.

அரசனிடம் குறையோ முறையோ உரிமைகளோ பெற வேண்டியவர்கள் தங்கள் வேண்டுகோளை முதலில் இவ்வதிகாரிகளுள் ஒருவரிடம் அறிவிப்பர். அறிவித்தவற்றை விசாரித்து, அரசன் ஆணைபெறுவது அவசியமானால், அவ்வதிகாரியே அவ்வரசனிடம் நேரில் விண்ணப்பம் செய்வார். அதனைக் கேட்ட வேந்தன் காரியத்துக் கேற்றபடி உடன்கூட்டத்தவரோடு கலந்தோ தனியாகவோ முடிவுசெய்து, தன் ஆணையை வரிக்குக் கூறு செய்வார் முதலிய அதிகாரிகளுக்கு வாய்மொழியாக அருளிச்செய்வான். அவ் வருளிச்செயல் திருமந்

திரவோலையதிகாரியால் பட்டோலை கொள்ளப் பட்டு, உடன்கூட்டத்து அதிகாரிகளின் கையொப் பத்துடன் உரிய கீழதிகாரிக்கு அனுப்பப்படும். இவ்வாறன்றி, அரசனுக்கு வேண்டியவர்கள் அவனிடம் நேரே தங்கள் குறைமுறைகளை விண் ணப்பித்து அவன் ஆணையைப் பெறுவதும், சொந்தக் காரியமானவற்றை அரசனே பிறரோடு ஆலோசிக்காமல் ஆணையிடுவதும் உண்டு. உதார ணங்கள் வருமாறு :—

(i) **உடன்கூட்டத்ததிகாரிகள் மூலம் பிறந்த கட்டளை** :—"இந்நிலம் இத்தேவர்க்கு திருநாமத்துக் காணியும் தேவதான இறையிலியுமாக.........பெற வேணுமென்று களப்பாளராயர் நமக்குச் சொன்ன மையில் இப்படிச் செய்யக்கடவதாகச் சொல்லிக் கணக்கிலும் இட்டுக்கொள்ளக் கடவர்களாக வரிக் குக் கூறுசெய்வார்களுக்கும் சொன்னோம். எழுதி னான் திருமந்திரவோலை.........(S.I.I., v, 708.)

(ii) **தனக்கு வேண்டியவர்க்கு நேரில் இட்ட கட்டளை** :—"நம்மைச் சேவிக்கும் குலோத்துங்க சோழ நிருத்தப்பேரரையன் (தான் விலைகொண்ட பொது நிலத்தை) அனுபவிக்கவும், இப்படிக்கு இக் கோயிலிலே கல்வெட்டவும் கடவதாகப் பெறவேணு மென்று நமக்குச் சொன்னமையில் இப்படிச் செய்யக் கடவதாகச் சொன்னோம். பிரமாணப் படியே கல்வெட்டிக் கொடுப்பது என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினபடி திருமந்திரவோலை......எழுத்து." (S.I.I., vii, 433.)

(iii) **தன்காரியமாக அரசனிட்ட கட்டளை** :—கருவூரான முடிவழங்குசோழபுரத்துத் திருவானிலை மகாதேவர்கோயிலில்..........மகாதேவர்க்கு வேண்டும் நிவந்தங்களுக்கு வேண்டுவதாக..........ஐம்பதிற்று வேலி நிலம்......திருநாமத்துக்காணியாகக் கொடுத்தோம். 23-ஆவதுமுதல் தேவதானம் இறையிலியாக இடக்கடவதாகச் சொல்லிக் கணக்கிலும் இட்டுக் கொள்ளக் கடவர்களாக வரிக்குக்கூறுசெய்வார்களுக்கும் சொன்னோம். தேவதான இறையிலியாகக்கொண்டு நிவந்தஞ் செலுத்தப் பண்ணுக.....எழுதினேன்"[1]..........(S.I.I., iii, 23).

மகாசபைகள்:—அரசியல் துறைகள் மேற்கூறிய அதிகாரிகளின் மேற்பார்வைக்கு உட்பட்டிருந்தது போலவே, ஜனசமுதாயத்துக்குரிய பொதுக் காரியங்களும் நியாயபரிபாலனமும் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் அமைந்த சபைகளால் நிர்வகிக்கப் பட்டுவந்தன. இச்சபையின் அங்கத்தினரெல்லாரும் பொதுமக்களால் தெரிந்தெடுக்கப் பட்டவர்களே. அவ்வாறு தெரிந்தெடுப்பதற்கும், தெரிந்தெடுத்த அங்கத்தினர் செய்வதற்குரிய காரியாதிகளுக்கும் ஏற்ற விதிகள் மிக்க செப்பமாக அரசாங்கத்தாரால் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆயத்துறை, நியாயத் துறை, தேவதானம், திருவிடையாட்டம், பள்ளிச் சந்தம், அகரப்பற்று, மடப்புறம், ஜீவிதப்பற்று,

1 இறுதியில், திருமந்திர வோலை, உடன் கூட்டத்துப் பெருமக்கள் இவர்களின் கையெழுத்துக்கள் அதிகமாயிருந்தால்; அவை இச்சாஸனங்களில் காட்டப்படா.

படைப்பற்று, வன்னியப்பற்று முதலிய பொது உரிமைகளெல்லாம் இவர்கள் மேற்பார்வையில் சிறிதும் குறைவில்லாமல் நடைபெற்றுவந்தன. இம் மகாசபையின் உட்பிரிவுகளான தர்மவாரியம், ஏரிவாரியம், தோட்ட வாரியம், ஊர்வாரியம், பொன் வாரியம் இவைபோன்ற கிளைச்சபைகளும் தாய்ச் சபைகளுடன் ஒத்துழைத்துவந்தன.

நம் வேந்தன்காலத்தில் இந்த மகாசபைகள் ஆலய முதலிய அறப்புறங்களுக்கு இறை கழித்துக் கொடுத்தும் (The Colas, II. ii. p. 706), நிலவரித் திட்டஞ் செய்தும் பூமிகள் உதவியும் (*Ibid.*, 689), பிறர் அளித்த நிலங்களையும் பொருள்களையும் ஏற்றுக் கண்காணித்தும் (*Ibid.*, 688), திருப்பணிகள் பலபுரிவித்தும் (*Ibid.*, 686), இராஜத்துரோகம் சிவத்துரோகம் களவு முதலியவற்றுக்குத் தண்டம் விதித்தும் (*Ibid.*, 683, 687), பொதுக் காரியங்களைத் திறமையுடனும் சிரத்தையுடனும் நிர்வகித்துவந்த செய்திகளைக் கல்வெட்டுக்கள் மூலம் நாம் பரக்கக் காணலாம். இம் மகாசபையே யன்றி, நாட்டாரும் நகரத்தாரும் திரண்டு சபை கூடிக் கொலை களவு முதலிய குற்றங்களை ஆராய்ந்து உரிய தண்டனைகளை விதிப்பதும் உண்டு (*Ibid.*, 683, 694). இத்தகைய மகாசபைக்கு அங்கத்தினரைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் இருந்த பழைய விதிகளை நம் வேந்தன் சில நகரங்களில் திருத்தி யமைத்துள்ளான்.[1] இச் சோழனது ஏழா

1 M.E.R., 120 of 1928.

வது ஆட்சியாண்டில் உண்டான தலைநாயிறு கல்வெட்டில் (M.E.R., 1927 II, 28) இக் கூட்டத்தாரின் விதிகளாகக் காணும் விஷயங்களாவன :—

1. இவ்வாண்டுமுதல் சபைக்கூட்டத்துக்கு அங்கத்தினர்களாகத் தேர்ந்துஎடுக்கப் படுவோர், அத் தேர்தலுக்குமுன் பத்து வருடங்கள் அக் கூட்டத்தின் அங்கத்தினராய் இருந்திருக்கக்கூடாது.

2. வித்வான்களாயும், சமபுத்தி உள்ளவர்களாயும், நாற்பது வயதுக்கு மேற்பட்டவர்களாயும் உள்ளவர்களே தேர்தலுக்கு உரியவர்கள்.

3. இந்த ஏழாம் ஆண்டுக்கு முன்னும்பின்னும் ஐந்து வருடங்கள்வரை, கூட்டத்து அங்கத்தினர்களின் உறவினர்களும் தேர்தலுக்கு உரிமையில்லாதவர்கள்.

4. அரசிறை முதலிய கடமைகளைச் சரிவரச் செலுத்தாதவர்களும், இலஞ்சம் வாங்கினவர்களும், மற்ற வினைக்கேடு உள்ளவர்களும் சபை அங்கத்தினராய் இருக்க உரிமையற்றவர்கள் என்பன.

இம் மகாசபை அங்கத்தினரான பட்டர்கள் (வித்வான்கள்) நம் சோழன்காலத்தில் கூடிச் செய்த குற்றத் தீர்ப்புக்கள் சில இங்கே குறிப்பிடத் தக்கவை :

ஒரு சமயம் இருவர் தங்கள் வயலில் ஒரு எருமைமாடு பயிர்களை மேய்வது கண்டு அதை நன்றாய் அடித்தார்கள். அதனால் எருமை இறந்துவிட்டது. அச் செய்தியை அவர்கள் பட்டர்களுக்குத் தெரிவிக்க, பட்டர்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் கோயிலுக்கு ஒரு தீபம் கொடுக்கும்படி சொல்ல, அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள். (M.E.R., 110 of 1919).

இனி, தேவாலயம் முதலியவற்றின் சொத்துரிமைபற்றி நேரும் பெரிய வழக்குக்களை அரசன் தன் உடன்கூட்டத்து அதிகாரிகளைக்கொண்டு விசாரிக்கச் செய்வதும், அவர்களது விசாரணை முடிவைப் பெரும்பாலும் அனுமதித்து உறுதி செய்வதும் வழக்கமாகும். உதாரணமாக:—

நம் வேந்தனது 15-ஆம் ஆண்டில், திருவாவடுதுறைக் கோயிலார்க்கும் திருவாலங்காட்டுக் கோயிலார்க்கும் தோட்டக் கூறான நிலங்கள் சிலவற்றின் உரிமைபற்றி விவாதம் நேர்ந்தபோது, அதனைத் தீர்த்துவைக்கும்படி நம் அரசனிடம் கொங்கராயர் என்பவர் வேண்டிக்கொண்டார். அரசன் தன் அதிகாரிகளான வாணதிராசர், நுளம்பாதிராசர், வரிக்குக்கூறு செய்வார் இவர்களுக்கு அவ் வழக்கை ஆராயும்படி உத்தரவிட்டான். அதன்படி அவர்கள் கூடிச்செய்த விசாரணையில், திருவாவடுதுறையார் கொண்டாடும் பாத்தியம் தவறு என்றும், திரு

வாலங்காட்டார்க்கே அஃது உரியதென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. இத்தீர்மானத்தை அரசனுக்கு அறிவித்ததும், அவன் ஆணைப்படி அந் நிலவுரிமை திருவாலங்காட்டார்க்கே திருப்பி அளிக்கப்பட்டது.[1]

இவ்வாறே நம் வேந்தனது 17-ஆம் ஆண்டில் திருமாகாளத்துக் கோயில் நிலத்தை 'விடுதீட்டுப்' (release deed) பெற்றுத் தாம் அடைந்திருப்பதாக இராஜபவித்திரப் பல்லவராயர் என்ற அதிகாரி பாத்தியங் கொண்டாடினர். அப்போது வாணதிராசர், நுளம்பாதிராசர் என்ற வேறு அதிகாரிகள் இருவர் அந்நிலம் கோயிலுக்கு உரியதென்று கூற, அவ்வழக்கு வேசாலிப்பேரரையர் என்பவரால் விசாரிக்கப்பட்டு, பல்லவராயர் கொண்டாடிய பாத்தியத்துக்கு ஆதரவில்லை யென்றும், கோயிலுக்கே அஃது உரியது என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது.[2]

மேற்கூறியவை போன்றவை மற்றும் பல உண்டு. இவற்ருல், நகர கிராம மகாசபைகளும், நாட்டாரும், அரசனும், நாட்டு வழக்குக்களையும் குற்றங்குறைகளையும் நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து வந்தமையால், நீதி பரிபாலனம் நெறிமுறை பிறழாமல் நடந்துவரலாயிற்று என்பது அறியலாகும்.

இனி, அரசியலுக்குரிய துறைகளாக அமைந்தவை எத்தனையோ உள்ளன. குடிகளின் பாத்தியா பாத்தியங்களும், நிலங்களின் அளவைத்திட்டமும்,

1 M.E.R., 83 of 1906.

2 *Ibid.*, 112 of 1910.

அவற்றிற்கு ஏற்பட்ட அரசிறை முதலிய வரி விகிதங்களும், நாணயங்களின் செலாவணியும், ஆலயங்கள் முதலிய அறப்புறங்களின் பரிபாலன முறைகளும்,ஜாதி தர்மங்களின் வியவஸ்தையும்,வியாபாரிகளின் கூட்ட ஒழுங்கும் நாட்டுமக்களின் வழக்கங்களுக்கேற்ப வழங்கி வந்தன. இவையாவும் பெரும்பாலும் முன்னோரான சோழமன்னர் மேற்கொண்ட முறைகளென்றே சொல்லலாம். இவற்றையெல்லாம் இங்கு விரிப்பின் இவ்வதிகாரம் அளவு கடந்துவிடும். ஆதலால், இவைகளை விடுத்து, நம் சோழன்காலத்து அரசியற் செய்திகளாக அறியப்பட்டவற்றை மட்டும் இங்கே குறிப்பிட்டோம்.

குணாதிசயங்கள்—இதுவரையில் கூறிவந்த செய்திகளால் குலோத்துங்கனது வாழ்க்கை வரலாறுகளைத் தொடர்ச்சியாக நாம் ஒருவாறு அறிந்துகொள்ள இயலும். இவ்வேந்தன் முதற்குலோத்துங்க சோழனுக்குப் பின்பு தௌகித்திர பரம்பரையில் வந்தவனாதலால், சோழகுலத்துப் பெருவீரர்களின் இரத்தம் இவன் நரம்புகளிலும் ததும்பியோடுவதாயிற்று. இரண்டாம் இராஜராஜன் தன் வமிசவிருத்திக்காகக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து கொணர்வித்த சிறுவர்கள் இருவருள் இவன் ஒருவன் என்று முன்பே அறிந்தோம். அவ்வாறு தருவிக்கப்பட்டதுமுதலே, ஆயிரத்தளியரண்மனையில் வளர்ந்து, தக்க அமைச்சர்களாலும்

அறிஞர்களாலும் இவன் சிட்சை செய்யப்பெற்று வந்தனன். அதனல், இராஜ்ய நிர்வாகத்துக்கு வேண்டிய அறிவாற்றல்களெல்லாம் இவனிடம் தாமாகவே நிரம்பின. நிரம்பியிருந்த நிலையில், இவன் தமையன் ஆட்சியும் முடிவுபெறவே, சோழ ராஜ்யபாரம் தன்னைத் தாங்கவல்ல இவன்தோள் களிலே சலனமின்றித் தங்கியது.

இச் சோழனை இவன் முன்னேனை முதற் குலோத்துங்கனது அமிசாவதாரம் என்றே சொல்ல லாம். பெயர் ஒற்றுமையும், அந்நிய மரபிலிருந்து புகுந்து அரசுக்கு உரிமை பூண்ட ஒப்புமையும் முன்பே தெரியவந்தவை. இவை தவிர, வீரம் நியர்யம் தியாகம் என்ற மூன்று ராஜகுணங்களை யும் மும் முரசங்களால் முழக்கிய தன்மையிலும் இவ்விருவரும் பெரும்பாலும் ஒத்தவர்களே.

> "பொங்கொளி யாரமும் புயத்தலங் கலும்போல்
> வீரமுந் தியாகமும் விளங்க" (குலோத். I)
>
> "வீரக்கொடியோடு தியாகக் கொடியெடுத்து"
> (குலோத். III)

என்று இக்குணங்களையே இவ் விருவர்மெய்க்கீர்த் திகளும் சிறப்பாகக் கூறுதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

(1) **வீரத்திறம்:**—நம் சோழர்பெருமானது வீரப் பெருமைகளை இன்னும் விவரித்தல் மிகையாகும். இவன்காலத்தும் இவன்தம்பியான சங்கரராஜன் காலத்தும் வாழ்ந்தவராக அறியப்படுஞ் சங்கர சோழனுலா ஆசிரியர்,

மற்றெல்லாச் சோழரினும் அதிகமான வீரச் சிறப்பைப் பெற்றவன் குமார மகீதரன் எனப் பட்ட இக்குலோத்துங்கன் என்று கூறியிருத்தல் முன்பு குறிப்பிடப்பட்டுளது.[1] அவர்கூறியவாறு, போரில் பல்லாயிரவரைக் கொன்று அவர் தலைகள் குருதிவெள்ளத்தில் மிதப்பப் பேய்கட்கு விருந்தளித்து, மாற்றரசரிடம் திறைகொண்டு, தனது புலிக் கொடியை அரசர் பலரும் அணியச்செய்த வெற்றிச் சிறப்பியல்பினாலேயே வீரராஜேந்திரன், திரிபுவன வீரன் என்ற பெயர்கள் இவனுக்கு வாய்த்தன. புலவர்பெருமானான கம்பரும்,

> "புவிபுகழ் சென்னிபோ ரமலன்"
> "சென்னிநாட் டெரியல் வீரன்"

என்று இக்குணப்பெயர்களால் இவனைக் குறிப் பிட்டிருத்தல் அறியத்தக்கது. இக் குலோத்துங் கன் பெரும்போர்களிலே தன் அஞ்சாத் தறுகண் மையைக் காட்டிவந்தவனாயினும், பகைவர்கள் வந்து பணிந்தபின், அவர்கள் இழைத்த சூழ்ச்சிகளை யும், தீமைகளையும் முற்றும் மறந்து, அன்பும் மரியா தையும் அவர்களிடம் காட்டிவந்தவன்.

> "பயந் தோடினரைக் காயாத சிங்கம்"
> "வழுதியர் சேரர் திறைதர வேவன் சிறையைவிடுத்
> தழுதுயர் மாற்றுங் குலோத்துங்க சோழன்"

1 பக்கம் 66.

என்றார் கோவையாசிரியரும். 'போர் அமலன்' என்று கம்பநாடர் இவனுக்குப் பேர் வழங்கியதும் இப் பெருங்குணத்தைக் கண்டென்றே சொல்ல லாம். ஆகவே, "பேராண்மை என்ப தறுகண் ஒன் றுற்றக்கால், ஊராண்மை மற்றத னெஃகு"[1] என்றவாறு அமைந்த நம் வேந்தனது மறக்கருணைத் திறம் விளக்கமாகும்.

இவ்வாறு மறக்கருணையுடையனாயினும், பணி யாத பகைவரிடம் இவன் சிறிதும் மனமிரங்கியவன் அல்லன். இவனது மதுராவிஜயத்தில் பாண்டிய நாட்டைப் பாழ்படுத்தியும், பாண்டியன் அரண்மனை யுட் புகுந்து, அங்குள்ள அவன் மண்டபங்களை இடித்துக் கழுதை ஏர்கொண்டுழுது கவடிவித்தியும்,[2] பாணனுக்குப் பாண்டியப் பட்டஞ் சூட்டியும் இவன் புரிந்த செயல்கள் கொடுமையானவையே. ஆனால், தானும் தன் முன்னோனும் தக்க சமயங்களில் புரிந்த நன்றிகளையும் செய்த உடன்படிக்கைகளையும் பாண்டியன் மறந்து, தனக்குக் கேடு சூழ்வதை அறிந்ததும் உண்டான பெருஞ்சீற்றத்தின் விளைவே இச்செயல்கள். நம் சோழன் உள்ளொன்றும் புறம் பொன்றும் உடையவன் அல்லன். அளித்த வாக்

1 திருக்குறள், 773.

2 இது, "உழுதுவித்திடுதல்" என்னும் புறத்துறையாகும்; "எண்ணார் பல்லெயில் கழுதையே ருழுவித்து, உண்ணு வரகொடு கொள்வித் தின்று" என்பர் (புறப். வெண். 6, 26).

குறுதியை உலகம் பிறழினும் வழுவாது செய்பவன்.

"மனம் வாக் கிரண்டு செய்யான்" (337)
"வேதம் பொய்த்தும் பொய்யாதவன்" (29)

என்று இக்குணங்களைக் கோவையாசிரியரும் பாராட்டுகின்றார். அதனாற்றான், இக்குணங்கள் தவறிய பகைவரிடம் இவன் தன் கொடுமையைக் காட்ட நேர்ந்தது என்னலாம். இப்படிப்பட்ட வன்கண்மைகளை இவன் முன்னோரும் பகைவர் திறத்தில் காட்டியவர்களாயிருத்தலும், அது புறத்துறைகளுள் ஒன்றாகப் புகழப்படுதலும் இங்கு அறியத்தக்கவை.

நம் சோழன் சிறு பிராயமுதலே குதிரை யேற்றம், யானை யேற்றம் முதலிய போர்ப் பயிற்சிகளிலும், வேட்டையாடுதல் நீர்விளையாட்டு முதலியவற்றிலும் விருப்பமுடையவன் என்று தெரிகின்றது. 'வாசிநகுலன்', 'பரிவீரன்' என்று இவனைப் புகழ்வர் கோவை நூலார். மதுராவிஜயத்தின்பின் அந் நகர்ப் பக்கங்களில்,

"வெஞ்சிலை வாங்கி வேட்டையாடி நீர்விளையாடி
ஓடைமதக் களிறேறி ஆடல்வாம் பரிநடவித்
தண்டளவ மலர்மாலையில் வண்டாடச் செண்டாடி"

மகிழ்ந்தான் என்று கூறும், இவனது மெய்க்கீர்த்தி. மகிழ்ச்சிக் காலங்களில் அரசர் முதலியோர் இத்தகைய விளையாட்டுக்கள் புரிதல் பண்டை வழக்கமே. சேரமான்பெருமாள்நாயனாரும் சுந்தரமூர்த்திகளும்,

"செண்டாடுந் தொழின் மகிழ்வும்
சிறுசோற்றுப் பெருஞ்சிறப்பும்
வண்டாடு மலர் வாவி
மருவியநீர் விளையாட்டும்"

(பெரியபுராண. சேரமான். 155).

புரிந்தனர் என்றும், "நிலைச்செண்டும் பரிச்செண்டும் வீசிமிக மகிழ்வெய்தி"னர் என்றும் சேக்கிழார் பாடுதலும், 'வாலுளைப் புரவியிற் பொருவில் செண்டாடி" என்று கம்பர் கூறுதலும் (க. ராமா. நகரம். 68) இங்கே ஒப்பிடத்தக்கன.

கி. பி. 1178-ல் எழுதிய சீன ஆசிரியரொருவர் சோழநாட்டையும் அதன் படைநிலையையும் பற்றிக் கூறுவதாவது:

"இத்தேசம் மேற்குநாடுகளுடன் பகைகொண்டுளது. அரசாங்கத்தில் 60,000 யானைக ளடங்கிய ஒரு மாபெரும்படை உளது. ஒவ்வொரு யானையும் 7, 8 அடி உயரம் உடையது. போரிடுஞ் சமயத்தில் இவ் யானைகளின் முதுகின்மேல் உள்ள அம்பாரிகளில் வீரர்கள் அநேகர் செல்கின்றனர்; இவ்வீரர்கள் கையில் ஈட்டி யேந்தி யுத்தம்புரிகின்றார்கள். அம்புகளை வெகுதூரம்வரை செல்ல எய்கின்றனர். போரில் வெற்றி யளிக்கும் யானைகளுக்குச் சிறப்புப் பெயரீட்டு வழங்குகின்றனர். சிலர் நேர்த்தியான மேல்விரிப்புக்களையும், பொன்னாலான முகபடாங்களையும் அதற்குப் பரிசாக அளிக்கின்றனர். தினந்தோறும் அரசன்சமுகத்

தில் யானைப்படை கொணர்ந்து காட்சியாக நிறுத்தப்படும்."

(2) **நியாயத்திறம்** :—பெருவீரனாகிய நம் சோழனிடத்தில் நியாயபரிபாலனம் நிரம்பியிருந்தது. இவன் ஆட்சியின் நேர்மை மேலே கூறிவந்த பற்பல செய்திகளாலும் விளக்கமானதே. "மாமனு நூல் ஆராயும் நீதிக் குலோத்துங்கன்" என்றார் கோவையாசிரியரும். முறை தவறாத இவன்செங்கோற் சிறப்பினை அவ்வாசிரியரே,

> "பொங்கோத ஞாலத் தறிவொன் றிலாத புரவலர்தம்
> வெங்கோன் மையுமந்த வெங்கோன்மை யாவும் விலக்கி
> யென்றும்
> நங்கோ னுறந்தைக் குலோத்துங்க சோழ னடாத்துமொரு
> செங்கோன் மையுமொத்த வாலிரு நோக்குமிச் சேயி
> ழைக்கே"

என்று—தன்னிடத்துத் தலைவிக்குள்ள வேட்கையை அவள்பார்வையால் தலைவன் கூறுமிடத்தில், அழகான உவமை யாக்கியிருத்தலும் காணலாம். பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டினரான சௌஜூகுவா என்னும் சீன ஆசிரியர் (Chau Ju-Kua) சோழர்நீதிமுறையைப்பற்றிச் சொல்லுவதாவது:

"குற்றம் புரிந்தோரை மந்திரிகள் தண்டிக்கின்றனர். குற்றம் அற்பமா யிருந்தால், குற்றவாளி ஒரு மரச்சட்டத்திற் கட்டப்பட்டுக் கோலால் 50, 70 அல்லது 100 அடிகள் அடிக்கப்படுவான். பெரும் பிழைகள் செய்தவர் சிரச்சேதம் செய்யப்படுவர்;

அல்லது யானைக்காலால் தலை இடறப்படுவர்'' (The Colas II, p. 266).

(3) தியாகச் சிறப்பு:—வள்ளன்மையில் தன் முன்னோர் பலரினும் சிறந்து விளங்கியவன், இச் சோழர் பெருந்தகை. இவன்காலத்துப் பெரும் புலவர்களுள் இவனால் ஆதரித்து அபிமானிக்கப் படாதவர் எவரும் இரார் என்றே தோன்றுகிறது. தன்பால் வந்த கலைவாணர்க்கெல்லாம் கனக வருஷம் பொழிந்தவன் இவன்.

"முன்போத வந்து புகழ்ந்தோர்க்
கெலாமுகி லேழு மென்னப்
பொன்போத நல்குங் குலோத்துங்க
சோழன்'' (459)

"தண்டமிழ்க்குப் பொன்னே பொழியுங்
குலோத்துங்கன்'' (30)

"கவி வாணர்; செம்பொற் கொட்டாரம்'' (65)

என்று இவ்வாறே கோவையாசிரியர் புகழ்தல் காணலாம். இவன் வழங்கிய பொன்களும் மற்றப் பொருள்களும் இவனைப் பாடிய கவிஞர்வீடுகளில் நிரம்பிக் கிடப்பதை நேரிற்கண்டு களித்தவர்போல,

"புவிபுகழ் சென்னிபோ ரமலன் தோள்புகழ்
கவிகள்தம் மனையெனக் கனக ராசியும்
சவியுடைத் தூசுமென் சாந்து மாலையும்
அவிரிழைக் குப்பையு மளவி லாதது''

என்று, தம் இராமாயணத்தில் உவமை முகத்தால் சாட்சி கூறுகின்றார், கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்ப நாடர்.

தமிழ்வாணர்க்கு இவ்வாறு உதவியதுபோலவே, வடமொழிவல்லாரான அந்தணர்க்கும் ஏனைக் கலைஞர்க்கும் உதவியவன் நம் வேந்தன். திருவொற்றியூரிலிருந்த வியாகரணசாஸ்திரசாலைக்கு இவன் இறையிலி யளித்துள்ளான். மதுராவிஜயத்தில்,

"அருமறை முழுதுணர்ந்த அந்தணர்க்கு அகரமேற்றி"

ஆதரித்தான் என்று இவன் மெய்க்கீர்த்தி கூறுகின்றது.

(4) **சமயாபிமானம்:**—நம் வேந்தனது வைதிக மதப்பற்றையும் சிவபக்திச் சிறப்பையும் சமய நிலை கூறியவிடத்து விளக்கினோம். பொதுவாக, சிவாலயங்களில் இவனுக்குப் பக்திசிரத்தை மிகுதியும் உண்டாயினும், தன் முன்னோர் வழிபட்டுவந்த தில்லையிலும் திருவாரூரிலும் இவனுக்கிருந்த அபிமானம் பெரிதும் அதிகம். மதுராவிஜயத்தில் சேரபாண்டியரிடமிருந்து பெற்ற அளவற்ற திரவியங்களை இத்தலங்களுக்கு வாரி வழங்கினான். அவ்வெற்றியில் தான் பெற்ற பெயரால் 'முடித்தலைகொண்ட பெருமாள் திருவீதி' என்று சிதம்பரத்தில் மேற்குத்தெரு வொன்று எடுத்துச் சிறப்பித்தான். சிவபக்தியிற் சிறந்து நின்றானாயினும், அந்நிய மதத்தவரிடமும் அவர் தெய்வங்களிடமும் கொடுமையும் வெறுப்பும் சிறிதும் காட்டாமல் பொது நோக்கத்துடன் தன் அன்பையும் ஆதரவையும் செலுத்தி வந்தனன்,

நம் அரசர் பெருந்தகை. சைனப் பெரும் பள்ளிகளும், அமண்பெரியார்களும், சைன பண்டிதர்களும் இவனைப் பேணி ஆதரிக்கப்பட்டிருப்பதும், உடன்கூட்டத்துப் பெருமக்களுள் சைன அதிகாரி ஒருவரையும் இவன் உடையனாயிருந்ததுமே மேற்கூறியவற்றிற்குத் தக்க சான்றுக ளாகும்.

(5) **பிறந்த மாத நக்ஷத்திரங்கள்** :—நம் குலோத்துங்கன் பிறந்தநாள் தைமாதத்து அஸ்த நக்ஷத்திரமாகும். இது தன்பேரால், திருநறுங்கொண்டைப் பெரும்பள்ளி அருகதேவர்க்கு "ஆரூவதுமுதல் நம்பேராலே இராசாக்கணயன் திருநாள் என்று தைமீ அத்தத்திலே தீர்த்தமாகத் திருநாள் எழுந்தருளுவிப்பதாகச் சொன்னோம்" என்று இவன் கட்டளையிட்டிருப்பதனால் வெளியாகின்றது. அப்பெரும்பள்ளியின் தலைவர்கள் "முன்பிலாண்டு எழுந்தருளுகிற வைகாசித்திருநாளுடனே அரசன் பெயராலும் ஒரு விழா நடத்தவேண்டும்" என்று கேட்டுக்கொள்ள, அதற்கிணங்கிய நம் வேந்தன், அவ்விழாவிற்குத் தன் பெயர்களுள் ஒன்றையும் மாச நக்ஷத்திரங்களையும் தானே குறிப்பிட்டான். அக் குறிப்பிட்டகாலம், அவன் பேருக் கேற்றபடி அவன் பிறந்த மாத நக்ஷத்திரங்களாகவே கொள்ளத்தக்கதன்றோ? அரசர்கள் தாம் பிறந்த நாளில் கடவுளர்க்கு விழா நடத்த ஏற்பாடு செய்தல் பண்டை வழக்கமே. முதல் இராஜராஜன் மலைநாட்டுத் திருநந்திக்கரைச் சிவபிரா

னுக்கு, தான் பிறந்த சதயநாளில் திருவிழா நடத்திய செய்தியாலும் இது தெரியலாகும்.[1] "சதய நாள்விழா உதியர் மண்டலந்தன்னில் வைத்தவன்" என்று சயங்கொண்டாரும் இதனைக் குறிப்பிடலாயினர்.

(6) **தேவியர்** :—நம் வேந்தனுடைய பட்ட மகிஷி, "புவனமுழுதுடையாள்" என வழங்கப்பட்டாள். சோழ மாதேவியர்கள் உலகமுழுதுடையாள், ஏழுலகுமுடையாள் என்று இவ்வாறு பேர்பெற்றுவந்த முறையில், இப்பெயர் அவளுக்கு வழங்கியது. இவளே தலைமைஅரசி என்பது "புவன முழுதுடையாளொடும் செம்பொன் வீரசிம்மாசனத்து வீற்றிருந்தருளிய" என்று சாஸனங்களில் இவ்வரசன் விசேடிக்கப்படுதலால் அறியலாம். இத்தொடரால், அரசன் ஓலக்கமாய் இருக்கும்போதெல்லாம் சிங்காதனத்தில் உடனிருக்கும் உரிமை இப்பட்ட மகிஷிக்கு உண்டென்பது விளங்கும். பட்டங்கட்டுங் காலத்தில் தலைமைத்தேவி சிங்காதனத்தில் அரசனுடனிருந்து அபிஷேகமும் முடியும் தரிக்கும் பெருமை உடையவள். நம் அரசனுடைய தமையன் சிறுவனாய் முடிசூடிய காலத்திலும் தேவியுடன் அமர்ந்தே முடி தரித்தான்.

> "தம்மரசு தாம்பெற்றுத் தம்முடனே முடிசூடி
> அம்மருங்குறு தேவியர்கள் அணிமங்கலம் பெற்றருளி
> வாழிவாழி மணம்புணர்ந்து ஊழியூழி பலவோங்க"

என்பது, அவன் மெய்க்கீர்த்தி.

1 M.E.R., 458 of 1915.

"ஒக்க அபிடேகஞ் செய்யு முரிமைக்கட்
டக்க நிலைமைத் தனித்தேவி"

என்று, தம் காலத்துச் சோழன்தேவியைக் கூத்தரும் இவ்வாறே சிறப்பித்தல் காணலாம். இப்புவனமுழுதுடையாளைத் தவிர, இளைய தேவி வேறொருத்தியையும் நம் வேந்தன் உடையனாயிருந்தான் என்பது—"நம்பிராட்டியாரில் இளைய நம்பிராட்டியார்" என்றுள்ள சாஸனத் தொடர் ஒன்றால் தெரியவருகின்றது.

(7) **அங்கவியல்புகள்**:—நம் வேந்தர்பெருமான் திருமாலின் திருமேனி நிறம் வாய்ந்தவன்.

"கருவீரமேகம்" (184)
"கருமேக வண்ணன்" (79)
"ஒண்பூவை வண்ணன்" (185)

என்று குறிப்பிடுவர் கோவை நூலார். கருநிறத்தவனாயினும் காமனைப்போன்ற கட்டழகுடையவனாய் இருந்தான்.

"உருவால் மதனன்" (144. 277, 389)
"உறுப்பால் மதனன்" (340)

என்பர் அந்நூலார். இப் பேரழகோடு தேகக்கட்டும் அதற்கேற்ற ஆண்மைச் செயல்களும் பொருந்தியிருந்தவன் இவன் என்பது,

"கட்டாண்மை வீமன்" (243)
"அழகாண்மை யெல்லாங் கண்டார் கொண்டாடுங்
குலோத்துங்க சோழன்" (166)

என்ற அவ்வாசிரியர் வாக்கால் தெரியவருகின்றது.

இவ்வாறு, அறிவு திரு ஆற்றல் அழகு முதலிய உத்தமலக்ஷணங்க ளெல்லாம் ஒருங்கமைந்து

விளங்கினன் நம் சோழ சக்கரவர்த்தி. இவன் காலத்தில் சோழசாம்ராஜ்யம் மலைமேலிட்ட தீபம் போலப் பிரகாசித்தது. ஜயலக்ஷ்மி இவன் திருப் புயங்களில் குடிகொண்டு, எடுத்த காரியங்கள் எல்லா வற்றையும் இனிது முடித்து வைத்தருளினள். அத னல், இவன் நேர்நின்று பரிபாலித்த 38-ஆண்டு களிலும் சோழஏகாதிபத்தியம் எல்லாப்பெருமை களுடனும் நிலவியது. நாற்பது ஆண்டுகள் (கி. பி. 1218) வரையில் இவ் வேந்தனது சாஸ னங்கள் நாட்டில் கிடைத்துள்ளன. ஆனல், இவன் பின்னவனன மூன்றும் இராஜராஜன் கி.பி.1216-ல் முடி சூடியவன் என்று தெளியப்படுகின்றுன். இதனல், நம் குலோத்துங்கன் தன் 38-ஆம் ஆண்டு முடிவில், தான் நிர்வகித்து வந்த இராஜ்யபாரத் தைத் தன்வழித்தோன்றலிடம் சேர்த்துவிட்டு ஓய்வு பெற்றிருந்தவன் என்றும், ஆயினும் இவன் மேற்கொண்டு ஜீவித்திருந்த இரண்டாண்டுகளிலும் இவன் பேராலேயே சாஸனங்கள் பயின்றன என் றும் தெரியவருகின்றன. இவ்வாறு இரண்டாண் டுகள் ஓய்வு பெற்றிருந்ததற்கு இவனது வயோதி கமும், இடைவிடாது உழைத்து வந்ததனல் தேகநிலை மனேதிடங்கள் குன்றியதுமே காரணமாகவேண்டும்.

இவ்வாறு மகாவீரனும் பெருவள்ளலுமாய்த் தென்னடெங்கும் தன் புகழ்க்கதிர் பரப்பிய இக் குலோத்துங்கன் தன் அறுபதாம் வயதில் (அதா வது கி.பி. 1218-ல்)மேலோருலகம் எய்தினன்.

முடிவுரை

இக் குலோத்துங்கன் தளர்ச்சியுற்று ஒடுங்கியது முதலே துரதிருஷ்டங்கள் சோழ ஏகாதிபத்யத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டன. இந்த அசுபமான வேளையில், இவன் பின்னவனுன மூன்ரும் இராஜராஜன் முடிசூடினுன். ஏகாதிபத்தியத்தை நிர்வகித்துத் தாங்கவல்ல அறிவும் ஆற்றலும் இவனுக்கிருந்தன அல்ல. முடிசூடிய இவனது பலவீன நிலைமையும், பெருவீரனுயிருந்தவன் வலிகுன்றி ஒடுங்கியதும், நெடுங்காலம் சோழரால் அடர்ப்புண்டு வருந்திய அரசர்களின் எழுச்சிக்கு ஏற்ற சந்தர்ப்பங்களை அளித்தன. வடக்கிலும் தெற்கிலுமிருந்த அவரெல்லாரும் தங்கள் சக்திகளைப் பெருக்கிக் கொண்டு ஆயத்தமானுர்கள். உள்நாட்டுச் சாமந்தர்களான நாட்டுத்தலைவர்கள் சிலரும் இராஜத் துரோகிகளாகிச் சூழ்ச்சிசெய்தனர். இந் நிலைமையில், பழிக்குப்பழி வாங்கக் காத்திருந்த பாண்டியன் தென்புறத்திலும், வடுகரசர் வடபுறத்திலும், காடவன் முதலிய சிற்றரசர் உள்நாட்டிலும் கலகமும் போரும் விளைக்கவே, சோழ சாம்ராஜ்யம் மூன்ரும் இராஜராஜன்காலமுதல் நிலைகுலையத் தொடங்கியது. திரிபுவனவீரனை சோழ சூரியனும் இப்போது அஸ்தமித்தான். இவன் மறைந்த பின் அமைந்த அரசரின் ஆளுகை, சூரியாஸ்தமனத்துக்குப்பின் எழும் அந்திமாலையின் அரசாட்சி

யாகவே முடிந்தது. ஆயினும், அம் மாலையின் மயக்கத்தைப் போக்கக்கூடிய பூர்ணசந்திரனது உதயவொளி, தெற்கிலிருந்து மாறி, வடக்கே கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. அதுவே **விஜயநகர சாம்ராஜ்யம்.**

அநுபந்தம்—1

பல்லவராயன்பேட்டைச் சாஸனம்

1. உ ஸ்வஸ்திஸ்ரீ 11* கடல் சூழ்ந்த பார்மாதரும் பூமாதருங் கலைமாதரும், அடல் சூழ்ந்த போர் மாதருஞ் சீர்மாதரும், [அமர்ந்து வாழ]—
2. நாற்கடல்சூழ் புவியேழும் பாற்கடல்போல் புகழ்பரப்ப, ஆதியுகம் [ஆ]ம் என்ன சோதிமுடி புனைந்தருளி, அறுசமையமும்—
3. ஐம்பூதமும் நெறியில் நின்று பாரிப்பத், தென்னவருஞ் சேரலருஞ் சிங்களரு முதலாய, மன்னவர்கள் திறை சுமந்து வந்திறைஞ்சி சே(ழ்)விப்ப, ஊழிசெங்கோல் ஏழுபாரும் இனி தளிப்பச் செம்பொவீ
4. ஈ ஸிம்ஹாஸத்து உலகுடை முக்கோக் கிழா னடிகளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோ விராஜ கேசரி பன்மரான திருபுவனச் சக்ரவர்த்திகள் ஸ்ரீராஜாதிராஜ தேவர்க்கு யாண்டு எட் டாவது—
5. ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலத்து ஆமூர்க் கோட்டத்துச் சிறுகுன்ற நாட்டுக் காரிகைக் குளத்தூர்க் குளத்துழான் திருச்சிற்றம்பம் உ முடையான் பெருமானம்பியார் ஆன பல்லவ
6. ராயர் பெரியதேவர் ராஜராஜதேவர் பேர்த்து கோயிற் கொத்தும் ஆவர்க் குதிரை அகம்படி

நியாயம் உள்ளிட்ட துறைகளுக்கும் முதலிகளுமாய் முதலிகள் ஓபாதி காரியத்

7. துக்குங் கடவரும் ஆய் எல்லா வரிசைகளும் முன் ஏவல் உள்ளிட்டு முதலிகள் பெறக்கடவ ஏற்றங்களும் பெற்று நின்று பெரியதேவர் துஞ்சியருளிப் பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் இரண்டும் திரு நக்ஷத்திரம் ஆ

8. கையால் ஆயிரத்தளிப் படைவீடும் விட்டுப் போத வேண்டிப் போதுகிற இடத்துத் திருவ் அந்தப்புரமும் ... ஆரங்களும் உள்ளிட்டன எல்லாம் பரிகரித்துக் [கூட்டி]க் கொண்டு போந்து ராஜ—

9. ராஜபுரத்திலே இருந்த இட[த்துக்கு] [சூழ்ந்]த இடஞ்...யாரு மிகுதிப்...[ர]த்து உடன்கூட்டத்தா ... [ரா]லும் எல்லாக் கலக்க ... [சோழ ராஜயத்துக்கு ... யே இருப்பார்] காரண வருட ... —

10. வேண்டிப் புறத்து எல்லா அடைவு கேடுகளும் வ[ராத] இடத்து இங் ... ளும் பரிகரித்து இப் ... பெரிய தேவர் எழுந்தருளி [ய] ந[ா]ளிலே திரு அபி[ஷேகத்துக்]கு உரிய பிள்ளைகள் இன்றியே ... [ருக்கி]—

11. றபடியைப் பார்த்து [மு]ன்னுளிலே காரியம் இருந்தபடி வி ... செய்து கங்கைகொண்ட சோழபுர ... தருளி இருக்கிற பிள்ளைகளை ...

யாணம் பண்ணு ... டையார் விக்கிரம சோழ தேவர் பேரனர்—

12. நெறியுடைப்பெருமா[ள்] திருமகனர் எதிரிலிப் பெருமாளைப் பெரி ... [சி] அருளினநாளிலே மண்டைகவிப்பித்து ... தார் ஆனவாறே இவரைத் திரு அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கக் கடவராக ... து நாலாந் திருநக்ஷத்திரத்திலே ராஜாதிராஜதேவர் எ—

13. ன்று திரு அபிஷேகம் பண்ணுவித்து உடன் கூட்டமும் நாடு[க்] ஒன்றுபட்டுச் செல்லும்படி பண்ணி [வித்தருளி]னர் மிகை செய்யாதபடி [யும்] பரிகரித்து இவர்கள் எல் ... ஞ் சேரப் பிடித்துப் பணி அழகிதா—

14. கச் செய்வ தொருபடியும் பண்ணி ஈழத்தானி பாண்டிநாட்டிலே படைகளும் காரணவர் ஆனையு[ம்] மிகுதிப் ... விட்டு இந்நாடு கைக் கொள்ளக் கடவனகப் பண்ணின இ ... பாண்டியனர் குலசேகர தேவர்—

15. தம்முடைய ராஜ்யம் விட்டுச் சோழராஜ்யத்திலே புகுந்து என்னுடைய ராஜ்யம் நான் பெறும்படிப் பண்ணவேணும் என்று சொல்ல இவர் உடையார் ... வர் பெறும்படி பண்ணக் கட—

16. வர் ஆகவும் இந்த ராஜ்யத்திலே புகுந்து [வந்து] கைக்கொண்ட இலங்காபுரி தண்ட

நாயகனுள்ளிட்டாரைக் கொன்று பாண்டிய கள் இ—

17. ருப்பான மதுரைவாசலிலே இவர்கள் தலை தைப்பிக்கக் கடவராகஉஞ் சொல்லி இப்படி எல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து திருவுள்ளம் ஆனபடியே பாண்டியனர் குலசேகர தேவர் சோழ ராஜ்யத்தில் இருந்த நாளில் இவர்க்கு வே—

18. ண்டுவனவெல்லாங் குறைவறச் செய்து பரி கரித்து பலத்தாலும் அர்த்தத்தாலும் உற்ஸாகத்தாலும் பாண்டிநாடு கைக்கொண்டு தாஞ் சொன்னபடியே இலங்காபுரி தண்ட நாயகன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று இவர்கள் தலை—

19. மதுரை வாசலிலே தைப்பித்து பாண்டியனர் குலசேகரதேவர் மதுரையிலே புகுகைக்குச் செய்யவேண்டுவனவும் வன் ... [ஜ்யத்]து செய்வித்து இவரை மதுரையிலே புகவிட்டுப் பாண்டிநாடு ஈழநாடாகாத—

20. படி பரிகரித்துச் சோழ ராஜ்யம் சென்றபடிக்கு ஈடாகத் தொண்டைநாடும் பாண்டிநாடும் செல்லும்படியும் பண்ணி ராஜகாரியங்கொண்டு நிர்வகிக்கக் கடவம ... குத்தங் கட்டளை இட்டுக் காரியங்கொண்டு செலுத்தினபடியே தமக் குப்பி—

21. ன்பும் இக்கட்டளையிலே காரியஞ் செல்வதொரு படி காரியங்கொண்டு செல்வத்தால் நிற்க இவர் வியாதிபட்டு இன்றியே ஒழிந்தமையில் இவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் இவர்கள் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் பெண் மக்களுக்கும் தாயார்க்கும் உட—

22. ன்பிறந்தாளுக்கும் இவள் மக்களுக்கும் இவர்கள் வற்கத்தார்க்கும் விருதராஜபயங்கர வள நாட்டுக் குறுக்கை நாட்டு இவர் காணியான சோளேந்திர சிங்கநல்லூரில் பழம் பெயர் தவிர்ந்து யாண்டு எட்டாவது முதல் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இ—

23. றையிலியாய் வேறு பிறிந்த ராஜாதிராஜன் குளத்தூர் நிலம் நாற்பதிற்றுவேலி இந் நிலம் அனுபவிக்கும்படிக்கு ஜயங்கொண்ட சோழ மண்டலத்து மேன்மலைப் பழையனூர் நாட்டுப் பழையனூர் உடையான் வேதவனம் உடையான் அம்—

24. மையப்பனூர் ஆன பல்லவராயன் நிச்சயித்த படியாய் அனுபவிக்கும் விருந்தங்களில் சிற்றூலத்தூருடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் ஆலிநாடுடையான் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் இவள்மக்கள் வாட்கைப்ப.... ன்கள் மூவர்க்கு—

25. பேரால் நிலம் இருவேலியாக .... அறுவேலியும் நெற்குன்றங்கிழார் களப்பாளராயர் மகளுக்கு

நிலம் மூவேலியும் இவள் மக்களில் அழகிய தேவனுக்கு நிலம் மூவேலியும் பெண்மக்களுக்கு பேரால் நிலம் இருவேலி ஆக நிலம் அறுவேலி—

26. யும் அம்பர் அருவந்தை காலிங்கராயர் மகளுக்கு நிலம் மூவேலியும் மக்களில் சேத்தன் திரு நட்டமாடி வீரநம்பி தேவங்குடையான் மகளுக்கும் இவள் மகளுக்கும் நிலம் இருவேலியும் ராஜராஜதேவர் விருந்தங்களுக்கும் மக்களுக்கும் நிலம் எண் வேலியும் தாயார் வைப்பூ—

27. ருடையார் மகளார்க்கு நிலம் வேலியும் உடன் பிறந்த பெண்களில் விழியூருடையானுக்கு புக்க பெண்ணுக்கும் இவள் மகளுக்கும் நிலம் இரு வேலியும் ஆக நிலம் நாற்பதிற்று வேலி யும் அந்தராயம் பாட்டம் உட்பட இறையிலி—

28. இட்டமைக்கு உள்வரிக்கு எழுத்திட்டார் நந்தியராயர் கனகராயர் மூவேந்தராயர் ஜனநாத் தரையர் விசையராயர் புரவுவரி சிரீகரணநாயகம் சிறுகுடையான் குன்றங்கிழான் கானூர் கிழவன் நரியனூர் உடையான்.—

29. புரவுவரி சிரீகரணத்து முகவெட்டி ஈங்கை யுடையான் ஆரூர் உடையான் தத்தைநல்லூர் உடையான் சிறுநல்லூர் உடையான் இப் படிக்கு பிரஸாதஞ் செய்தருளின சிரீமுகத் துக்கு எழுத்திட்டார் சேதிராசர் வாணதிரா .... வராசர்.—

30. ராஜராஜவிழுப்பரையர் சிங்களராயர் நீலகங்கரையர் தீபத்தரையர் எழுதினுன் திருமந்திர வோலை மீனவன் மூவேந்தவேளான்.[1]

ஆராய்ச்சிக் குறிப்பு.

இரண்டாம் இராஜராஜன் தன் இறுதிக் காலத்தில் அரசுக்குரிய மக்களில்லாமல் சிந்தைகொண்டிருந்தவன் என்பது—

> "திருவபிஷேகத்துக் குரிய பிள்ளைகளின்றியே இருக்கிற படியைப் பார்த்து" (10-11)

என்று இச்சாஸனங் கூறுதலால் அறியப்படும். ஆயிரத்தளி என்ற படைவீட்டில் (=தலைநகரில்) இருந்து அரசாண்டு வந்த இவ்வரசன் தனக்குப் பின் பட்டம் பெறுதற்குத் தெரிந்தெடுத்த பிள்ளைகள், தன் பாட்டனுரான விக்கிரம சோழதேவரின் கொட் பேரர்கள் என்பதும், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து அவர்கள் தருவிக்கப்பட்டவர்கள் என்பதும் 11-12-ம் வரிகளால் விளக்கமாகும். இராஜராஜன் இறந்த சமயத்தில் இப்பிள்ளைகள் ஒன்றும் இரண்டும் வயதுடையராயிருந்தனர் என்று 7-ஆம் வரி கூறுவதனுல், அவர்கள் இருவர் என்பது தெரியலாம். மிகச்சிறுவராயிருந்தமையால், பட்டம் பெறுவோர், ஒருவர்க்கு இருவராக அரசனுல் கொணர்விக்கப்பட்டனர் என்று கொள்க. இவ்விருவரும் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து அழைக்கப்பட்ட பிள்ளைகளின் வேறல்லர் என்பது முக்கியமாக அறியத்தக்கது. இவர்களை இராஜராஜனது ஔரஸ புத்திரர்களாகச் சிலர் கருதியதற்கு

1 M.E.R. 1924, pt. II; EP. Ind. XXI. pp. 184-93; Q. J.M.S. XIX, pp. 57ff.

ஆதாரமே இல்லை. அவ்வரசன் இறந்தபோது நாட்டுக்குழப்பம் ஏற்பட்டதனால், தலைநகரான ஆயிரத்தளியில் இருந்த அப் பிள்ளைகளைத் தலைமை மந்திரியான பெருமானம்பிப் பல்லவராயர் இராஜ ராஜபுரத்துக்கு அழைத்துச்சென்று பந்தோபஸ்து செய்யலாயினர்.

"ஆயிரத்தளிப் படைவீடும் விட்டுப் போதவேண்டிப் போது கிற இடத்து"

என்பதில், 'படை வீடும்' என்ற உம்மையால், பெருங்காவலுள்ள அந்தத் தலைநகரும் அரசனிறந்த போது கலகநிலையில் இருந்தமை புலப்படும்.

இனி, இராஜராஜன் தெரிந்தெடுத்த பிள்ளைக ளிருவருள், இரண்டு வயதுள்ளவனே அவனது நாலாம் வயதில் பல்லவராயரால் திருவபிஷேகம் செய்யப் பெற்றவன் என்பதும் அறியத்தக்கது.

"நாலாந்திருநக்ஷத்திரத்திலே இராஜாதிராஜன் என்று திரு வபிஷேகம் பண்ணுவித்து" (12-13)

என்பதற்கு, 'பிள்ளைகளுக்கு ஒன்றும் இரண்டும் திருநக்ஷத்திரமாகையால்' (7-8) என்று முன்வந்த வாக்கியத்திற்போல, இராஜாதி ராஜனுடைய 'நாலாம் வயதில்' என்று பொருள் கொள்வதே நேர். இவ்வாறன்றி, அரசனிறந்த 'நாலாம் வருஷம்' என்று கொண்டு, அவ் விரா ஜாதிராஜனைத் தக்க பருவத்தினனாகவும், அர சியல்திறமை பெறுவதற்காக நாலு ஆண்டுகள் அவனைக் காக்கவைத்தனர் என்றும் சிலர்கொண்ட கருத்துச் சிறிதும் ஏற்கத்தகாதது. எனெனில்

திருநக்ஷத்திரம் என்பது வயதைக் குறிப்பதே யன்றிப் பொதுவாக 'வருஷம்' என்பதைக் குறிக்க வழங்குவதன்று. அவர்கள் கருத்துப்படியே இராஜாதிராஜன் தக்கபருவத்தவன் ஆயின், பால்யத்தில் பட்டம் பெற நேர்ந்த தன் முன்னோர் சிலர்போல, தானே சிங்காதனமேறி மகுடஞ்சூட வும், தற்காப்பையும் இராஜ்ய நிர்வாகத்தையும் சொந்தமாகவே நடத்திக்கொள்ளவும் கூடுமன்றோ? சுயேச்சையாக அவையொன்றும் அவனால் நடத்தப் படவில்லை என்பதைச் சாஸனப் போக்கால் நன்றாக அறியலாம். இனி, ஆளும் திறமையற்ற சிறுவனா யிருந்தனன் அவன் என்று கொள்வோம் எனின், பிறர் கருதியபடி அவனின் வேறானவரும் ஔரஸ புத்திரருமான பிள்ளைகள் இருவரும் சிறுவர்கள் தாமே? அவர்களுள் மூத்தவனைத் தன் அரசுக்கு உரியவனாக்காமல் அரசன் ஒதுக்கியது ஏனோ? அந் நியனான மூன்றாம் சிறுவனொருவனை அதற்குரியவ னாகக் கொண்டு அவனை நாலு வருஷம்வரை காக்க வைத்தது எதற்காக? பெற்ற மக்களைவிட்டு அந்நி யனை அரசில் நுழைத்த தந்தையின் செயல்முறை தப்பாதலோடு பிற்காலத்தில் குழப்பத்துக்கும் கார ணமாகக் கூடியது. ஆதலால், இத்தகைய செயலை இராஜராஜனேனும் அவன் மந்திரித் தலைவனே னும் ஆலோசியாமல் செய்தனர் என்று கொள்ள நேருமாதலால், அதுவும் பொருந்தாததாகும்.

இவற்றால், கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலி ருந்து தருவிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளிருவருள், இரண்டு

வயதுடைய எதிரிலிப்பெருமாளே அவனது நாலாம் வயதில் பல்லவராயரால் முடிசூட்டப்பட்டவன் என்பது மிகத்தெளிவு. அவ் விருபிள்ளைகளும் விக்கிரமசோழ தேவரின் பேரனை நெறியுடைப் பெருமாளின் புதல்வர்களேயாவர். இது, "கங்கை கொண்ட சோழபுரத்திலிருந்த பிள்ளைகளைப் பிர யாணம் பண்ணுவித்து" என்பதில், பிள்ளைகள் என்ற பன்மையாலும் பெறப்படும். இரண்டு வயதுடைய எதிரிலிப் பெருமாளே அப்பேரனது புதல்வன் எனின், ஒருவயதுள்ள மற்றப்பிள்ளையின் தந்தை பெயரையும் சாஸனங் குறித்திருக்கும்.

"விக்கிரமசோழதேவர் திருப்பேரனர் நெறி யுடைப் பெருமாள் திருமகனர் எதிரிலிப் பெருமாள்" என்றுள்ள சாஸனத் தொடக்கு, விக்கிரமசோழன் பேரனும் நெறியுடைப்பெருமாளின் மகனுமான எதிரிலிப் பெருமாள் என்று பொருள்கொண்டனர் பலரும். இதுவும் பொருத்தமுடையதே. ஆனல், விக்கிரம சோழனட்சிக்கும் அவன் பேரனை இரண்டாம் இராஜராஜனது ஆட்சியிறுதிக்கும் இடைப்பட்ட காலநீட்சியை நோக்கும்போது, விக்கிரம சோழனுடைய பேரன்மகனே எதிரிலி என்று கொள்வது மிகவும் ஏற்றதாகின்றது. மேற் கூறிய நெறியுடைப்பெருமாள், அச்சோழனுக்குத் தௌகித்ரனுகக் கருத இடமுண்டு.[1]

1 விக்கிரமசோழனுக்கு ஆளுடைய நாய்ச்சியார் என்ற திரு மகளொருத்தி இருந்தனள் என்று கல்வெட்டொன்றால் தெரி கிறது. இந் நெறியுடைப் பெருமாள் அவள்மகன் ஆகலாம்.

இனி, நாலுவயதுச் சிறுவனைப் பட்டஞ் சூட்டிய முறைபற்றிச் சிலர் சங்கிக்கக் கூடும். ஐந்தாம்வயதில் முடிகவித்து ஆண்டவன் கரிகாற்சோழன் என்ற வரலாறு இங்கு அறியத்தக்கது.[1] இரும்பிடர்த் தலையார் என்ற அவனம்மான் அவனுக்குப் பிரதிநிதியாய் ஆண்டனர் என்று கூறும் பழமொழி. இவர்போலவே, இளைய அரசனை இராஜாதிராஜனது பிரதிநிதியாயிருந்தவர் பல்லவராயர். இவர் ஸகல பந்தோபஸ்தும் அவ்விளவரசனுக்குச் செய்துகொண்டு, அரசியல் போர்த்துறை முதலிய அனைத்தையும் நிர்வகித்து வந்தவரென்பது இச்சாஸனத்தின் பல விடங்களாலும் நாம் நன்கறியலாம். இராஜாதிராஜன், இரண்டாம்வயதில் அதாவது கி.பி.1163-ல் தன் முன்னேனல் யுவராஜன் ஆக்கப்பெற்று, 4-ஆம்வயதில் அதாவது கி. பி. 1166-ல் மகுடஞ் சூட்டப் பெற்றவன் என்றும், இவன் முன்னேனை இராஜராஜன் 19-வருஷங்களே ஆட்சி நடத்தியவன் என்றும் கருதுவதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவற்றை விரிவஞ்சி இங்கே கூறவில்லை.

இரண்டாம் இராஜராஜனுக்குப் பின், சங்கமராசன் மக்களான **நல்லமன்**, **குமாரமகீதரன்** என்ற இருவர் அரசுரிமை யெய்தி ஆண்டனர் என்றும், அவ்விருவர்க்கும் தம்பியாகப் பின்பு தோன்றியவனே தாம் பாடப்புகுந்த **சங்கரராஜன்** என்றும் சங்கர சோழனுலாவாசிரியர் வெளியிடுகின்றார்.

1 "அஞ்சின் முடிகவித் தைம்பதா மாண்டளவில், கஞ்சிகாவேரிக் கரை கண்டு" என்பது பழம்பாட்டு (பெருந்தொகை 779.)

இவ் அரிய செய்தியிலிருந்து, முதற் குலோத் துங்கன்முதல் ஓராண்வழியாக வந்த சோழராஜ வமிசம் அவன் கொட்பேரனான இரண்டாம் இராஜ ராஜனுக்குப் பின் மரபுமாறியது என்பது தெளிவா கின்றது. இது, மேலேகாட்டிய பல்லவராயன் பேட்டைச் சாஸன வரலாற்ரோடு பெரிதும் ஒற்றுமையுடையதாயிருத்தல் காணலாம். அதாவது, அவ் விராஜராஜன் தனக்குப்பின் அரசாளுவதற் குக் கங்கைகொண்ட சோழபுரத்திலிருந்து தருவித்த பிள்ளைகள் இருவர் என்று அச்சாஸனம் கூறிய தன்றோ? நல்லமன், குமாரமகீதரன் என்று சங்கர சோழனுலாவிற் காணும் இருவரும் அப் பிள்ளைக ளிருவரின் வேறல்லர் என்பதாம். ஆனல், அவர்க ளுள் மூத்தவனுக்கு எதிரிலிப்பெருமாள், இராஜாதி ராஜன் என்ற பெயர்களைச் சாஸனம் வழங்க, அவனை நல்லமன் என்றும், அவ்வெதிரிலியின் தந்தையை நெறியுடைப் பெருமாள் என்று சாஸனங் கூற அவனைச் சங்கமன் என்றும் மாறி உலாவிற் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. இது மேற்கூறிய கருத்துக்குத் தடையாகத் தோன்றலாம். ஆயினும், சோழர் காலங்களில் மேன்மக்கள் பலர் பலபெயர் களைத் தரித்து வந்திருத்தலைக் கல்வெட்டுக்களில் மிகுதியாகவே காண்கின்றோம். ஆதலால், நல்ல மன் என்று இராஜாதிராஜனும், சங்கமன் என்று

அவன் தந்தையும் அக்காலத்தில் வேறு பெயர்களும் தரித்திருத்தல் கூடியதேயாகும். நல்லமன் என்பது நல்ல அரசன் என்ற பொருள்தருவது. 'ஆதிமனு வினு மேதக்க நல்லமன்' என்ற சங்கரசோழனுலாத் தொடராலும் இது விளங்கும். இராஜாதிராஜ னுடைய பிள்ளைத் திருநாமமான எதிரிலிப் பெருமாள் என்பது இரண்டாங் குலோத்துங்கன் கொண்டிருந்த பெயர். இது கூத்தர்பாடிய குலோத் துங்கன் பிள்ளைத் தமிழாலும் தெரிய வருகின்றது. இக்குலோத்துங்கனுக்கு 'நல்லபெருமாள்' என்ற நாமமும் உண்டென்பது—"சொல்லு மனமுஞ் செய லும் நல்லபெருமாளே" என்று அந்நூலிலும், 'சேயினும் நல்லபெருமாள்' என்று உலாவிலும் (337) கூத்தர் பாடுதலால் அறியப்படும். நல்ல பெருமாள் என்பதும் மூன் கூறிய நல்லமன் என்பதும் ஒரேபொருள் உடையவை. எனவே, தன் முன்னோனை இரண்டாங் குலோத்துங்கனது நாமங்களான எதிரிலிப் பெருமாள், நல்ல பெருமாள் என்பவற்றையே இராஜாதிராஜனும் தரித்திருந்த வன் என்பது விளங்குகின்றது.

ஆகவே, சங்கர சோழன் உலாக் குறித்த நல்லமன் என்பான் இராஜராஜனுக்குப் பின் பட்டமெய்திய இராஜாதிராஜனே என்பதும், இவன்

தம்பியாக அந்நூல் கூறிய குமாரமகீதரன் என்பவன் குமாரகுலோத்துங்கன் ஆன மூன்றாங் குலோத்துங்கனே என்பதும் தெளிவாகின்றன. இதிலிருந்து அவ் விருவரின் ஜனகபிதாவான நெறியுடைப்பெருமாளுக்குச் சங்கமராஜன் என்ற பெயரும் வழங்கியது என்பது பெறப்படுகின்றது.[1]

1 திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா லால்குடிக்கு நேர் கிழக்கே 5 மைல் தூரத்துள்ள ஊரொன்று சங்கமராஜபுரம் என்ற பெயர் கொண்டுள்ளது. இது அன்பில் என்ற ஊரெல்லைக்குள் அமைந்தது. இங்கிருக்கும் ஆலயங்களில் உள்ள கல்வெட்டுக்கள் சோதிக்கத்தக்கவை. மூன்றாங் குலோத்துங்கன் தொடர்பு இவ்வூர்க்கு உண்டு என்றும் தெரிய வருகிறது. இவ்வூர் இக்குலோத்துங்கன் தந்தை சங்கமராசன் வாழ்ந்த இடம் போலும்.

அநுபந்தம்—2

மெய்க்கீர்த்திகள்

I

குளத்தூர் தாலூகா குடுமியாமலை சிகாநாத ஸ்வாமி கோவிலில் இரண்டாம் பிராகாரத்து வடபுறம் சுவரிலுள்ள சாஸநம். (Pd. Ins. No. 166).

1. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ [11*]புயல்வாழ்த்து மணவாளர்புலியானையும் சகரம் செயலணைத்தம[நு]னூலும் திசைநடப்ப கொற்றவையும் திருவும் வாழ கொடுங்கில....ர வெண்குடை [க]....கத்தால் படி கவிப்ப கதிரவன்குல முடிசூடி எத்தரையும் தொழும் இறைவற் கெதிரம்ப [லஞ்] செம் பொண் மெருத சித்திரை விழா அமைந்திறை வித்திருக் கொபுரம் செம்—

2. பொன் மெ[ய்]ந்து அரிப்பிரமா தொழரி.... யர்க்கு அகிலம் எல்லாம் தொழுது பொற்ற திரிபுவன விரிவரம் செய்து திரு வைய்காசியும் சிறந்த திருவாவணியுந் திசை விளங்கு....யூர் நிறைந்த செல்வத்துடன் விளங்க நிலவும் திரு நாள்கண்டு மன்னுயிரருநளிக்கும் வாநவர் நாயகவாழருளி, மைந்த திருமலை பொல் கொயில் கண்டு தாரணிகொள் திருத்தாதைக்கும்—

3. இராச ராதிசுரத்தார்க்கு காரணமெ[ண] சிறந்த கொயில் அணி திகழ் பொன் மெ[ய்]ந் தருளி தனி ஆணை விட்டாளுமை செய்து வட மன்னரைத் தறைபடுத்தி முனிவாறி...கு முழு தரைசையும் திறைகவித்து தாங்களும் பொல வடுகை வென்று வெங்கை மண்டலம் தன தாக்க பொன்மழை பெய்துறங்கை என்னும் பொன் நகர் புக்கு அருள் தண்டொன்றூல்—

4. வழுதி மனதவன் முக்கந்து தமி[ழ்] மதுரை கொண்டு விக்கிரம பாண்டியற்க்குக் குடுத்து மிண்டதற்பின் பரிபவத்தால் எடுத்து வந்து நெட்டூரில் எதி[ர்]த்த வி[ரப]ா......யன் முடித் தலை கொண்டவர் முடி[த்]த வனபடைக் கொடியை வனம் எற்றி திருவிழத் தென்ன வனும்...வலும் வந்திறஞ்சி அறிய வனயின் கிழிருப்ப அவர் முடிமெல் அடிவைத்துப் படிவழ—

5. ங்கி மு[டி] வழங்கி பாண்டியர்க்கு விடை[டகு]த் த்துக் கொடிவழங்கும் வில்லவர்க்குக் கொற்ற வர் வெருக திருவழங்கி விரகெரளன் விரல் தறித்து இவனை கொண்டு வந்தறை...ரறிய வாழ அருளி பரிசு வந்து அமுது அளித்துப் பதிகுல பதியென்று திருநாமந் தரித்த பாண்டி யர்க்கு இரு நெதியும் பரிசட்[டமு]ம்...[ங்கு] மணிக்கலனும் நமகி ஈழமண்டலம் எறிந்தருளி ஆழிமண்டலத்தரசு இறை[ஞ்சஊழி]யர் கெடக்

கொங்கு வாழ்படப் பெருது...கு [உள்ளில்] சொழகொன் என்று மன்னர் தொழ விசைய மாமுடி—

6. சூடி விரமுடி புனை[யு]தர்க்கு...ட்டு எழுந்து பன்[ன]தான் வந்துடன் பொமலையப்படை விட்ட...பாயப்படை யெல்லாம் படப்பொருது காட்டாங்களட்டிச கொடி. மூலைகு மடு இட்டி[தி]து மட்டியூரும் கழிக்கொட்டையும் வளைந்து அறுத்து[து] களமாடி நெட்டவகை குலமாட நெடுங்களிற்றுலமர்ந்...குடியில் கடியாணப் பொறப்படைப்பப் பொடியாக்கி அடியுண்ட [ப]டை[த்த] கைவிறைவிருதா எவரி வளை யுண்டு பிடியுண்டு புல[மா]ட நெடுங்களிற்றுல் கெட்டு உண்டு பெதைக்கள் உடன்கெபொக—

7. வெண்ணிலக்கொடியடைய விரர் புண்ணகரில் புக்கழுந்தாக்கிய பொர்வயிலிருந்த தார்முத்தி முந்த...[ம]ழல் மறைப்படையுடனெ எழகப் படை சிறைப்பட்டு விழதடிந்து தாநதைமற [சா]ந்து உணய துரந்து செநகா அழிஞ்ச நறுந்தெதென் [ம]துரை புற [ற]மதுளை தன் நெடுப் படைக்கடல் வ[ளை]யப் பெருவழுதியரும் தம் விவ...ற்றதா. ரும் [பெரு]...மயும் பெரு வருதுயர் துணையாக வெறு [த]ரைப்படர் மண் வழங்கிக் கதைகொடுழுபுதழ்கதிர் விளையக் கவடிவிச்சம்பெவ[த]—

8. பதங்கண்டு கெட்டு எபற்...கமிடதிரசொழபாண் டியன் என்று பெர் சற....தன் [ப]டக்கார்

விரராமுடிபுணர்ந்து திருபுவன [வி]ரரென்றிரு நலம் சொழமுடிசூடி இகல் மாக்கழல் சட்டிப் புகழ் வி[ர]க்கொடி எடுத்துத் தியாகக்கொடி எத்திசையும் ஒட்டி ப. தத்தலிப்பகை துரக்க மாமதுரையை வலங்கொண்டு திருவாலவாய் உறையு[ம்] தென் மலற்க் கொன்றைவார் சடைச்கெழு சுடனைக்கொழுதிஞ்சியாங் கவர்க் குப்பு[சூ]ர்நாரும் அனெகம் விசங் கொடுத் தருளி யொங்கியபொர் ஓ—

9. விக்கழல் இறைஞ்ச இந்தி [ந]து பொற்ப....யும் இளற்றின கற்படியும் குடுத்த...ற்....தியரைக் கொண்ட பா[ண்டி] மண்டலத்தை சொழபாண் டியன் மண்டலம் என்று எழுபாரும் செல்ல நிறுத்தி மல்லவைய [ம]துரையையும் ம...ர [யென்ற] பெரொழித்து சொல்லமுடித் தலை கொண்ட சொழபுர மென்றருளித்தா...மூத மண்டபத்தில் செரபாண்டியன் தம்பிரா [ெ]னன்று பெரெழுதிப் பாண்டியனைப் பாண்டியனென்றும் பெர் மாறிவர னெடும் படைத் தென்னலன் கெடமதுரை கொண்ட கொ[ள்வ]—

10. விபாடிய பாணனைப் பாண்டியன் என்று பரி மணி பட்டம் கட்டுகை சுட்டி வெஞ்சிலைவாங்கி வெட்[ை]டயா. விளை[யா]டிப் படந்[த] கய[ரு] டன் பகை பாந்திக் குடந்துறை நிர[ா]டிநதா டிக்கு...டமதற்க[ளி] நிரெறியாடல் வம்பர்

நடவித்தண்டுளவும் மலர் மா[லை]யில் வண்டா... சா[ளி] பாடிய அரன் திருவாலவாயில் அமந்த வற்[கு]த்தன் பெரால் சிறந்த பெருபெ...ா திருவதியும் திருநாளும் கண்டருள உருதருடனெ [சிலை]யால் முப்புரம் எரித்த சொத்தற்குத் திருப்பவன் கண்டருளிந திருவீதியில் செவித்துத் தென்மதுரை திருவாலவாய்ப் பொன் மலையென்ப பொன்—

11. மெய்ந்து திறைகொண்ட புனல் வையைச் செரபாண்டியன் மண்டலத்திறை கொண்ட பசும் பொன்னும் இறையிலியும் மெயில் ஆடியூர் ஆடும் அம்பலவாணற்குடிவா[ய]ந் திருநடங்[க]ண்டருளப்பாடகக்கால்[பை]. [ங்] தகி. கரும்பன் பொன் மதுரை திருவாரூர் ஆனதற்குத் திரிபுவ[னி] சுவரம் பகுந்தவற்குத் தென்னவன் சடைத்திருவாலவாய் அரனெ செழுஞ்சுடற்சூடி குடுத்து அருள மற்த[ா]மரை முழுது [ண]ர்ந்தவன் தணற்க்கரமெற்றி எழுது வென்றச் செயத்தம்பம் எத்திசையிலும் நடுவித்து வழுவில் செஞ்செற்குவிக் குன்று பிடங்—

12. காக மதுரையடங்கவும் பொற்பத்தவன் ... ...ழ [லி]கழ்...ல் எ...தட...வெ [ன] றன்ற. டி...ழுதிக் [கு]ம் பதிதடையும் தாம... யாபண்...ப்பரியும் கொடி...நம...ம் பழம்ப... இவற்க்...[னு]க...தியன் திக்கு எட்டும் எல்லை

தெட மசதகாமெற்பின் புகழப்புலவர் செம் பொன் விரசிங்காத....த்து. ற்றிருந்தருளிய கொ[ப்]பர கெசரி பற்மரான திரிபுவனச் சக்கரவத்திகள் ஸ்ரீ மதுரையும் ஈழமும் கரு வூரும் பாண்டியன் முடித்தலையங்கொண்டு விராவுஷெகமும்—

13. விசையா அவிஷெகமும் பண்ணி அருளிய திரி பு[வ]ன விரதெவற்கு யாண்டு ௩௰௯-வது.

II

திருமய்யம் தாலூகா சேரனூர் வம்ஸோத்தாரகர் கோவிலின் தென்புறம் சுவரிலுள்ள சாஸ நம் :— (Pd. Ins. No. 163.)

1. ஸ்வஸ்திஸ்ரீ [11*] புயல்வாய்த்து [மணவா]...நூலு. செக்கொலு...திற...திரு[வு] மாழா...கருங் கலி கெடக்கு...வெண்குடைக்—

2. றைவற் கெதிரம் பலஞ் செம்பொந் விரசிங்காச நத்து சித்திரைவிழா அமைந்திறை...பாற்றத் திரி புவநவிரி...ய்து—

3. பணிய நிறைந்த செலவத்துடங்...க...நிலவ திருநாள் கண்டு மந்று...நவர் நாயக....கு பொலங்கொயில கண்டு தா...த்தாதைக்கு—

4. திகழ் பொந் மெய்ந்[த]ருளி தநியா...ட்ட...மை செய்து வடமன்நரை தரை...முக்காச புக்கு [மு] மூ [த] ரையுங் [தி] றை கண்...பொர் வடுகை வென்று வெங்கை மண்டலந் தனதாக்க ...மற—

5. மைந்தன் முக்கரிந்து தமிழ் மதுரை கொண்டு விக்கிரம பாண்டி [ய] ற்கு...பரி பவத்தா

லெடுத்துவந்து நெட்...த விரபாண்டியந் முடித் தலைகொண்ட மாமுடித்தங்...மட...கொடியை—

6. யிங்கிழி[ரு]ப்பவர் முடியெணடிவை[த்தா]...ப் படி வழங்கி முடிவழங்கி...பாண்டி...யற்கு விடைகொடுத்...கு கொற்றவர் பெரூத்... திருவழங்கி விரகெரளந் விறல் த[ரி]த்து... ண்டு வந்

7. [தி]யெந்று திருநாமந்தரித்த பாண்டியற்கு... நெதியும் பரிசட்டமும் லங்குமணக்கல்லுந்... ...ண்ட்...ந்தருளி ஆழிமண்டல[த] தரைசி [றை]ஞ்ச ஊழியு...காங்கும் பாழ்படப்பொருது புக்குக் கருவூறர் சொழகெரளநென்று மந்நர் தொழ...சை

8. வநுடஞ் பெராமலைய...யப் படையெல்லாம் படப் பொரு [து]...க்கொட்டு மலைக்குல மிடித்து மட்டியூர்...காட்டையும்...ந்தறுத்துக் களமாடி நெட்டலகைக்குலமா...நெடுங்க [ளி]ற்—

9. க்க அடியுண்ட படைத்தன[த] விரு [தர] வி[ணி]யுண்டு பிடியுண்டு [கட]...பதை...பொ வெண்ணிலகொடி படைவிரர் புண்ணிரில் புக் கமு...பெ...வ...விருதர் முக்கிழந்து முகமழிய மறப் படையுடந் எழுக[ப்] படை [சி]றைப்—

10. [ங்] காஞ்சி தறித்தெந் மதுரைப்புறம் நினைத் தரு நெடும் படைக்கடல் வளையப்பெருவழுதிய ...தம்...ம [ரெ[ற்றதாயரும் பெரு [சி]மையும்

பெருவரு...த வெறுவெறு சுரம் படாத தென் மதுரைப்பதி புக்க வந்ததெ யெல்லாங்கொ—

11. பொடி படுத்தி வழுதியர்தம் குடமண்டபங் கழுதையெரிட இழுது புகழக்க திரவியத்தவடி விச்சு [று] தி மதக்களி செ [ரு] ரெட்டு மெழுலகு மிடர் [தி] ர...நன்று செ... ர விரர்...கள் [க] ளி ப்ப விரர் முடி புனைந்து திரிபுவனவிர...ந்று இரு நில—

12. யடுத்துத் தியாகக் கொடித்திசை யெட்டிலு மெக்கலி பகை துரக்க மாமதுரை வல [ங்] கொண்டு திருவால வாயுறந்தென் மலற் கொன்றைவார் சடைச்செ...தொழுதிறைந்த ஆங்கவற்கு பூணாரம் மனெக விதங்கொடுத்தருள செ [ய]...[கிய] பெ

13. க்கறப்படியுங் [கு]டுத்தருளி வண்டறைதார் வழு தியரைகொணட பாண்டி மண்டலத்தை[ச்] சொழபாண்டி மண்டல மென்றெழு பாருஞ் செல்ல...வயல் மதுரையையும் மதுரையென் றும் பெரொழிந்து சொல்ல முடித்தலை கொண்ட... செ—

14. தம்பிராநென்றும் பெரெழுதி பாண்டியனை பாண்டிவநென்றும் பெர் மா [றி] வர நெடும் படைத்...ந்நவர் கெட மதுரைகொண்ட தொள் வலி ப...பானனை பாண்டியநென்று பரும[ணி] ப்பட்டங்கட்டிச் சூட்டி வெஞ்சிலை வாங்கி வெட்ட—

15. நிர் படிந்தாடி [ஒ]டை மதிக்களிறெறியாடல் வம்பரி நடவிதண்டுளவமலர் மாலையில் வண்டாற் தெண்டாடி அரந்திருவாலவாயிலமர்ந்தவற்.... சிறந்த பெருந்திரு விதியுந்திருநாளுங் கண்டருளிப்பொருப்பு நெடுஞ்சிலையா—

16. யில் செவித்து தென்மதுரை திருவாலவாய் பொங்மலையென்ப பொன்மெய்ந்து திறை கொண்ட புநல்வைகைச் சொழபாண்டி...த் திலிறைகொண்ட பசும் பொ[ங்] நு மிறையிலி யுமெயிற் புலியூர் ஆடும்—

17. [க]ங்கி[ளி]க்கும் பைம்பொங்மதுள் திருவாருர் வாநவற்குந் திரிபுவந விரிச்சுரம் குந்தவற்குந் தெங்விரிசடைத்திரு வாலவாய்ச் செழுங் கடற் குங் ெ....மத்தாமரை முழுதுணர்ந்த அங்[த] ணற்க்கறமெற்றி யெழுது வென்றிச் செ[ய]த் தம்—

18. ன்று....ளடங. வு பொறிப்பித்தவண்டி நிழற் கிழபையமிநியஞ் சலெந ப. த கட௳....றவடி நெடுெ....வ[முது]....ந [தா] மரையுங் [கொச]ா ணையுமெம்பரியுங் கொடித் தெருங் குருசாமும் வைகைநாடும்...ப

19. வன் கெட...ங் புகழுலாவச் செம்பொங் விர ஸிங்ஹாஸநத்து புவநமுழுதுடையாᵑ ளொடும் விற்றிருந்தருளி....பங்மராந திரிபுவனச் சக்கர வத்திகள் ஸ்ரீமதுரையு—

20. யுங்கொண்டு விசையாவவு ஷெகமுமிலவு ஷெகமும் பண்ணியருளிய ஸ்ரீ திரிபுவன விர ஜெவற்கு

III

புயல்வாய்த்து மண்வளரப் புலியாணையுஞ் சக்கரமும் செயல்வாய்த்த மனுநூலுஞ் செங்கோலுந் திசைநடாத்திக் கொற்றவையுடன் திருமகுழக் கொடுங்கலிகெடக் குளிர்வெண்குடைக் கற்பகாலம் புவிகாப்பக் கதிரவன்குலமுடிகவித்துத் தனியாணை விட் டான்மை செய்து வட மன்னரைத் தறைப்படுத்து முனிவாறிக் கச்சிபுக்கு முழுதரசையுந் திறைகவர்ந்து தண்டொன்றால் வழுதிமைந்தனை மூக்கரிந்து தமிழ் மதுரை கொண்டு விக்கிரம பாண்டியற்குக் கொடுத்து மீண்டபின் எடுத்துவந்து நேட்டேரி லெதிர்ந்த வீர பாண்டியனை முடித்தலைகொண்ட மர்முடித்தவன் மடக்கொடியை வேளமேற்றி திருவிழந்த தென்னவனும் சேரலனும் வந்திறைஞ்சி அரியணையின் கீழிருப்ப அவன்முடிமே லடிமைத்து......பருதிகுல பதியெனுந் திரு நாமந்தரித்த பாண்டியற்கு இருநிதியும் பரிசட்டமு மிலங்குமணிக் கலனுநல்கி ஈழத்தான் முடிவாழ வாழத்தாளிணைசூட்டி செம்பொன் வீர சிம்மாசனத்துப் புவன முழுதுடையாளோடும் வீற்றிருந்தருளிய கோப் பரகேசரி பன்பரான திரிபுவன சக்கரவர்த்திகள் மதுரையும் ஈழமும் பாண்டியன் முடித்தலையுங் கொண்டருளின ஸ்ரீ குலோத்துங்கசோழ தேவர்க்கு......S.I.I. VII. No. 797.

அநுபந்தம்—3

தௌகித்திரபரம்பரை.

- குலோத்துங்க சோழன் I
  - விக்கிரம சோழன்
    - குலோத்துங்க சோழன் II
      - இராஜராஜன் II *
    - ஆளுடைய நாச்சியார் (மகள்)
      - நெறியுடைப் பெருமாள் (alias சங்கமராஜன்)
        - எதிரிலிப் பெருமாள் (alias இராஜாதிராஜன்)
        - குலோத்துங்க சோழன் III
        - சங்கர சோழன்

* இராஜராஜன் II-க்குப்பின் முறையே பட்டம் பெற்றவர்கள், எதிரிலிப் பெருமாளும், மூன்றும் குலோத்துங்கனும்.

இப்புத்தகத்தில் எடுத்தாண்டுள்ள நூல்கள் முதலியன

ஆராய்ச்சித் தொகுதி—மு. இராகவையங்கார்
ஆழ்வார்கள் காலநிலை ,,
ஈட்டி யெழுபது
கம்ப ராமாயணம்
கலிங்கத்துப்பரணி
குலோத்துங்கனுலா
சங்கரசோழனுலா
சாஸனத்தமிழ்க்கவிசரிதம்—மு. இராகவை [யங்கார்
சிறுபாணாற்றுப்படை
சிலப்பதிகாரம் (சிலப்)
செந்தமிழ்
சோழவமிச சரித்திரம்—அ. கோபிநாதராவ்
தக்கயாகப்பரணி
தமிழ் நாவலர் சரிதை (த. நா.)
திருக்குறள்
தேவாரம்
தொல்காப்பியம்
பட்டினப்பாலை
பழமொழி
பெரிய புராணம்
பெருந்தொகை—மு. இராகவையங்கார்
மணிமேகலை
விக்கிரமசோழனுலா
வில்லிபாரதம்

The Colas—Prof. K. A. Nilakanta Sastri.
The Jatakas.
Journal of Indian History.
M.E.R. or Madras Epigraphist Report.
Pd. Insc. or Pudukottah Inscriptions.
S.I.I. or South Indian Inscriptions.
T.A.S. or Travancore Archaeological Series.

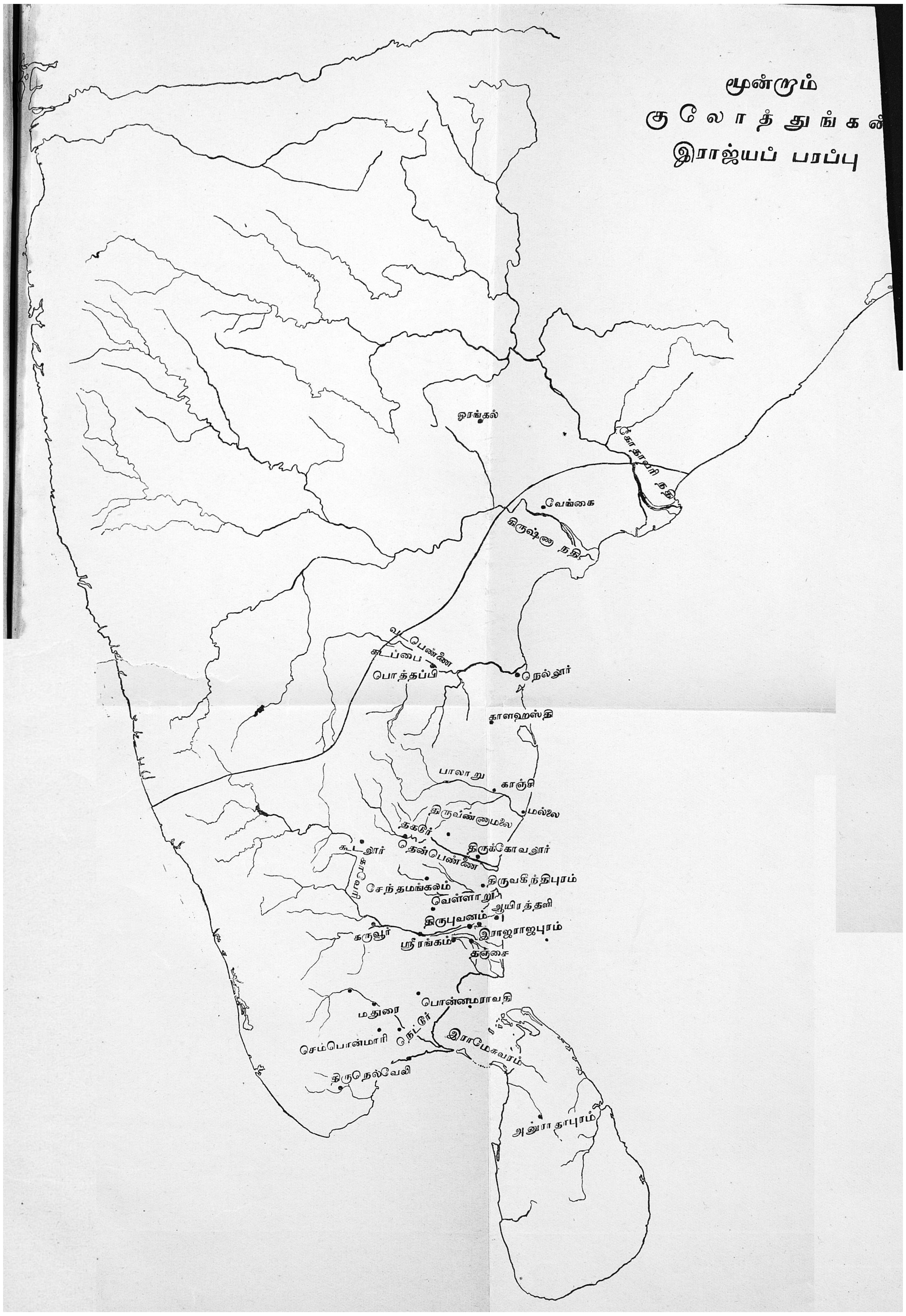
மூன்றாம்
குலோத்துங்கன்
இராஜ்யப் பரப்பு
ஓரங்கல்
கோதாவரி நதி
வேங்கை
கிருஷ்ணா நதி
வடபெண்ணை
கடப்பை
பொத்தப்பி
நெல்லூர்
காளஹஸ்தி
பாலாறு
காஞ்சி
மல்லை
திருவண்ணாமலை
தகடூர்
கூடலூர்
தென்பெண்ணை
திருக்கோவலூர்
திருவகிந்திபுரம்
சேந்தமங்கலம்
வெள்ளாறு
ஆயிரத்தளி
திருபுவனம்
இராஜராஜபுரம்
கருவூர்
ஸ்ரீரங்கம்
தஞ்சை
பொன்னமராவதி
மதுரை
நெட்டூர்
செம்பொன்மாரி
இராமேசுவரம்
திருநெல்வேலி
அனுராதபுரம்

அகராதி

		பக்கம்.
அகத்தியன்	...	3
அகநானூறு	...	10
அகப்பொருள்	...	74
அக்கினி குலம்	...	5
அசோகன்	...	2
அதிகமான்கள்	...	88–89
அதிகாரிகள்	...	128
அபயன்	...	18
அமைச்சன்	...	125
அம்மங்காதேவி	...	16
அரும்பாக்கத்து அருணிலை விசாகன்	...	71
ஆயிரத்தளி	...	21–22
ஆரப்பாக்கத்துச் சாஸனம்		30–31
ஆற்றுப்பெருக்கால் அழிவு		99
இரண்டாம் குலோத்துங்கன்		19
இராகவையங்கார், ரா. மகா வித்வான்	...	68
இராஜராஜபுரம்	...	22
இராஜாதி ராஜன்	...	21
இராஜேந்திரன்	...	15
இரும்பிடர்த் தலையார்		7
இலங்காபுரி தண்டநாயகன்		25–28
ஈசுவரசிவன்	...	76
உடன்கூட்டம்	...	129
உலகுடைய நாயனுர்		116
எதிரிலிப்பெருமாள்	...	22

		பக்கம்.
ஓரங்கல்	...	69
கங்கர்கள்	...	92
கங்கைகொண்ட சோழபுரம்		15
கணையன்	...	9
கப்பற்கோவை	...	74
கம்பநாடர்	...	66–68
கரிகாலன்	...	7
கருவூர்த்தேவர்	...	14
கல்வெட்டுக்களைப் பாதுகாத்தல்	... ...	108
களவழி நாற்பது	...	9
காந்தமன்	...	3
காடவராயர் பல்லவ வமிசத்தவருள் ஒரு கிளை	...	87
காவிரிப்பாவை	...	3
குகையிடி கலகம்	...	100
குடபுலம்	...	1
குணபுலம்	...	1
குணவீரபண்டிதர்	...	70
குமரி	...	1
குமாரமகிதரன்	...	66
குலசேகரபாண்டியன்	...	24-27
குலோத்துங்கன் கோவையாசிரியர்	...	59–62
குலோத்துங்க சோழவிண்ணகர்		81
குலோத்துங்கனும் தேவாலயங்களும்	...	77–9

	பக்கம்.
குலோத்துங்கன்—	
மதுரைகொண்டது ...	40–42
முடித்தலைகொண்டது	42–44
ஈழங்கொண்டது ...	45–46
கருவூர் கொண்டது	46–49
கச்சி கொண்டது ...	49–50
வீராபிஷேகமும் விஜயாபிஷேகமும் ...	51–52
திரிபுவன வீரன் ...	53
குணாதிசயங்கள் ...	135–6
அங்கவியல்புகள் ...	146–7
சமயாபிமானம் ...	143
குலோத்துங்கன் சிறப்புப்பெயர்கள் ...	115–17
தியாகச்சிறப்பு ...	142
நியாயத்திறம் ...	141
பிறந்த நாள் ...	144
குலோத்துங்கன்வீரத்திறம்	136-70
குலோத்துங்கன் வீரம்	66,136–8
கோச்செங்கணான் ...	8–10
கோவலராயர் ...	85
சககமனம் ...	103
சங்ககாலத்துச் சோழர்	6–10
சங்கரசோழனுலாவாசிரியர்	63–66
சம்புவராயர் ...	86
சயங்கொண்டார் ...	28
சளுக்கியர் பல்லவரை தாக்கி வெற்றி ...	11
சிபி ...	5
சீபீடம் ...	102–3
சீனஆசிரியர் ...	140

	பக்கம்.
சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்—	
தம்பிரான் தோழர் ...	75
சுருதிமான்கள் ...	121
சுவாமி தேவர் ...	76
சூர்யகுலம் ...	5
சூளுறவுகள் ...	110
சூறுவளிப்புயல் ...	99
சேதியராயர் ...	85
சேரர் அக்கினி குலத்தவர்	5
சோம குலம் ...	5
சோழர் சூரியகுலத்தவர்	5
ஞானகரன் ...	35
தகடூர் ...	88
தஞ்சை வாணன் கோவை	74
தண்டியாசிரியர் ...	107
தமிளராஜ்யம் ...	2
‘ தனி நாயகன் ’ ...	116
தியாகசமுத்திரம் ...	19, 67
தியாக விநோதன்	67, 116–17
திரிபுவனங்கோயில் ...	79–80
திருத்தொண்டர் புராணம்	19
திருநாள் ...	28
திருமங்கையாழ்வார் ...	20, 85
திருமந்திரவோலை ...	126
திருவரங்கத்தமுதனார்..	72
திருவீதி ...	78
தெலுங்குச் சோடர் ...	94–5
தென்புலம் ...	1,2
தென்னாட்டுப்போர் ...	39–55
தேவதாசிகள் விவாகம் புரிந்துகொள்ளுதல் ...	105

	பக்கம்.		பக்கம்.
தேவதைகளுக்குப்பிரார்த்தனை	110	பொய்கையார் ...	9
தேவாரம் ...	9	மகாசபைகள் ...	130–34
தேவியர் ...	145–6	மகாவமிசம் ...	25,30, 86
தொல்காப்பியனார் ...	2	மண்டை கவிப்பித்து ...	22
நகரங்கள் ...	124–5	மலயகுலராயர் ...	85
நம்பிப்பல்லவராயர் ...	22–33	மலையமான்கள் ...	85
நம்பியாண்டார் நம்பி ...	14	மலையர் ...	85
நரசிங்கவன்மராயன் ...	29	மனு ...	5
நன்னூல் ...	93	முதலாம் தௌகித்திர பரம்பரை	16–20
நாடுகள் ...	123	முசுகுந்தன் ...	6
நாட்டுத்தலைவர்கள்	95–96,111–13	மும்மணிக்கோவை ...	67–8
,, சிறப்புப்பெயர்கள்	118–19	மெய்க்கீர்த்திகள் ...	164–173
நிருத்தம், ஆண்மக்களின்	106–7	வடநாட்டுப்போர் ...	37–38
படையேறு குழப்பம் ...	100	வரியிலார் ...	127
பராக்கிரமபாகு ...	36	வலங்கை இடங்கைப் பிரிவினர்	120–21
பல்லவராயன் பேட்டைச் சாஸனம்	23,150–156	வறட்பஞ்சம் ...	97–8
பவணந்தி முனிவர் ...	73	வாணகோவரையன் ...	89–91
பாண்டியர் சந்திரகுலத்தவர்	5	விக்கிரமசோழன் அபயன்மகள்	18
பாண்புலவன் ...	91	விடுதீட்டு ...	134
பிற்காலத்துச்சோழர் ...	10–20	விளந்தை ...	9
பிள்ளைத்தமிழ் ...	65	விஜயநகரச் சாம்ராஜ்யம்	149
புத்திரபௌத்திர பரம்பரையினரான சோழர்கள் ...	12–16	வீரசோழியம் ...	16
புனனாடு ...	3	வீராந்தப்பல்லவராயர்...	62–63
பெண்மக்கள் அடிமைபுக்கது	104–5	வெள்ளப்பஞ்சம் ..	97
பெரியதேவர் ...	117	வேங்கடம் ..	1
பெரியவாச்சான் பிள்ளை	118	ஸப்தமாதிர்ஸ்தானங்கள்	77
பெருவுடையார் கோயில்	14	ஸ்ரீவல்லபன் ...	32

பிழை திருத்தம்

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
6	16	இக்காலத்துக்கு	அக்காலத்துக்கு
24	18	அதன் படைத்	படைத்
27	15	பிடித்து	பிடித்து,
46	11–12	இவனது	தனது
47	8	அவனுக்கு	சோழருக்கு
52	7	தன்காலத்தில்	அவன் காலத்தில்
53	11	புகுந்தது	புகுந்தன
94	13	அவர்களுட்	இவர்களுட்
94	15	அவர்கள்	இவர்கள்